

J A M U
J A M U
M U

Janáčkova akademie
múzických umění

SALON

(SM)ART SOLUTIONS

Projekt vznikl za finančního příspěví Grantu DILIA

© Janáčkova akademie múzických umění v Brně, 2020

ISBN 978-80-7460-173-6

OBSAH

1. TEXTY NEURONOVÉ SÍTĚ

Sezení 1	GPT-2	11
Sezení 2	GPT-2	15
Sezení 4	GPT-2	21
Sezení 5	GPT-2	25

2. LIDSKÉ TEXTY

Neutop se v rose	Anonym	31
Třeba to víš	Anonym	35
Ve správný čas na správném místě	Vojtěch Balcar	37
Naše násilí	Alexandra Bolfová	42
O matkách, kříplech a bohu	Alexandra Bolfová	43
pořád rostou	Alexandra Bolfová	48
Aby se ovce nažraly...	Alexandra Bolfová	50
Bolavá identita neužitých trpaslíků	Alexandra Bolfová	51
Falešně civilizovaný	Alexandra Bolfová	53
„Kde je moja mama?!?!”	Petronela Brotková	54
bez(nádej)...	Petronela Brotková	57
Jen trochu rozruchu	Marek David	59
Šestý sen	Barbora Fukalová	62
28. října 2019 21:03	Barbora Fukalová	67
The cost of low cost	Barbora Fukalová	69
Vize	Matyáš Hauser	71

Kde mám mobil? Jakub Hekl	77
Bílá zvířata musí být slepá Eliška Houserová	79
Kunda. Vegan. Eliška Houserová – Zuzana Tašká	83
Rybářka Eliška Kánská	88
L'intermittente Štěpán Klinkovský	91
jsme jenom(?) lidi Sára Matušová	94
Denní doba: zítra (fragmenty) Marie Mlatečková	101
Denní doba: dnes (fragmenty) Marie Mlatečková	103
Neplatnýz	106
Lítost Jan Rec	111
Já si nad tím myji ruce Daniela Samsonová	113
Když tají ledy Jan Singer	117
Úsměv na pár framů Jan Singer	118
Třeba se to ukáže Kryštof Šimek	123
Usnu Zuzana Tašká	126
H Zuzana Tašká	127
The Link Zuzana Tašká	128
HLET Zuzana Tašká	147
4634_Kj Veronika Volejníková	148
Pohádka Zuzana Žalmanová	152
Proč je divný bejt nahej Zuzana Žalmanová	153

GPT-2

SPOLUPRÁCE S NEURONOVOU SÍTÍ

Generování textu podmíněného vstupem
Martin Modrý

Pokud se skutečně chceme bavit o (ne)nahraditelnosti umělce strojem, je logické začít u neuronových sítí generujících text. **Neuronová síť GPT-2**, která je veřejně k dispozici, byla svými tvůrci vytvořena tak, aby se sama trénovala analýzou textu na internetu. Výsledkem je program, který je schopný samostatně dokončovat libovolný text. Tímto způsobem bylo vygenerováno 5 „dramat“ (z čehož bylo jedno diskvalifikováno), které jsme přeložili z angličtiny do češtiny a dali k dispozici inscenačním týmům.

Více na: openai.com/blog/better-language-models

**TEXTY
NEURONOVÉ
SÍTĚ**

Sezení 1

GPT-2

Neuronová síť

Překlad: Martin Modrý

PRVNÍ JEDNÁNÍ

BEN: Tak podívej. Jestli to uděláme, tak pořádně.

TOM: Jak to myslíš?

BEN: Chci říct, žádné vykrucování.

TOM: A když se budu bát?

BEN: Tak se přestaneš bát.

TOM: Fajn. Chceš jít první?

BEN: Jasně.

TOM: Dobře, připraven potkat svou mámu a tátu?

BEN: Totálně.

(UKONČIT VIDEOKLIP)

GROSS: Co to bylo?

JOHNSON: Udělejme to pořádně.

GROSS: Je to klip ze Saturday Night Live.

JOHNSON: Jo.

GROSS: Takže máš přítele na pozici autority ve velmi velké společnosti a ten musí přijít na to, jestli zvládne donutit tu společnost zaplatit odstupné, které jim slíbil jejich šéf.

JOHNSON: Yep.

GROSS: Všichni jsou tomu naklonění. Snaží se rozhodnout, jestli zvládne vyjednat to odstupné a jeho šéf řekne ne. Takže jak to udělá?

JOHNSON: No, opustí svou komfortní zónu. A tak ho vidíš, jak jde do kanceláře – jeden z exekutivních producentů. A pak řekne – exekutivní producent zrovna na chvíli odešel z kanceláře. A šéf řekne, exekutivní producente, chci abys se mnou šel do téhle kanceláře a já ti něco ukážu. No a, ten exekutivní producent tam prostě stojí. A šéf říká, podívej se sem. A dá mu obálku. A podá obálku

jemu. A ten exekutivní producent je z něho – skoro jakoby vyděšený, víš, protože má hodně velkou obálku. A vytáhne tu obálku z obálky a tak nějak se na ni jako podívá. A pak se podívá na šéfa a říká, no a kolik to bude stát? A šéf říká, bude to stát \$ 2,000,000 a bude to tvoje.

(SMÍCH)

JOHNSON: Dobře. Takže to je – jo.

GROSS: Takže ten exekutivní producent dojde za tebou?

JOHNSON: Yep.

GROSS: A jak jsi na něj reagoval?

JOHNSON: No, vejde a blíží se ke mně a jakoby se posadí a otevře tu obálku. A říká, co teď budeme dělat? Jak tohle uděláme? A já říkám, víš, blížíme se k deadlinu. A on, že dobře. A říká, jen mě zajímalo, jestli mi s tím můžeš pomoci. Má hrozně důležitý meeting ve dvě ráno a není si jistý, jestli zvládne – je to, prostě, velká věc a on si chce být jistý, že je všechno v pořádku. A já jsem řekl, jasně. Zavolám pár lidem. Zavolám všem, co v kanceláři znám. Zavolám lidem z oboru. Řeknu, ať to předají dál.

A pak jsem řekl, OK, zavolám exekutivnímu producentovi. A šel jsem k telefonu a zavolał mu. A říkám mu, jsem v NBC Universal. Sedím na Tonight Show. Můžeš mě dostat z tohoto telefonátu? On řekl, že okay. A říká, potřebuji, abys mu zavolał zpátky v den, který rozhodnu, a potřebuji, abys mu zavolał zpátky, co nejdřív to půjde, a chci, abys mu řekl, že máš ty informace, které potřebuje aby se to zvládlo. A já říkám, fajn, to zní dobře. A volám mu zpátky. A řekl jsem, hej, mám ho na drátě. Exekutivní producent „Saturday Night Live“ mi říká, podívej, nejsem si jistý, proč mi voláte, ale mám hrozně důležitý meeting ve dvě ráno. A já říkám, co se děje? A on říká, bojím se, že – říká mi, řekl mi, bojím se, že musím na pohotovost kvůli operaci, a nevím, jestli to přežiju. A říká, já ne – Řekl jsem mu, jak to víš? On řekl, myslím že jsem dostal zprávu na mobil, že se stala nehoda. A že to je všechno, co k tomu má říct. Netušil, že to dojde tak daleko. A bylo to tak nečekané a byl to tak srdcervoucí moment, že jsem se přes to nemohl přenést, dokud jsem nesesl do auta a nejel domů –

GROSS: Použil slovo nehoda?

JOHNSON: Jo. Řekl, zvoní telefon. Nefunguje to. Nebude to fungovat. A řekl, dám si na chvíli pauzu. Zajedu ke krajnici a seženu pár dalších lístků. A pak jedu.

DRUHÉ JEDNÁNÍ

BROCCARDI: To neřekl. Použil slovo nehoda.

GROSS: Takže chceš říct, že to nebyla nehoda?

BROCCARDI: Byla to nehoda. Vždyť víš, můj syn šel. Byl na chodníku. A zakopl a upadl.

GROSS: A ty si myslíš, že se snažil něco udělat a uklouzl?

BROCCARDI: Ano.

GROSS: Takže upadl, protože se snažil jít po chodníku.

BROCCARDI: Přesně tak. A nakonec, nevím, jak se zvedl, ale šel zpátky do bytu a když se vrátil, byl velmi rozrušený. Byl velmi rozrušený. Nebyl šťastný. A říká mi, víš, víš, byl velmi znepokojený, a říká, že už nechce slyšet víc.

GROSS: Takže to bylo po jeho nehodě, když se vrátil do bytu?

BROCCARDI: Správně.

GROSS: Vysvětlil vám, co se stalo?

BROCCARDI: Řekl mi to.

GROSS: Řekněte mi, co se stalo.

BROCCARDI: Řekl, že šel kolem křižovatky a že chodil už několik týdnů. A když došel k té křižovatce – zabočil doleva kolem bloku a doprava se rozpohybovala, a pak, najednou, říká, víš, najednou říká, to auto zastavilo. A pak jelo dál. A pak to auto vyrazilo a on říká, že si šel koupit nové kolo, protože neměl – nevěděl, jaké má kolo.

GROSS: Je možné, že se ta nehoda stala, když auto vyjíždělo, a řidič okamžitě nezastavil, aby ho zkontroloval?

BROCCARDI: Nevím, jak se to stalo, ale myslím, že je to možné. Chci říct, nevím, jak se to stalo. Nevím, co se stalo.

GROSS: Myslíte, že řidič mohl projevit snahu zastavit?

BROCCARDI: Myslím, že ano. Myslím, že to je možné. Myslím, že je to jednoduchá věc, co se mohla stát. Víte, ten řidič mohl zastavit, víte, a říct, hej, nezvládne mě dohonit. Víte, jako kdyby nevěděl, kde vlastně je.

GROSS: Takže byl schopen dostat se k vašemu bytu?

BROCCARDI: Ne.

GROSS: Takže odjel a neobtěžoval se vám zavolat?

BROCCARDI: Ano.

GROSS: Víte, proč vám nezavola?

BROCCARDI: Nevím, co se mu honilo v hlavě. Víte, mohlo se mu něco honit v hlavě. Ale já nevím, co se stalo.

GROSS: Takže jste byl v tom bytě, tedy, 24 hodin, než jste šel do nemocnice?

BROCCARDI: Ano. Chci říct, bylo to 24hodinové utrpení.

GROSS: A řekl jste svému synovi, že auto je na parkovišti?

BROCCARDI: Ano.

GROSS: Takže jste byt opustil sám a když jste odešel, byl tam policejní úředník, nebo někdo jiný?

BROCCARDI: Ne, žádný policista tam nebyl. Byl tam jeden úředník, ale byl jediný, kdo tam byl.

GROSS: A vy jste nevěděl, že auto je na parkovišti, než jste tam došel?

BROCCARDI: Nevěděl. Myslel jsem, že je to jen auto. Bylo to hezké auto. Bylo to hezké auto.

GROSS: Takže jste byl v bytě a pak jste musel zavolat záchranku. A pak vám řidič sanitky řekl, že byl v nemocnici.

BROCCARDI: Ano.

GROSS: Myslíte, že to se stalo hned nebo až později?

BROCCARDI: Ne, myslím, že to bylo později.

GROSS: Takže víte, že to auto bylo na parkovišti?

BROCCARDI: Ano.

GROSS: Co dělal on, když jste tam dorazil?

BROCCARDI: Prostě stál na parkovišti.

Sezení 2

GPT-2

Neuronová síť

Překlad: Martin Modrý

PRVNÍ JEDNÁNÍ

ONA: Musím ti něco říct.

ON: Copak?

ONA: Zdál se mi sen. Střelila jsem tě revolverem.

ON: Omlouvám se.

ONA: Viděla jsem tě.

ON: Nechtěl jsem. Zabila jsi mě.

ONA: Nejsem vrah. Jsem hrdina.

ON: Omlouvám se.

ONA: Nejsi hrdina. Jsi monstrum.

ON: Omlouvám se.

ONA: Nejsi monstrum. Jsi monstrum.

ON: Omlouvám se.

ONA: Nejsi monstrum.

ON: Omlouvám se.

ONA: Nejsi monstrum.

ON: Omlouvám se.

ONA: Nejsi monstrum.

ON: Omlouvám se.

ONA: Nejsi monstrum.

ON: Omlouvám se.

ONA: Nejsi monstrum.

ON: Omlouvám se.

ONA: Nejsi monstrum.

ON: Omlouvám se.

ONA: Nejsi monstrum.

ON: Omlouvám se.

ONA: Nejsi monstrum.

ON: Omlouvám se.

ONA: Nejsi monstrum.

ON: Omlouvám se.

ONA: Nejsi monstrum.

ON: Omlouvám se.

ONA: Nejsi monstrum.

ON: Omlouvám se.

(Řekneš mu, aby přestal. Vypadá otráveně.)

ONA: Nejsi monstrum.

ON: Omlouvám se.

ONA: Nejsi monstrum.

ON: Omlouvám se.

ONA: Nejsi monstrum.

ON: Omlouvám se.

ONA: Nejsi monstrum.

ON: Omlouvám se.

(Řekneš mu, aby přestal. Vypadá otráveně.)

ONA: Nejsi monstrum.

ON: Omlouvám se.

(Řekneš mu, aby přestal. Vypadá otráveně.)

ONA: Nejsi monstrum.

ON: Omlouvám se.

(Řekneš mu, aby přestal. Vypadá otráveně.)

ONA: Nejsi monstrum.

ON: Omlouvám se.

(Řekneš mu, aby přestal. Vypadá otráveně.)

ONA: Nejsi monstrum.

ON: Omlouvám se.

(Řekneš mu, aby přestal. Vypadá otráveně.)

ONA: Nejsi monstrum.

ON: Omlouvám se.

(Řekneš mu, aby přestal. Vypadá otráveně.)

ONA: Nejsi monstrum.

ON: Omlouvám se.

(Řekneš mu, aby přestal. Vypadá otráveně.)

ONA: Nejsi monstrum.

ON: Omlouvám se.

(Řekneš mu, aby přestal. Vypadá otráveně.)

ONA: Nejsi monstrum.

ON: Omlouvám se.

(Řekneš mu, aby přestal. Vypadá otráveně.)

ONA: Nejsi monstrum.

ON: Omlouvám se.

(Řekneš mu, aby přestal. Vypadá otráveně.)

Den 8 (Úprava)

ON: Potřebuji ti něco říct.

ON: Copak?

ON: Potřebuji ti něco říct.

ON: Copak?

ONA: Omlouvám se.

ON: Nejsi vrah. Jsem hrdina.

ONA: Nejsem vrah. Jsem hrdina.

ON: Omlouvám se.

ONA: Nejsi vrah. Jsem hrdina.

ON: Omlouvám se.

ONA: Nejsi vrah. Jsem hrdina.

ON: Omlouvám se.

(Řekneš mu, aby přestal. Vypadá otráveně.)

ONA: Nejsem monstrem.

ON: Omlouvám se.

ONA: Nejsem monstrem.

DRUHÉ JEDNÁNÍ

Je mi to tak líto. Jsem tvůj přítel a vím, že jsem udělal něco hrozného, ale je mi to tak líto. Nejsem si ani jistý, jak se cítím. Já vím, vím. Musím se zlepšit. Já vím. Jen jsem potřeboval říct. Je mi to tak, tak líto. Je mi líto, že jsem ti ublížil. Omlouvám se za všechno.

ON: Omlouváš se?

ON: Omlouváš se?

ON: Omlouváš se za to, že jsi mi ublížil?

ON: Omlouvám se. Je mi to tak líto.

ON: Je mi to tak, tak líto. Omlouvám se za všechno.

ON: Omlouvám se.

ON: Promiň, omlouvám se.

ON: Promiň, omlouvám se.

ON: Promiň, omlouvám se.

ON: Promiň.

ON: Promiň.

ON: Promiň.

ON: Promiň.

ON: Promiň.

ON: Promiň.

ON: Promiň, promiň.

ON: Promiň, promiň.

ON: Promiň, promiň.

ON: Promiň, promiň.

ON: Promiň.

ON: Promiň, promiň.

ON: Promiň.

ON: Promiň.

ON: Promiň, promiň.

ON: Promiň, promiň.

ON: Promiň, promiň.

ON: Promiň, promiň.

ON: Promiň, promiň.

ON: Promiň, promiň.

ON: Promiň.

ON: Promiň.

ON: Promiň, promiň.

ON: Promiň.

ON: Promiň.

ON: Promiň.

ON: Promiň.

ON: Promiň.

ON: Promiň.

ON: Promiň, promiň.

ON: Promiň, promiň.

ON: Promiň, promiň.

ON: Promiň.

ON: Promiň, promiň.

ON: Promiň, promiň.

ON: Promiň, promiň.

ON: Promiň, promiň.

ON: Promiň.

ON: Promiň.

ON: Promiň, promiň.

ON: Promiň, promiň.

ON: Promiň, promiň.

ON: Promiň, promiň.

ON: Promiň, promiň.

ON: Promiň, promiň.

ON: Promiň, promiň.

ON: Promiň, promiň.

ON: Promiň, promiň.

ON: Promiň, promiň.

ON: Promiň, promiň.

ON: Promiň, promiň.

ON: Promiň, promiň.

ON: Promiň, promiň.

ON: Promiň, promiň.

ON: Promiň, promiň.

ON: Promiň, promiň.

ON: Promiň, promiň.

ON: Promiň, promiň.

ON: Promiň, promiň.

ON: Promiň, promiň.

ON: Promiň, promiň.

ON: Promiň, promiň.

ON: Promiň, promiň.

ON: Promiň, promiň.

ON: Promin, promin.
ON: Premiš, premiš

ON: Promiň, promiň.
ON: Promiň, promiň.

ON: Promin, promin.
ON: Promiň, promiň

ON: Promiň, promiň.
ON: Promiň, promiň.

ON: Promiň, promiň.
ON: Promiň, promiň.

ON: Promiň, promiň.

ON: Promiň, promiň.

ON: Promiň, promiň.

ON: Promiň, promiň.

ON: Promiň, promiň.

ON: Promiň, promiň.

ON: Promiň, promiň.

ON: Promin, promin.
ON: Premiř, premiř

ON: Promiň, promiň.
ON: Promiň, promiň.

ON: Promiň, promiň.
ON: Promiň, promiň.

ON: Promiň, promiň.
ON: Promiň, promiň.

ON: Promiň, promiň.
ON: Promiň, promiň.

ON: Promiň, promiň.

Sezení 4

GPT-2

Neuronová síť

Překlad: Eliška Houserová

PRVNÍ JEDNÁNÍ

SUSAN: Já vím. Mám ráda pruhy na mých kočkách Kermitu a Paulovi. Za mě jsou tlapka show pro blbce. Ale jsem si jistá, že se ti to bude líbit stejně jako mně. Musím se ale zeptat ještě jednou.

SUSAN: Miluješ mě, že jo?

PETER: Ano, miluju tě.

SUSAN: I po tom všem?

PETER: Přemýšlel jsem... prostě jsem si přál vrátit čas.

SUSAN: Jak si něco takového můžeš přát? Nic, co uděláš, se nezmění. To není fyzikální zákon. Země se pořád otáčí. Všechno, co uděláš nebo řekneš, je vratné.

PETER: Ah. Je to jako by dítě mělo záchvat vzteku. Podívej, už ne. Víš co? Jsem rád, že jsem ti to nemohl udělat.

SUSAN: Já na tohle nemám čas. Musím ti něco říct.

PETER: Něco říct?

SUSAN: Zjistila jsem, že tě prostě nemůžu... pustit.

[Popelka se vrátí do kouzelného království a Rupert položí návrh šatů.]

SUSAN: My jsme ale v parku. To je úžasné. Nechal bys mě kreslit, co budu chtít? (X)

[Ve výloze je vidět manekýnu s crop topem a motýlkem kolem krku. Opírá se o zed' a mezi nohama má sklenku vína. Sklenka je otevřená.]

[Adelaide Madsen režíruje.]

ADELAIDE: [zpívá] Pamatuješ, jak jsme se tiskli ke stěně? Byly Vánoce.

BRI: Myslíš, že je tu pohádka?

[někdo zavolá]

PEOPLE: [zpívá] Došlo na to...

N2: [zpívá] Přišel účet za Vánoce, on na tom trval.

N8: [zpívá] Víím, co dělal v té věži?

N1: [zpívá] Jak se můžeš takhle odmítat? (Ukazuje.)

ADELAIDE: Ano! Ano! Počkejte chvíli. Přišli jste sem, abyste se podívali na všechny průjezdy. Po tom hlavním.

BR1: Tady dneska s tebou? Congratulationsbranson.

ADELAIDE: Je to speciální. Stane se to speciálním, když to vidíš úplně poprvé.

BR1: Jsem zvědavý, jestli to tak funguje.

[Smích]

ADELAIDE: [zpívá] Kdo postavil tu loď? Who build the ship?

[Smích z publika.]

ADELAIDE: Ale oni ne. A nevím, kdo ještě minemyslímnoc. Nemyslím si, že by mě mohla tak moc... vzrušit jízda dolů z kopce.

BR1: Jak by mohlo trávení noci tady... ohmygodn4: Probably, sic.

ADELAIDE: Ne, tvoji rodiče jsou znudění a pravděpodobně i nemocní.

BR1: Lise a mně se podařilo najít něco v našem dechu. Ale něco jako obra.

TONY: Odpadlo to z...

ADELAIDE: Ne, to nestačí.

BR1: Napočítal jsem sedmnáct, když mě to prkno praštilo do... Musíš být... počkat, vidím tvou ruku za tebou.

TONY: Myslíš jako, když se ryba vysere do postele po tvójí show?

ADELAIDE: Je tam na baru.

ANDREW: Co to je za list?

ADELAIDE: Tady jsou malá vláčénka.

TONY: Jak si to sem dostal?

ADELAIDE: Málem jsem upustila svůj špenát.

TONY: Proč?

ADELAIDE: Mac and Cheese.

ANDREW: Musí být dobrý.

ADELAIDE: Ano, jsi dobrý.

TONY: Vysoce nutriční.

[Liz hodí smotaný list na Andy]

ADELAIDE: Správně. Doporučuji vařit Mac and Cheese dvakrát týdně. Sem chodíe žít?

ALL: [se smějí]

DRUHÉ JEDNÁNÍ

Ženy po menopauze.

LVT: Co takhle víno a tvrdý?

ALL: Potrpím si na whiskey vždycky a všimla jsem si, že Cambie má celou studii, která dokazuje, že lidé z Pontiacu jsou k jejímu pití náchylnější.

(hudba)

LVT: Víš, další věc, o které bys mohla vědět, je tónování svalů. A toho mi tu děláme hodně.

(beat) Povznáší to. Všichni ostatní mluví o různosti. Moje žena Sean vždycky říká, miláčku, jez ty bezlepkové věci, hold tomu už rozumí mnohem víc. Chápeš? Ale já vždycky tvrdím, že umírněnost je lepší pohyb než joga. Budu klidně vesele jíst maso zvířete sraženého autem, pak vlezu do šestibokého soudku a upiju se k smrti.

LVT: Jo, to není hrášek, je to tvoje kolo?

ALL: Jo. Soudek tak před deseti lety. Terri na sobě měla něco jako buddhistický hard, který dělali. Na prstě měla růženec, který mi pravidelně ukazovala. Takže já, jako někdo, kdo je silně emotivní, jsem řekla, sněz si vlastní hovna. Tady ty stresující jídla jsou jen nafouknuté nervy a plané myšlenky. Věř mi, mám tyhle jogínské studie ráda, protože když jsi někdo, kdo píše meditace, aby je druzí četli bez toho, aby tě zajímalo, co je v té studii, tvoje postavy vydrží jen 5,001 dní. A plně nesouhlasím s Marcem Bloomem, který polyká glutamátové kapky na krevní tlak. Krvavé dny. Krevní tlak se nezvedá, ve skutečnosti klesá. Tři centrální nervové molekuly – astroglie, jádra, morek – 130 milionů zárodků, miminek a novorozenců jsou Deltou, což je formou krve s nižší vitalitou. Je to provokativní tvrzení? Takže mozek, který závisí na glutamátu, hraje úplně jinak díky obalení glutamátem. Neurovaskulární změny. Je to hluboké. Tahle planeta byla stržena. Tahle planeta žije na vzrušení. Moderní civilizace byla navržena, aby způsobovala vzrušení. Chtěla bych si brát přátele domů a vykourit jim ho. Filozofické konstrukty, které jsou nevyvolané. Je to systém. Jsme opice

cestující časem, žijící v době vznášející se nad světem. A pokaždé, když vidím Deleuze, staví boxovací ring. Ale možná moc vália přemůže vztek, který pochází z našeho libida. Víš, takové ty pokoje bez oken v západním Berlíně, kde jsou řemeny vespodu na okně a kde nám někdo řekl, že když milenci umřou, jejich prsty mohou mrkat a vzbudit závist u ostatních, kteří nejsou rodiči ani manželi. Jeho žena vyhlíží, její zamilované pohledy jsou moc někdy. Uvidíš, Steepovi patří květinářství v New Yorku. Bud'

LVT: Určitě. Pojd'me mluvit o sexu. Sex vždycky bude mým vztahem s barvou. Může tak být sex spojený s obdobím blues? Oprav mě, pokud se pletu, to je ta věc britského managementu. Investiční bankéři vždycky říkali, že 30 let zpátky to byl vrchol [spěchá], nebyla to ha ha ha kulturní centrální tendence v naší společnosti, kterou jsou intimní vztahy. Není to jako vzít tvé banány a nacpat spleen vejci a přejet těsně kolem nich. OK. Je to složitější. Roste to jako oliva v kuřecí paelle. Jako když se šváb leskne na slunci a má oranžové rty – odpusťte mi. A tak příběh, o kterém si myslím, že by se líbil i Freudovi, nachází porozumění na psychologických úrovních tak, jak spousta náboženských fundamentalistů nachází své primární vstupy do schématu věcí.

Sezení 5

GPT-2

Neuronová síť

Překlad: Martin Modrý

PRVNÍ JEDNÁNÍ

LÁSKA: Nepotřebuji tě.

SEX: Zlato, ale potřebuješ.

LÁSKA: Nemyslím si.

SEX: Milovala jsi někdy muže bez péra?

LÁSKA: Myslím, že jsi čubka.

SEX: Takže tohle je kvůli tomu blowjobu, že? Tak počkat... Mohla bys zavolat svému ex a zjistit, jestli by to s tebou nechtěl zkusit znova?

LÁSKA: Přestaň mi říkat takové věci.

SEX: Takže jsi ochotna riskovat ztrátu tohoto vztahu kvůli jednomu blowjobu? Nevím, proč by sis tímhle měla procházet.

LÁSKA: Tohle není o vztahu. Tohle je o mně.

SEX: Nezapomeň, že tě to moc nevzrušilo, když jsem to řekla.

LÁSKA: Aha.

SEX: To péro, které jsi právě vykourila, je skvělý příklad toho, proč jsem po tobě chtěla, aby ses nad tím zamyslela. Klídek.

LÁSKA: Nechceš po mně, abych ti vykourila, chceš po mně, abych se ti otevřela a podepsala verdikt nad svou budoucností.

SEX: Fajn.

LÁSKA: Jsem našťvaná. Nebudu to teď řešit.

SEX: No dobře. Ale já to budu řešit právě tehdy a právě tam. A muž se má k ženě chovat jako k ženě. Lovelace je ten typ ženy, se kterou bych chtěla být.

SEX: Nedokážu si představit, jaké to musí být být ženou.

LÁSKA: Myslím, že bych se unudila, kdyby po mně netápal nějaký muž.

SEX: Navíc, nechci si zkazit své lesbické myšlenky tebou.

LÁSKA: Takže mi teď zkazíš mé lesbické myšlenky sebou, co?

SEX: Najdu ti heterosexuálního přítele, zlato. Až s tebou skončím, půjdu, a najdu si jiného muže. Mám teď hlavu plnou jiných věcí, které musím udělat.

LÁSKA: Aha, takže touha po skvělé partnerce je všechno, co chceš.

SEX: Ne, že bych vyloženě chtěla. Ale vím, že ji musím získat.

LÁSKA: Přemýšlím, kolik mužů si nad tímhle opotřebuje mozek. Chci říct, tohle je jen latexové provazochodectví.

SEX: Chudák muž. Já vím, já vím. Ale je to to nejmenší, co můžeme udělat pro našeho společného přítele.

LÁSKA: Ale no tak, nerozesmávej mě. Dnes mi už bylo za trest naplácáno.

SEX: Chceš naplácát znova?

LÁSKA: Jsi taková čubka.

SEX: Mám to pod kontrolou, okay?

LÁSKA: Chováš se ke mně jako k děvce?

SEX: Ano, paní.

LÁSKA: Jsi zasraná kurva.

SEX: Já vím, já vím. \Říkám tomu „medvěd dovah“ vtip.

LÁSKA: Co nějaký jiný?

SEX: Nevím, paní, jen...

LÁSKA: Nevíš, protože nedokážeš být skutečná čubka.

SEX: Jsi kretén.

LÁSKA: Tak takhle říkáte ženám, vážená paní?

SEX: Naser si.

LÁSKA: Všechno co jsem kdy znala se rozpadne.

SEX: Je mi to moc líto. Miluji tě.

LÁSKA: Taky tě miluji.

DRUHÉ JEDNÁNÍ

SEX: Proč se musíme opakovat?

LÁSKA: Dokud existuje smrt a bolest, jsem šťastná.

SEX: Ale no tak, lásko. Hlavně zase nevybuchni.

ZPRÁVA MAC: Když jsi tu naposledy byl, zjistil jsi dokonce šéfovou adresu. Už se zaměřili i na mě. Kéž bys měl náhradní klíč. Je to tvůj nejcennější majetek. Už jsi vzdal své pokusy o únik? Promiň, takový prostě jsi. Kam se vydáš, tam tě ne-snáší a pravděpodobně bys nikdy nešel tam, kam se oni neodváží. Měl bys jít. Právě přišla poslední zpráva od Maca. Jak bys to chtěl udělat znovu? Sám a vystrašený? Jméno Marka Lassela je na dveřích dveří, které vedou ne do ráje, ale do pekla. Tak se často cítím, ale nemůžu jít prostě do pekla. Pokud vím, můžu tu být uvězněný s ním. Ale pokud jsem se za poslední měsíc něco naučil, je to to, že Mac a já jsme skoro stejní. Bůhví, jak dlouho budu schopen nacházet náhradní oblečení. Představuji si, že mi ho dáváš ty. Je to správně?

ZPRÁVA JÁ: „Kdybych řekl, že je to skvělý nápad, musel bych si vrazit nůž do hrudníku.“

POSTAVY: Shelly Pecker se přistěhoval, aby tě zachránil.

DEREK (Nepojmenovaný): Mám seznam všech tvých zločinů, Marku. Připravím ti prázdnou smlouvu k podepsání, jestli chceš.

Shelly Pecker (Umělá intelligence): ... což je od tebe laskavé, Dirku.

DEREK: Četl jsem tu smlouvu. Chci vědět, co se tam píše.

Shelly Pecker (Umělá intelligence): Nemusel jsi.

DEREK: Tak proč jsi napsal tu smlouvu? Co je v ní?

A, C, E, H, I, L, O, Q, V, Y, Z, prázdný papír: Na tom ani nezáleží.

DEREK: Co je v ní? Prázdný papír s porno obrázky?

Shelly Pecker (Umělá intelligence): Dirku, co by jsi dělal s prázdným papírem s porno obrázky?

DEREK: Zabil bych se. Když jsem spatřil obsah téhle smlouvy, věděl jsem, že je jen otázka času, kdy se zabiju. Chtěl jsem utéct, utéct od tohoto života. Chtěl jsem být schopen najít cestu k dosažení transcendence. Chtěl jsem najít únikovou cestu. Chtěl jsem utéct před dosahem smrti.

Shelly Pecker (Umělá intelligence): To se v té smlouvě nepsalo. Nemáš se zabít. Nemáš se ztratit a už se nevrátit.

DEREK: To jsem si měl uvědomit dřív.

Shelly Pecker (Umělá intelligence): Tohle není jediná cesta ven.

DEREK: Nerozumím.

Shelly Pecker (Umělá intelligence): Nedokážeš uniknout z tohoto života, Dirku. Pokud vím, struny v tobě jsou struny pro struny. Pokud vím, jsi jen hrouda chutného masa, které je servírováno, teď a znova. Myslím, že je čas, aby ses naučil něco o smrti.

DEREK: Tohle je poslední život, který musím žít, a vím, že jsem vystrašený a bezradný. Musím tyhle pocity skrývat, abych přežil, ale pokaždé, když to udělám, přistihnu se, že jsem se sebou o něco spokojenější. Nejsem rozbitý, Shelly. Už jednou jsem přijal svůj osud.

Shelly Pecker (Umělá intelligence): Já vím. Taky to tak cítím. Kdybys umíral, jak bys umíral?

DEREK: Myslím, že odpověď by se skrývala ve faktu, že nemáš umřít. Nejsi součástí koloběhu života a smrti. Ta první část je bouře násilné smrti a zkázy a ta druhá je pomalá smrt života, taková smrt, která se pomalu přesune do pozadí. Máš zemřít a zemřeš.

**LIDSKÉ
TEXTY**

Neutop se v rose

Anonym

Nové ráno, velká sláva.
Na náměstí roste tráva!
Takže když nás zvolíte,
máte, po čem toužíte.
Pro všechny, kteří nás přijdou podpořit na náměstí, zelené ponožky zdarma.*

Šeptali. Všichni ti lidé cosi vzrušeně ševalili. Ta rozlehlá plocha přeplněná rozlehlými představami a tužbami lidí se houpala. Houpal ses s ní. V ní. Ano, tvá touha po novém vládcí byla v tom velkém, bezpečně velkém organismu přítomna. Zcela anonymně jsi ten dort pocukroval svou špetkou. Jak tě uklidnilo, když se ztratila v bělostné šlehačce! Vše důležité za tebe vykoná vládce.

Na náměstí roste tráva! Tráva! Hurá! Zaradoval ses a sklouznul jsi do všude se rozprostírající euforie. Uvěřil jsi.

Pomalů a opatrně jsi našlapoval. To, jak jsi dovolil sobě si představit, že se špička tvého palce u nohy dotýká trávy. Dovolil sis uvěřit, že to, co říká vládce, je pravda. Vlhké, křehké stéblo chladilo. Nezlomil jsi jej, jen jsi přiměl tu jemnou krásu, aby si lehla. Nyní ses dotýkal trávy všemi prsty, stál jsi na špičkách. Směle jsi přiložil k zemi i paty, ovšem až potom, co jsi ucítil, že s tím tráva souhlasí. Za nějakou dobu jsi stál docela pevně. Doba! Jak svobodné! Netušil jsi, kolik času mohlo uplynout. Zatímco sis dopřával ten blažený pocit nevědomosti, pouštěl sis k sobě rosu. Ano, zajisté, kdesi ve svém nitru jsi dovolil rose, aby tě ovládla. Snad pro to, že ti slíbila, že vyžene vše špatné. Všechno, co ti kdy bylo proti mysli, co ti sucho jakožto vládce upíralo, a s čím jsi nesouhlasil, bude pryč a s tebou zůstane jen chladivá, konejšivá rosa.

Cítil jsi, jak tě mrazí na chodidlech. Příjemně svěží kapičky prostupovaly tvýma nohama, zatímco jsi jim ochotně otvíral další části těla. Těla, které, vcelku taktně,

ale nezadržitelně, přestávalo být tvé. Jedna kapka se přicucala k druhé a k ní třetí, k nim pak tisíce dalších kapiček rosy a jako jedovatí hadi se ty řetízky do tebe vkrádaly.

V kolenou už rosa nebyla tak chladivá a stehna, ta přijímala vodu vlažnou, zvláště konejšivou. Nabral jsi do svých plic tolik vzduchu, kolik jen ony chtěly. Uvěznil jsi tam ten zkrocený vítr! Držel jsi jej ve svých útrobách, přičemž vědomí ti naznačilo, že bys jej měl zase pustit, ze strachu, že se ten vzduch venku lekne, zabije rosu a bude sucho. Sucho po vládci, kterému ses teď dával. Úplně celý, byť ti, snad jen na okamžik, přišlo trochu divné, že čím dál víc hřeje. Stále je to příjemné, přesvědčoval ses a styděl se za myšlenku, že to tak nemusí být navždy. Věci, za které se stydíme, obvykle odhazujeme nejdál, kam dovedeme, proto jsi prudce vydechl. Dlouze a rázně. Takový výdech si pohrál s kapkami kdysi chladné rosy a rozvířil je, ukrutnou rychlostí nahanané do podbřišku. V něm se řetízky točily, lítaly a skákaly, stále šplhaly o něco výš.

V břichu. Ano, cítil jsi tu vodu v břichu a napadlo tě zase, jestli snad není něco špatně. Dal ses však zastrašit.

Ha! Ted'! Připustil sis, že se z vytoužené, vybojované rosy stává nepřítel. Nyní jsi však nebyl schopen s ním válčit. Vlastně... vlastně jsi ani nechtěl. Přít se s vládcem zdá se být pošetilé ...

Síla té vody byla větší než tvá. Vlny řvoucí vody se jak koně hnaly k hrudníku. Ted' už nepříjemně teplá voda crčela mezi žebry ven, potom, co se prostory mezi nimi dostala dovnitř. Cirkulovala. Točila se a stále ti opakovala, co ti naslibovala, a že to snad i splní. Žebra pod její tíhou praskala. Bolelo tě to. Moc to bolelo a síla tvé vůle, ve snaze zbavit se toho odporného pocitu, odháněla vodu, kam jen to šlo. Vzhůru.

Jinam ne. Bylo už pozdě?

Rázem tě ovládla úzkost. Ano, byla to úzkost, když se tekutina zmocňovala tvého hrdla. Skoro to pálilo. Chtěl jsi křičet, horký vetřelec ti to ale nedovolil. Horké. Jak hrozivě horké teď bylo tvé tělo!

Hlava. Hlava hučela hvízdavou hudbou, tep klepal na spánky a usilovně se domáhal propuštění, přesvědčen, že za nic nemůže.

Hvzd.

Hukot.

Hráz! Byla prolomena, tvá víčka roztrhnuta a vařící voda se ti lila z očí.

Řval jsi. Vzlykal jsi, sténal jsi, brečel jsi. Pláčeš. Tedy jsi!

Jak málo času uplynulo! Tvými hodinkami je muž s deštníkem, který ti, jak si vzpomínáš, neohrabaně funěl na zátylek ve chvíli, která předcházela oné strašné, vařící potopě, díky které jsi toho člověka ani neokřikl, neboť voda byla v hrdle dříve než tvůj hlas. Měl jsi dojem, že se ti cosi snaží dát. Postřehl jsi zářící, zelenou látku, nebyl jsi však schopen rozpoznat víc. Tento muž právě skládá své paraple

a krčí se pod střechou místní cukrárny, jediného přístřešku na tomto náměstí asi tři kroky před tebou. Napadá tě, že se ten muž schovává před deštěm. Pravděpodobně prší. Ano, teď určitě prší! Byť je o tom tvá mysl zcela přesvědčena, ty nejsi schopen ty kapky fyzicky zachytit. Necítíš je. Stojíš vprostřed náměstí, holými chodidly se dotýkáš hrubých a chladných kamenných kostek, jsi zmatený z toho, jak snadno jsi se nechal ovládnout, občas se podíváš kolem, jako by ses chtěl přesvědčit, zda přeci jen nestojíš na trávě, běduješ, že jsi se rozhodl postavit se vládě až nyní, a máš strach, že tvé opárené tělo shoří znovu.

Opět se něco se stalo. Teď! Ucítil jsi to! Tvé tělo uvedlo do pohybu samo sebe. Kráčíš. Jdeš. Utíkáš. Běžíš! Rychle! Z toho, jak rázně a silně pleskají tvé bosé nohy o zem, se ti roztřesou kolena, trup, ruce i hlava. Celý se chvěješ, jaké je ti teplo, tentokrát ale víš, že už větší nebude, pokud ovšem nebudeš sám chtít. Jsi si také jistý tím, že můžeš kdykoli zastavit, aby ses napil. Běžíš ovšem dál.

Dávno jsi předběhl muže s deštníkem, spolu s ním necháváš za sebou i vše ostatní, střepáváš ze sebe zbytky rosy. Té odporné rosy, která ti slíbila, co jsi chtěl, a nakonec tě sprostě ovládla, protože se jí zrovna chtělo tancovat. Jenže tobě ne. Ne tak, jak rosa teče.

Mnoho jsi toho, jak jsi běžel, pochopil.

Jaký ohromný pocit tě teď lechtá! „Bože!“ vykřikl jsi mezi nebeské kapky, na chvíli je rozehnal a pak jim zase dovolil pobýt spolu. Stojíš a sleduješ, jak jsi svým výkřikem zastavil několik těl, jež jsi teď ovládl. Jakou moc máš! Jakou nezlomnou sílu má tvé slovo! Chodec se ohlédl za tvým hlasem, několik dalších tvorů hledí na tvé bosé nohy a ty, ze samé radosti, vlivem tohoto osvobozujícího zjištění poskakuješ, krčíš se a kymácíš. Jen tak, protože chceš. Připustil sis totiž, že jediný, kdo je ti schopen vládnout, usměrňovat tě, dovolit ti ono anebo ti leccos odepřít, jsi ty. Ty sám jsi strůjcem svého štěstí, uzdou fantazie a měřítkem svobody. Hranice jsou tam, kde jim jen ty dovolíš, aby se nacházely. Ty jsi příroda. Její Bůh jsi zase jen ty, ani ďábel není nikdo jiný.

Doširoka otevřeš oči. Zaregistruješ, že prší. Vyceníš zuby, dlaně zamkneš do pěstí a ležící na mokré zemi budeš déšť pít. Pak necháš jen pár kapek projít skrz odhalené zuby, zbytek odeženeš rty. Představíš si, že máš dlouhé vlasy. Budeš mít hodně dlouhých, černých vlasů, na které bude svítit slunce skrz déšť. Zatímco se budeš snažit dotknout se špičkou jazyka levého ucha, bude slunce stále svítit na tvé vlasy a ty budou světlejší. Ukradnou si pro sebe jeden paprsek a budou zářit. Náhle se slunce schová. Nazlobené. Že prý chtělo postavit duhu, ale ty že jsi vyplýval všechnu vodu, a navíc mu utrl jeden ze vzácných paprsků.

Duha není. Déšť není. Slunce schované za tvou svobodou tě sleduje, jak se obracíš na břicho, skláníš hlavu a pomalu, pomalounku vstáváš. Dáváš se zase do běhu, utečeš všemu, čemu chceš, a přemýšlíš, co asi dohoníš. Ještě ses nerozmyslel.

Možná. Možná tohle všechno uděláš. Třeba to jednou bude pravda. Zatím je pravdou jen to, že stojíš na náměstí, bos, v promočeném triku. Je ti zima a přestalo pršet. Něco slizkého, měkkého, teplého. Něco takového ucítíš naráz na odhaleném nártu a koutkem oka zahlédneš tři malé kluky, jak někam utíkají. Plivanec. Jakýsi muž se na tebe zadívá. Soucitně, zároveň však s notnou dávkou opovržení. Hledí na tebe, jako by tě litoval. Jako by se ptal, jestli jsi v pořádku. „Ano.“ Řekneš to nahlas. Muž si odfrkne a odchází, jako by tohle čekal. Ano, jsi svobodný.

- * Každý účastník dostane jednu ponožku přímo na náměstí. Tou se prokáže u volební komise. Po vhození hlasovacího lístku do urny mu bude předána ponožka druhá.

Třeba to víš

Anonym

Široký pás hrbolatých dlažebních kostek se ostře lesknul pod žlutým světlem pouliční lampy. Drobounký déšť se proplétal vzduchem a nesměle hladil pihovitou zem, na které jsem cosi zahlédla. Pod tíhou šumících kapek a bedlivým dozorem tupého světla jsem se zastavila.

Opatrně a tiše jsem položila svá kolena na zem, zatímco se můj mohutný stín bezostyšně převálil přes to nimravé cosi. Snad mimořádná blízkost mezi námi způsobila, že se mé prokřehlé prsty rozevřely a drze se zaklesly do vláčného, vlhkého těla. Nechala jsem světlo, aby se opřelo o mou otevřenou, chvějící se dlaň. Zvláštní, neočekávaná, tak překvapující obyčejnost nalezeného ukradla mé myslí vše, čím byla doposud schopna ovlivnit tělo.

Držela jsem rudou, deštěm zmačkanou peckovičku, tvořenou mnoha malými kuličkami. Mezi každou z nich se schovávaly nimravé, kraťoučké chloupky. Každá červená pecička, ať už ta, která se dotýkala mé dlaně, jiná trochu výš, ta vedle ní, nebo ta úplně na vrcholu, tvořila nepostradatelnou součást heboučkého, sameťového plodu.

Aniž mi bylo umožněno pozastavit se nad troufalostí vlastního jednání, uloupala jsem jednu pecičku mými cizími prsty. Voněla tak, jako voní ty nejmenší hříbky, mech a syrový vítr. V jiné praskal špalek suchého dřeva... heboučká pěna bílé kávy se pomaloučku pohupovala a hladila oblé okraje hrníčku. Vleklo se v ní usedavé teplo a štěpil pach cigaretového kouře.

Drtila jsem pecičky čím dál rychleji, houževnatěji a silněji. Tak silně, až všude kolem prskala červená šťáva. Kluzké jádérko se vyprostilo ze sevření prstů. Ve šťávě, která ulpěla na kůži se tetelila kyselá vůně čerstvého ovoce. Jak prsty tancovaly, křuplo další, zdánlivě tvrdé jádérko a já uslyšela cinknutí.

Uvolnila jsem sevření a nechala se ovládnout ohlušujícím bušením ve spáncích. Protivně krátký, štiplavý nádech, bezmocné suché polknutí. Prostor mezi padajícími kapkami mizel úchvatnou rychlostí a já se znova pozorně zadívala na rozbředlý plod. Pecička na vrcholu, docela sama. Chvěla se a já v ní cítila třesutý mráz, jež se ostře zabodával do mé horké dlaně. Dovolila mi domnívat se, že je měkká, jako kupa posečené trávy, ale když jsem do ní skočila, zakřupalo pichlavé,

staré seno. Má dlaň se hladce zhoupla k dalšímu drobnému pokladu, jako se zhoupnul pstruh v potoce, kterého tam ta ruka objevila.

Rozhostilo se ticho. Spoutalo déšť, vpilo se do chodníku a po světelných prscích se svezlo až ke mně. Vylekala jsem se. Vší silou jsem zmáčkla jinou kuličku, aby to ticho rozbila. V ní jsem byla laskavě obalena hřejivým objetím. Zařval racek.

Křečovitě zaryté nehty uvolňovaly své sevření a dlaň začínala procítat. Lepkavá šťáva si hledala cestičku mezi strnulými klouby. Jednotlivé pecičky už nebyly součástí plodu a nechaly se ochotně drtit, mačkat a zničeně mi předávaly vše, co v sobě nesly. S každou, která se odevzdávala mým prstům, se šťavnatá, hřejivě rudá nádhera měnila v ponuru, děsivou louži.

Déšť ustal. Dříve silný kužel světla se teď zlehka ztrácel v rozjasňujícím se jitr. Vstala jsem, upatlané ruce jsem si otřela do promočeného trika a upravila bílé, poskvrněné kalhoty.

Mezi dvěma kostičkami chodníku jsem si všimla poslední pecičky, kterou mi světlo lampy nedovolilo spatřit. Pomalé, plynulé přivření očí, uvolňující, dlouhý výdech. Mé tělo bylo náhle zaplaveno pohlcujícím pocitem štěstí, protože jsem viděla, že přeci jen něco zbylo. Něco, naplněné svěží, červenou dužinou, chráněno tvrdým jádérkem. Možná, že je uvnitř sebe našlehané a hřejivé, právě jako bílá káva v hrníčku. Sněhobílá labuť se složenými křídly, precizně vymalovaná na porcelánu, jako by střežila ten hebký nápoj uvnitř. Je tam, dokud se hrnek nepřevrhne a kafe nevyteče na podlahu. Pak totiž snadno vychladne a pustí se pěny, která ho dělala tím, čím bylo.

Nechala jsem tam tu pecičku ležet. Možná proto, aby si někdo vzpomněl, až bude lampa zase svítit. Třeba proto, abych sama nezapomněla.

Sklopila jsem hlavu a s mírným úsměvem na tváři jsem vklouzla do davu. Šla jsem velmi pomalu a tiše. Jen tak mi bylo dovoleno uslyšet dvě dámy, rozčilující se nad ulepeným chodníkem. Obešly lampu a zmizely mi z doslechu. Té nádherné pecičky si ani jedna nevšimla.

Ve správný čas na správném místě

Vojtěch Balcar
Divadelní dramaturgie

Sakra! Šest minut po celý! Už jdu zase pozdě! To snad není možný! A zrovna dneska, když mi na tom tolik záleží! V den přijímaček! A copak jsem někdy v týchle budově už byl? A to mám ještě najít, kam vlastně mám jít... A kam, že to mám jít? Počkat, někde to mám napsaný. Kde to jen bylo? Určitě jsem ten lísteček s číslem místnosti strčil do kapsy, kam taky jinam. V pravý není. Tak v levý? Tam taky ne. Možná jsem ho snad dal do zadních kapes. Tam taky ne? Možná jsem si to napsal do mobilu... Kde je zase ten? Určitě jsem ho dával do baťohu. Někde tady být musí! Ha! Tady je! Co to tam píše?

„Baterie je téměř vybitá.“

Jen to ne! Ted' ne! Ted' ne! Rychle to musím najít! Ale kam jsem si to napsal? Do kalendáře? Tam to není... Poznámkový blok? Tam taky. Kam jsem to jen mohl dát! Možná mi to někdo poslal jako esemesku. Tady by to mohlo být! Tak! Tady...

Obrazovka zčernala! To není možný! Může mít někdo takovou smůlu jako já? Třeba jsem nebyl tak blbej a napsal jsem si to na ten papírek a dal si to do peněženky. To poslední dobou dělám dost často. Tak copak to tu máme... Stovka, jízdenka, účtenka, účtenka, účtenka, účtenka, jízdenka na metro, vstupenka do divadla, účtenka... To snad není možný! Počkat... Odkdy je na účtence z Tesca kromě výčtu mnou nakoupených rohlíků i můj rukopis s nápisem: „Přijímačky – m. 208“? To

bude ono! Ale kde může být ta místnost 208 bejt? Tady je 103, naproti 314. Kdo to zatraceně řadil?

Slyším kroky... Podpatek vydává pravidelné klapání o žulovou podlahu, které se ozvěnou prázdné chodby umocněně ozývá znovu. To bude moje záchrana! Ně-kdo, kdo to tu určitě zná! Otočím se za zvukem, za mnou jde slečna se stejně zma-teným pohledem, jaký mám zrovna asi i já, a zoufale pohledem těká mezi svým diářkem a cedulkami na dveřích. Vůbec si mě nevšímal, dokud jsem zdvořilým tónem nepronesl: „Slečno?“ To ji fakt vyděsilo, chuděru! Když nad tím přemýšlím, možná to ani tak zdvořilý tón nebyl. Vzhledem k ozvěně mého hlasu, která ještě pořád v chodbě pomalu doznívá, musím říct, že to bylo asi dost buransky nahlas.

Vyděšeně pozvedla oči od svého deníčku a dívá se na mě.

„Prosím?“ řekla velmi tiše se zmateným pohledem.

Trochu se cítím blbě, protože vypadá dost vystresovaně a moje „Slečno?“ ji asi zrovna moc neuklidnilo.

„Co hledáte, slečno?“ zeptal jsem se jí, protože mám pocit, že je to ta správná věc, na kterou by se silný muž takové mladé, zmatené dívky měl zeptat.

„Hledám učebnu číslo 208,“ prohlásila skromně. Přesto ale na mě pořád kouká s takovým nedůvěřivým pohledem.

„Nejste tu náhodou kvůli přijímačkám?“ snažím se znít fakt děsně sebejistě.

„Jak to víte!“ úplně se rozzářila. Její výraz se naprosto změnil. A jestli na mě koukala s nejistotou, teď na mě kouká s naprostou důvěrou. Asi doufá, že jí poradím, kam má jít.

Právě si říkám, co jí na to mám asi odpovědět. Mám dělat toho chytrýho hrdinu, co zachrání dívku v nesnázích, která mu za to bude nesmírně vděčná? Nebo se mám přiznat, že to nevím, že jsem tady taky na přijímačkách a že jsem tady úplně prvně v životě. Zas pokud přiznám pravdu, ztratím sice pozici záchranáře, ale spojí nás společný cíl, o kterém se budeme moct dlouho bavit a hledat spolu tu učebnu.

„Proč se tak divně tváříte?“ ptá se mě najednou, „Víte, já mám trochu zpoždění, takže bych potřebovala co nejrychleji vědět, kde je ta třída.“

Jestli jsem ji prvně vyděsil, tak teď zas vyděsila ona mě. Na tuhle otázku nejsem vůbec připravenej. Navíc mi připomněla to, proč tady vlastně jsem, a že mám taky strašný zpoždění... Není čas na hrdinství, prostě jí to řeknu. Navíc vlastně je čas na hrdinství! Protože hrdinství je udělat něco, čeho se bojíme, že jo! No to ji dostane do kolen!

„Víte, slečno,“ říkám jí s fakt hrdinským pohledem ve tváři a odvážnou jiskrou v oku, „já jsem tady vlastně taky na přijímačkách.“

„To jste měl říct hned!“ směje se na mě uvolněně. Ha! Rozesmál jsem ji, jsem fakt borec, „To jsme mohli jít rovnou spolu dál! Mně bylo řečeno, že je to někde na konci téhle chodby, ale nevím přesně kde...“

A tak jsme vyrazili dál chodbou. Přestože bych se asi měl koukat spíš po dveřích, musím prostě sledovat ji. Však víte, jak je to v těch románech, její oči mě úplně omámily. Teda je fakt, že zrovna do očí se jí nedívám, ale co je na tom zlého? Prostě nejsem oční typ. Každý druhý píše o krásách ženských očí, tak já jenom nejsem jen ten, co kopíruje, co už někdo napsal. Jsem prostě originální. Takže další plusový body pro mě.

Ticho chodby přerušované jen jejími a mými kroky a možná taky mými divnými povzdechy, jak se na šíleně zamilovaného studenta sluší, se začíná pomalu rozpouštět do změní nových zvuků. Sem tam pokašlání, pár nervózně vyřčených otázek, pár nevrle úsečných odpovědí a neustálé šustění otáčených listů sešitů, učebnic a knih. Blížíme se k cíli! To je jasný jak facka.

„Johano!“ volá směrem k nám taková divná holka, „tady seš! Už tady čekají jenom na tebe!“

To mě teda namíchlo! A co já? Tady se nějaká pitomá pseudovědecká husa, co očividně nemá ani šajna o nějakých derivacích, naparuje a snaží se ignorovat, že jdu i já na ty přijímačky. Asi se zbavuje konkurence. Ale já ji prokouknul, nánú. Hlavně, že je tady Johana, že jo... Johana. No jo, Johanka. To je krásný jméno. Tak krásný, že i když ho vyřkne tak ropuší hlas jako teď, zní jako nějaká symfonie!

„Já vím, já jsem jen nemohla najít tu třídu. Naštěstí jsem narazila tady na toho pána, se kterým se nám to tu najít podařilo!“

„Hedvika, těší mě!“ řekla mi ta hrošice. Co je to sakra za jméno? Hedvika. To se jí rodiče jako mstěj. I když zrovna k ní pasuje dokonale.

„Viktor,“ představil jsem se na oplátku. Ale jsem maximálně stručnej. Ještě si Johanka pomyslí, že tady svádím nějakou Hedviku, babici z bažin, a všechno bude v háji!

Najednou se otevřely nějaký dveře. Všichni k nim zíraj jak k nějakému svatostánku.

„Je tu už slečna Balášová?“ řekla podivná osůbka, která vystoupila z oněch dveří.

„To jsem já! Omlouvám se za zpoždění, nějak jsem nemohla najít tuhle učebnu!“ A už Johanka běží do dveří.

Bum! Dveře se hlasitě zavřely. Až teď koukám, proč všichni na ty dveře tak divně vejraj. To je ta dvě stě osmička.

„A co tu vlastně děláš ty, Víto?“ zeptala se mě ta ježibaba z perníkový chaloupky, co sedí vedle mě. Ještě v ruce perníkový srdce z pouti a přeměna by byla dokonale. Ten tón, kterým to řekla, byl fakt, jako kdyby mě chtěla zatáhnout do té své kanibalský nory. Ještě že nejsem Jan, ale Viktor.

„Taky přijímačky...“ řekl jsem fakt stručně, přece se s ní tady zrovna teď nebudu vybavovat. Radši si vytáhnou nějakou knížku. Zaprvé by bylo na místě se učit a zadruhé, a to hlavně, tu „nádhery“ od sebe odříznu. Tak a je to. Třeba strana

osmdesát tři: úvod do logaritmických funkcí: „Logaritmická funkce je inverzní funkce k funkci exponenciální...“

„Co to čteš?“ naklonila se ke mně Gorgona Hedvika. To snad nemyslí vážně! To se jako chystá na matematickou školu a nezná ani tuhle knížku?

„Čtu logaritmický funkce. Protože chci být připravená na tu zkoušku. Takže kdyby ti to nevadilo, věnuj se něčemu jinému než mně, ano!“

„Legomatický funkce?“ dívá se na mě tím telecím pohledem. Co to jako má být? Legomatický funkce?

„To není žádný lego!“ už jsem to v sobě nevydržel dusit, „Je to logaritmus! Vůbec nechápu, co tady děláš, jestli tohle nevíš!“

„Tak jako promiň!“ otočí se ode mě uraženě, konečně, „Já si ale myslím, že jako herečka nějaký logorytmický funkce nepotřebuju znát!“

O čem to zas žvaní? Jaký logorytmický funkce? Jaký herectví? Co se to tady děje? Otočím hlavu doprava a podívám se k nějakému klukovi vedle mě. Co to má být? V tom svém sešitku nemá žádná čísla, žádný logaritmy, žádný matice, nic z toho! Jen samý písmenka! Ale ne v rovnicích, jak je to normální, ale jakože tvoří slova! Co to je! Honem se podívám ještě jinam! Co to čte támhle ta holka? Hamlet! A támhle? Tři sestry! A támhle tu hru ani neznám! O čem je sakra Stanislavskij! Kam jsem to přišel!

„Kde to jsme?“ ptám se zmateně Hedviky z močálu.

„Teď jsem ti jako dobrá! Co? Na divadelní fakultě, blbečku...“

Divadelní fakulta! Vždyť já o divadle nemám ani šajna!

„A kde je matematická fakulta?“

„Kde by byla... Na druhé straně města. Tak půl hodiny eMHáDéčkem odsud.“

No to snad ne! Tam se nemám šanci už dostat, aby mě ještě k těm přijímačkám připustili!

Jsem zatracenej! Takovýho smolaře jako mě snad svět ještě neviděl. Přijdu pozdě, a ještě k tomu na špatnou školu ve špatný části města. To nebudou rodiče nadšený... Ale všechno špatný je taky k něčemu dobrý. Kdybych sem nepřišel, nepotkal bych Johanku! Já ji někam pozvu, do kina nebo na kafe nebo něco takovýho. Stejně nemám kam spěchat, tak tady na ni prostě počkám... Nemám už co ztratit, můžu jenom získat!

Akorát ten čas se nějak slimejší... Vůbec to neutíká. Navíc si ani tady nemám s kým popovídat, všichni jsou tady nějaký divný. Jen já jsem tady normální. Já a Johana. A ta je ještě pořád za těma dveřma. Kdy už vyleze!

„Děkujeme, že jste přišla,“ ozvalo se tlumeně za dveřmi, „budeme se zase těšit. Na shledanou.“

„Na shledanou!“ ozvalo se a Johana už stojí v otevřených dveřích.

„Tak co!“ běží k ní její kamarádka harpyje.

„Dobrý, myslím si, že jsem udělala dojem.“

„No to je boží! Já ti to tak přeju, Johanko!“

„Gratuluju...“ přikradl jsem se k nim tiše a řekl jsem supr jemným džentlmen-
ským hlasem jak z nějakýho hollywoodskýho trháku.

„Cože?“ překvapil jsem Johanku, která se na mě dívá s údivem, co tam dělám.
Asi si myslela, že na ni budu čekat spíš venku, aby méďa Héd'a nežárlila.

„Že gratuluju. Určitě jsi byla skvělá...“

„Děkuju, ale já...“

„Víš, jen tak mě napadlo, že bychom, ...“ stojím tady úplně zaraženej a nevím,
jak to vlastně mám říct.

„Co?“

„Že bychom mohli, jako my dva...“

Zvoní telefon. Taková divná vyzváněcí melodie. Kdo si něco takovýho mohl vy-
brat? A navíc zrovna teď, když se o něco snažím. Tady ty lidi vůbec nemaj vkus.

„Promiňte,“ řekla Johana a vytahuje si mobil z kapsy s tou úžasnou melodií, „To
je Hynek, to musím vzít.“

„Ten Hynek!“ vyjekla nadšeně baba Jaga.

„Jo, ten Hynek! Myslím si, že by nám to konečně mohlo dopadnout!“

Zvedla telefon a teď stojí na druhém konci chodby, volá si s nějakým „Hyn-
kem“ a usmívá se u toho. Jako krásnej úsměv to je, o tom žádná, ale jestli je to
úsměv pro nějakýho Hynka, tak je mi z toho na blití. Vždyť je to moje Johanka! Ted'
pokládá telefon, významně se usmívá na Frankensteinovo monstrum, a to za ní
nadšeně běží! Něco si šuškej, ale co už mně je do toho. Nechce mě! Jak můžu bejt
takovej smolař! Nejdřív ta škola, teď ještě tohle. Já už fakt nevím... Asi půjdu skočit
do rybníka. A pak to bude v televizi a ona si řekne, že jsem to udělal kvůli ní a že
jsem ji hrozně miloval a že kdyby mi dala přednost před nějakým Hynkem, vůbec
by se to nestalo. Ale možná taky ne, že jo... Až odejde z téhle chodby, už si na mě
nikdy nevzpomene. Že já mám takovou smůlu. Sakra!

Naše násilí

Alexandra Bolfová
Divadelní režie

KDYŽ UŘÍZNETE UŠI (HLAVU PO HLAVĚ)

PRAVDĚPODOBNOST TOHO

ŽE SE SVĚT PŘELOMÍ NAPŮL

JE VE VZDUCHU CÍTIT SILNĚJI NEŽ

NAFTALÍNOVÉ TABLETY

NAŠE NÁSILÍ

O matkách, kriplech a bohu

Alexandra Bolfová
Divadelní režie

strakaté ruce prohnitých pocitů
svatostánky přeplněné prosáklé a napité
vydýchaným vzduchem
Ó jak vámi opovrhují...
purpurové oběti na oltářích pravdy
jež s falší jdou ruku v ruce na konečcích
zčernalých nehtů a příkrývek všech nenarozených dětí
synovců a milenců budoucích úspěšných
magnátů odlitých ze všech barevných kovů světa
Ó jak vámi opovrhují v tichu výstřelů z brokovnice
rozložené na několik kusů pečlivě uložené na dně
prádelního koše půl metru od dveří dětského
pokoje přesně dva metry a dvacet sedm centimetrů
od dětské postýlky z březového dřeva tak liturgicky
prázdné jako modlitba posílaná vzhůru díky
bohu nebo bohužel to vskutku zatím nedokážu
říci – necítím a nemyslím na to co by bylo kdyby
Ó jak vámi opovrhují při pohledu na

noční oblohu když oči vyvrátíte v sloup a zírat je
bohu dovoleno na kuchyňskou linku v pravém rohu
té vlahé noci přistupuje jeden k druhému a praví
Já jsem tvůj bůh jak pravím už navždy
a poté zdánlivý bůh kráčí nocí do rozbřesku hasícím
přístrojem práškového typu mlátit jeden chodící inkubátor
za druhým a dál jen tak protože vidí že je to tak
dobré po šest nocí by sedmého
dne odložil rudé roucho a tepláky protože kuchyňská
linka purpurové návnady ve vzduchu a
pod stolem mrtvola psa a v jeho útrokách zasazené
polní kvítí usychá aby mohlo znovu vyrůst
koloběh zkurvených životů plynoucích jak hovno
kanalizací když náhodou nezapomeneš spláchnout
a možná i proto si všímáš červených návnad
vzbuzujících agresi protože se ti chce odcházet a
znovu se vracet když si znovu řekneš Bud' mým
bohem pošeptáš jen tak do prázdna hrubý
basbaryton z dálky odpoví nekončícím
tichem tehdy si řekneš nebo jen tak pomyslíš
že se tvůj bůh na tebe zvysoka vysral ale
nemusíš si vůbec připadat jako to hovno plovoucí
kanalizací protože ty tím hovnem opravdu jsi tak
určitě a nekompromisně jak uschlé macešky
nebo slunko věčně schované za tmavým dešťovým
mrakem v letním přístavu vydlážděném
dětskými mrtvolkami nesoucimi v sobě genetický
matriarchát materiálně zabezpečených lačných
a materialistických zkurvysynů a smilníků
což je veskrze lidské nemýlím-li se a tleskám
všem kteří neodolali chlípnému mámení

červených podvazků ztvrdlých konečků vlasů
se stopami včerejšího oběda mezi ňadry pakáž
plížící se kanálem nárazník všech hoven světa
a severní polokoule především ó matky jež
neumíte zpívat a provolávat třikrát sláva na
zdraví všech mužů bojeschopných i těch méně na
zdraví válek hladomorů pogromů such i povodní
matky tahající břímě nesvobody pod srdcem v dešti
i suchu s popraskanými rty tu myšlenku udeřit
hasícím přístrojem práškového typu do podbříšku
přetrvává stále přítomná tichá jako žaludeční
vřed naleptávající sliznici až do červeně rudé
a já provolávám třikrát sláva a navrch trochu pepře
aby se rána nezavřela svatební kytici přivřeli do
dveří a na kuchyňské lince zůstal bůh sedět
v opojném mlčení všichni pozůstalí omráčení
nasládlou vůní rozkládajícího se pocitu zapomnění
strachu a bezmoci ulehčíme bezbolestným trhnutím
Ó jak vámi opovrhují vy matky z donucení i svévole
trpitelky a oběti tužeb nevlastních bratrů
zneuznané hvězdičky nočních vysílání podniků i
směn – tolikrát roztrhnuté vedví a znovu k sobě sešité
krejčovským stehem drátem místo jehly
jak těžce je mi vcítit se nevěstky mé do vaší bledé
kůže nasáklé pachem několika mužských těl
v průběhu tří hodin uprostřed letní noci
a přece je lákavá představa mísení vůní tolika kusů masa
Ó jak sebou opovrhují za tuto myšlenku kéž
shořím v pekle ihned po vás slušní a čestní
sousedé všech latexových matek s pogumovaným
podvozkem přelakovaným černým akrylovým lakem

děkujte si děkujeme si za všechno to domnělé štěstí
ulétnuvší dírou v plovoucí podlaze dětského pokoje
tak provolávám že slunce pořád stejně nehřeje už
několik let a prší jen když usnou všechny brněnské
kurvy ticho se rozhostilo v příbytcích těch matek
stojících na zeleném trávníku s metrovým rozestupem

...

nádech bez výdechu černým podvozkem
krvavé cosi na oltář nedoceněných svetic
bůh zařval – asi budu zvracet

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

Ó jak vámi opovrhují zrcadlové stvůry sudokopytníků
Ó jak vámi opovrhují zkrvavené uzlíčky nervů, a
nukleové kyseliny spojené s bílkovinou a ještě čímśi
navíc co způsobilo že je život ať už jakýkoliv
bez nároku na vrácení vstupného a reklamaci bytí
Ó jak je to všechno zvrácené a vykloubené
až do chvíle než se bůh vrátil
hledím mu na ruce
jak v poklidu porcuje dětská tělíčka
a poté je nechává srůst
zjizvení doživotní mrzáci

v bříchách nastávajících postávajících
kriplové...
Ó jak námi všemi opovrhují
bůh umřel
kriplové jsou věční.

pořád rostou

Alexandra Bolfová
Divadelní režie

noční ulice
zdání jemného nádechu
tichých písní v kovových
hranolky a hořicí vydlážděných
popelnicích
pořád rostou
koruny stromů bez nároku na
zelený ráj kořenových
systémů
a věk paměti uzavřený v bublinách
blondatých hlavičkách s červeným
lemováním zažitých vzpomínek
minulého podzimu/léta
upoceně polštáře v epické
křeči zasněžených kovových
obručí páchnoucích močí
namočím tvé jemné vlasy
do bahna saténových sandálů
a potrhaných řemínků
slavností muchomůrek a křemílků
s uřezanými hlavičkami v
tenkém černém igelitu
pořád rostou

vařím ti sváteční polévku
ze všech těch pokladů
nalezených v koutě noční ulice
mezi hranolky a hořčicí
staletý čas jako kolovrat
zmatení jazyků papoušků a
želviček
zakonzervuj délku dětských řas
i když hlava je už dávno
oddělená od těla
zabalená v tenkém černém igelitu
stále rostou
v těžkém oparu vlhkého letního
rána
na víku od třetí popelnice
rozmrzelá vrána
nad skleněným okem
pod tenkým černým igelitem
smutně vnímá polopravdy
zahalené tajemnou vrstvou hlíny
a porcelánu
zdrávas bílá vrána v černém
systému kořenů a vzpomínání
nehty i bílé vlásky v tenkých černých igelitech
pořád rostou
nenávraty nenavrativších se
pořád rostou
skládanka z dětských těl
uzavřená v popelnici pod kovovým
lesem propleteným páchnoucí dýmovou clonou
s nasládlou vůní smaragdového popela
pořád rostou
i když je to už hodně dávno

Aby se ovce nažraly...

Alexandra Bolfová
Divadelní režie

Empatické dotahování motivů tak aby se všechny
Ovce nažraly a vlka stáhly z kůže a až druhého
Dne i když noc má pro tento skutek
Mnohem lepší vlastnosti
Podobné jako těžké a alkalické kovy

Bolavá identita neužitých trpaslíků

Alexandra Bolfová
Divadelní režie

zatuchlá světnice přeplněná zdechlinami

prachové peřiny bez výplně pokydané

sraženým mlékem vytékajícím z nakřáplého

životního údělu a bolavých zkřivených údů

smradlavé lidské břesky překroucené minulostí

vyprahlé duše skomírající na pokraji hranatého

rámu invalidní židle hřebíkem přitlučené

k nevyleštěným parketám potichu našlapující

jak svůdnické umění notorických alkoholiků
nad přivřenými záchodovými mísami s poškozenou
glazurou i charakterovými vlastnostmi náhodných
kolemdoucích prosáknutých blahosklonnou
hrdostí národní identity vyvržené na chodníku
v něžném objetí ropou namořených chapadel
věcnost je jaksi přirozená a pospolitost chybí
stále mnohem víc je země tak nějak vzdálená
obsáhlé monology zabalené v igelitu posypané
zlatým prachem senilních vzpomínek babiček
na roztrhaná tělíčka a vykloubené nožky
zneužitých trpaslíků vystavených
napospas náruživé pohlavnosti knihomolů
sebemrškačů a farizejů buď pochváleno
sněhobílé ráno po kterém přijde tma

Falešně civilizovaný

Alexandra Bolfová
Divadelní režie

člověk

utíkáš

protože tvrdíš že

svět má vyhaslé oči

„Kde je moja mama?!!??“

Petronela Brotková
Divadelní režie
(program ERASMUS)

OSOBY :

ON (Alexander – asi ... rokov)

ONA (Kristína – asi ... rokov)

(1. OBRAZ)

(SVETLO)

(postavy stoja chrbtami k sebe približne v strede scény)

ON Som hlupák.

ONA Páčiš sa mi.

ON Som neschopný.

ONA Páčiš sa mi.

ON Som nesamostatný.

ONA Mám ťa rada!

ON Som nerozhodný.

ONA Lúbim ťa!

ON Som...

ONA Ja ťa tak milujem! (... krátka pauza...)

(postavy sa k sebe pomaly otočia)

(nasleduje dlhý pohľad postáv z očí do očí – pohyby ich tiel sa začnú mimovoľne kopírovať. Zrazu sú ako jeden, no skutočne tak odlišní...)

ON (preruší spojenie, vydá sa iným smerom) Prestaň!

ONA Prečo? Mne sa to páči... (ide za ním)

ON Prestaň! Mne nie! (opäť sa vydá iným smerom)

ONA (zastane) Prečo?

ON Lebo! (zastane aj on, pozrie sa do publika) Nechcem o tom hovoriť... (skloní hlavu)

ONA Ale no tak... (chlácholivo, opäť sa pri ňom ocitne... hladká ho po chrbte) Kvôli mne...

ON (je chladný, opäť sa pozrie do publika) Kvôli tebe nemusím nič! (strhne jej ruku z jeho chrbta a odíde preč)

(končí v objatí so sebou samým. Stojí na jednom z bokov scény, kam smeruje aj svoj pohľad. Ona je otočená na druhý bok scény. Vykrikuje)

ONA Milujem ťa... ľúbim ťa... mám ťa tak rada!

ON (hlas mu slabne) Prestaň! Prosím! ...

(krátka pauza. Obe postavy sa nemo dívajú pred seba)

ONA (zarazená) Čo? Kam ideš?

ON Domov... (kráča na mieste)

ONA Domov? A to je kde?!

ON Idem za mamou... Nechaj ma už tak, prosím... (odíde do zákulisia)

ONA (natiahne sa na mieste za jeho imaginárnou rukou, prosebne) Ale ja nechcem, neodchádzaj ešte, prosím ťa. Počuješ...

ON (ozve sa zo zákulisia) Musím už ísť.... !

(TMA)

(KONIEC 1. OBRAZU)

(2. OBRAZ)

(SVETLO)

(Ona obeduje, on príde ešte len na raňajky...)

ON (akoby sa nič nestalo) Dobré ráno!

ONA Hádám dobrý deň... Už budú dve...

ON (zháči sa) Ach!

ONA (uškrnie sa a vlepí mu bozk na líce) To nič...

ON (odtiahne sa, začudovane) Ako to nič, ty sa na mňa za včera nehneváš? (krátka pauza, čaká, či niečo povie... potom pokračuje) Vlastne som sa ti dnes chcel...

ONA (preruší ho, medovým hlasom) To nič...

ON (založí si ruky vbok) Ja... Ehm, čo?

ONA (jej poloha ostáva nezmenená, baví ju sledovať jeho reakcie) Vravím, že to nič! Že je to v poriadku!

ON (začína sa hnevať) Ale... Ako to môže byť v poriadku, ved'....!!!

ONA Si sa choval ako úplný hlupák? Zbabelec?!

ON No... Ja...

ONA Pst. Už mlč, povedala som, že je to dobré... (pohladí ho po tvári... chvíľu ticho)

ON (sadá si k stolu pred misku s cereáliami, pomaly je... po chvíli sa ozve) Tak... Dobrú chuť?

ONA Nech ti padne na úžitok, ... !

(chvíľu počuť iba mľaskanie a srkanie z rozmočených cereálií)

ON (zaraz mu začne bláznivo vyzvárať telefón) Haló...?! Mami! To si ty? ... Och, ahoj... ale... ale ja som ti predsa povedal, že nem...! (Ona zbystrí pozornosť) Uhu... Uhu... Uhu... Dob... Dobre, tak ja už, ja už... áno... dob... ahoj... ah...

ONA (akoby nič) Čo chceš?

ON (začne sa rýchlo zberať preč, vyzerá rozrušený) Prepáč, ale ja už musím... mama volala... musím...

ONA (hlasno si vzdychne a hodí kuchynskú handru na zem)

(TMA)

(KONIEC 2. OBRAZU)

(3. OBRAZ)

(SVETLO)

(na javisku sama Ona. Fajčí a značne si to vychutnávať, je vo svojej bubline. Snaží sa rozptýliť...)

ON (zrazu sa opäť zjaví, akoby nič) Rozhodol som sa!

ONA (v úplnom pokoji, ležmo) A na čo si prišiel?

ON (zľakne sa, keď ju tak uvidí) Preboha, stalo sa ti niečo?? Haló... Haló... ?! Zavolám mame? Ja... mám...?!

ONA (dotkne sa ho, pomaly, s úsmevom) Zlatko... To je v poriadku. Ja som v poriadku. Upokoj sa, prosím. Tak na čo si prišiel?...

ON (je zmätený, postaví sa od nej a ide do popredia javiska) Budem sa ženiť!

ONA Hmm... gratulujem! ... (posadí sa, pozrie sa na neho) Kto je tá šťastná?

ON ...

ONA ...

ON ...

ONA Hm?

ON ...

ONA Deje sa niečo?!

ON ...

ONA Haló?!?!

ON ...

ONA Alex!?

ON (plačlivo) Mama mi povedala, aby som ťa požiadal...! Budeš súhlasiť, Kris?

ONA (trasľavo sa postaví, nasilu sa usmeje... ide k nemu, on sa k nej otočí v očkávaní, krátka pauza) Hm... vieš čo? ...

(TMA)

(KONIEC 3. OBRAZU)

bez(nádej)...

Petronela Brotková
Divadelní režie
(program ERASMUS)

hľadáť...

návod.

ako

sa

zbytočne...

netrápiť...

...

...

za to, čo sa stalo, za to, čo je, za to, čo bude

hľadáť

návod, ako..

na TeBa..... (zabudnúť.)

v istom slova zmysle, samozrejme.. a... posunúť sa
ďalej

... no nejde mi to, nedarí sa mi to..... ACH! POMOC!

Nový deň. Mlčanie. Beznádej. Nový deň. Mlčanie... Beznádej... No.. Ml.. Bez..

už nevládzem!

ti civieť.. každý jeden deň.. do tvojich neprítomných očí priamo predomnou
už nevládzem, už nemôžem.. sa pozeráť na..

TeBa... lebo to na mňa zase príde... zase to dopadne takisto..

zase skončíme v objatí, podľahneme dotykom, už zase.. už zase..

skončíme v sebe..

tá chémia... zapríčinená...

nevládzem!

ty stále hej? ešte vládzeš?

...

tečú ti sliny... na hrudi sa ti množí pot...

už nevydržím a pocikávam sa aj ja...

vrchol

extáza

a môže prísť streda, a potom štvrtok.. a piatok.. s tebou, s tebou, s tebou...

so mnou, so mnou, so mno.. s tebo..

ešte si tu? stále ma počuješ?

...

tak dobre! to je dobre, pretože chcem ešte pokračovať, a povedať ti, že...

Jen trochu rozruchu

Marek David
Divadelní režie

první Ten kdo říká, mám tě rád.
Citlivý je člověk, snad.
i slzy snáz mu kanou.
Ten šetří svoji ranou.

druhý Šetřit nebudu, neboj.
Chce ho udeřit.

Díky ti, mužíku.
Vím, nemáš ve zvyku.
Dál snášet...

první To už jsi říkal.

druhý Co prosím?

první No, tenhle rým jsi už použil.

druhý Ale, jaktože? To není možné.

první Říkal jsi: Hej, no tak, mužíku.

Nemáme ve zvyku.
Tak dlouho vyčkávat.
Zkus třeba nadávat.
To někdy funguje.

druhý Ne, ty jen blafuješ!

první A ještě před tím, když jsme se potkali poprvé, říkal jsi:

Hej, no tak mužíku.

Já nemám ve zvyku.
Tak dlouho poslouchat
cizího, tak se ztrat.

druhý Osude, ty mě sklať.

první Mrzí mě to.

druhý To nic. To se takhle stává.
Každý básník, plní tráva.
Vidíš, už i já jsem kýč.
Tak co se mnou? Utéct pryč?

Běda všem nepokorným.
Myslí si, že mají svět.
Každý jednou ztratí rým.
Povadne zář krasověť.
Vyteklo už příliš krve.
Není to jak napoprvé.
Život můj teď zdá se prázdný.
Není za co. Není proč.
Točí se, točí, kolotoč.
Není kam a není s kým.
Potýkám se s blouzněním.
Krev už došla. Proč mám žít?
Podejte mi dynamit!

Dám ti radu, naposled.
Dokud nezhasne mi svět.
Život chceš žít ješity?
Pak zapomeň na city.
Ladně budeš, jako pán,
chodit všude rozcuchán.
Chutě sladké v číších vín
ochutnáš, těch medovin.
Kuloáry, samý lesk,
zbytky kdysi slavných fresk.
Vítán budeš spoustou tváří
malovaných mramorem
Víly, děvky, lvi a lháři.
Každý je ti cenzorem.
To je příchuť povrchnosti
Já jí nabažil se dosti.

Škoda, že jsem takhle žil,
teď bych volil jiný styl.
Šťastní lidé budou ti,
co nejsou sprostě nadutí.

Kolik já jich potkat směl,
Šat jejich mi nevoněl.
Byl moc jemný na můj vkus
Já si žádal stimulus.

Nelešti si vlastní rýmy.
Nevyráběj pseudonymy.
Neříkám, že to je návod.
Pokorný buď, jak je zdrávo.

Neodháněj lidi chtíčem.
Řid' se snadno tímto klíčem.
Možná, kdo ví, zemřeš sám
Navzdory všem noblesám.
Nesázej na život nicky.
Krásné je být autentický.

A tak dřív než oněmím...

Nebud' debil. Láska páska.
Ser na pásku. Dokud můžeš.
Pro lásku žij, buď ji dlužen.
To byl můj poslední rým.

Umírá.

první Tak zemřel básník.

Šestý sen

Barbora Fukalová
Rozhlasová a televizní
dramaturgie
a scenáristika

Na začátku zimy se tento sen zdál Alexandrovi, člověku, který měl všeobecně lehké spaní a byl to nervózní muž. Proto bylo podivné, že usnul v ušáku u otevřeného okna, právě když se na protějším domě proháněli pokrývači, tesaři, zedníci a jiní řemeslníci. Snad jen proto, že se mu nad hlavou vyjímal krásný, ručně malovaný svatý obrázek, který si velmi cenil.

(Venku na ulici, jsou slyšet nálety letadel, siréna)

Anna Můj Bože! Už zase? Karle, prosím, poběž!

Karel Proč? Beztak zase jenom přeletí.

Anna Tentokrát může být všechno jinak, pojďme se schovat!

Karel Koukej, Anno, na ulici je spousta lidí a nikdo nepanikaří, já si jdu nakoupit. Vždyť proto jsme sem šli, pojď.

Anna Nalétávají na nás letadla a ty si půjdeš nakoupit? Vždyť –

Karel Tak znovu – nemůže se nám nic stát! Na tohle zpropadený město nepadne už ani ptačí bobek!

Anna Neříkej mi, že skutečně věříš na tu povídačku!

Karel Na svatou ochránkyni tohoto města? Na Helenu? Přirozeně, že ano!

Anna Není to žádná svatá ochránkyně! Viděl jsi ji vůbec někdy?

(Sirény ztichnou)

Karel Pst! Slyšíš?

Anna Neslyším nic, sirény už nehoukají. Jen mi teď, prosím, netvrd', že je to díky Heleně.

Karel Milá zlatá! Ovšem, že je to díky Heleně. Ten mocipán, co to tam na druhé straně všechno řídí, tu holku miluje natolik, že její láska nás všechny ochrání. Stačí být tam kde je ona, nikdy by jí neublížil. Říkám ti, na město, ve kterém je svatá Helena, nic nespadne, nikdo ho neobsadí a nikdo tu nikoho nezastřelí, svatej klid, svatej klid.

Anna Hloupost! Vždyť ani nevíme, jestli tady je! Dlouho jsem ji neviděla.

Karel A to chceš dělat co, pořádat hon na svatou? Jenom abys ji vyslídila? Jasně, že tu je, někde je, a dělá svou práci.

Anna Jakou práci?!

Karel Její práce je bytí. Je tu – chrání nás. Není tu – jsme všichni nahraní.

Anna Ale –

Karel Hele, tamhle jde pan starosta! Tak se ho jdi zeptat, jestli tu Helena je, když jsi tak nenechává! A podívej, jak si tak krásně vykračuje, je na špacíru.

Anna Pane! Pane starosto!

Starosta Mládeži, prosím vás, nepokřikujte tu tak. Mě z těch sirén vždycky rozbolí hlava. Asi je dám vypnout.

Anna Vypnout? To přeci nemůžete! Jak budeme vědět, že se blíží nebezpečí?

(Starosta se rozesměje)

Starosta Nebezpečí nehrozí, máme Helenu!

Anna Nechápu vás! Nechápu vás, že tomu tak bezmezně věříte!

- Starosta** Milá, já se s touhle nedůvěrou setkávám pořád. A teda pokud mohu říct, hlavně ze strany mladých děvčat. Jestli vy té Heleně trochu nezávidíte, co?
- Karel** A máš to.
- Anna** Závidět? Heleně, se kterou jsem chodila do školky, do školy i do učení? Která se holt jednoho dne nachomýtlá na ulici, kterou právě projíždělo auto toho jejich dočista na mysl pomateného vůdce?
- Karel** Ano! On se do ní prostě bezhlavě zamiloval! Asi je vážně svatá, nebo má alespoň nějakou čarovnou moc.
- Starosta** To by mohlo být!
- Anna** Tak je svatá, nebo je to čarodějka?!
- Karel** No –
- Anna** Neodpovídat! Je to obyčejná holka! Moc krásná, to ano, ale prosím! Vždyť ona nás nemůže ochránit! Pane starosto, je tedy vůbec ve městě?
- Starosta** Ano, je! Každé ráno ji chodí navštěvovat moji lidé z radnice. Nosí jí takové ty pozornosti – květiny a dárkové koše.
- Karel** Ale to je moc pěkné!
- Anna** Vážně se k ní chováte jako ke svaté! Ale už naposledy vám říkám – je to obyčejná holka! Moje kamarádka Helena! Vždyť ona toho mocipána ani nemusí mít ráda!
- Starosta** Má ode mne příkaz, aby mu každý týden napsala alespoň jedno psaní. Hezké psaní, sladké, jako med.
- Anna** Co když ji to přestane bavit? Co když už to nebude chtít dělat?
- Karel** A proč by to? Vždyť ona vykonává moc důležitou službu městu, snad není hloupá.

(Sirény opět spustí)

Anna Už zase, pojd'te, musíme se schovat! Prosím vás...

Karel Pořád jsem nenakoupil na oběd, potřebuju tu zeleninu.

Starosta Jdete na nákup do zelinářství? Já jdu do tabáku, to máme společnou cestu!

Karel No výborně! Anna si může jít třeba posedět do krytu, když bude chtít!

(oba se zasmějí)

Anna Vidím je.

Starosta Prosím?

Anna Letadla, vidím je a letí ve formaci, vůbec se nechystají nás pouze přeletět! Proboha!

(oba muži hledí na oblohu, mračí se a špulí rty)

Starosta No, víte že, víte že máte asi, asi, pravdu?

Karel Ale to není možné! Co provedla, že už nás nechrání?! Čím se mu Helena znelíbila!?

Anna Jak co provedla?! Ona nikdy nic neprovedla! Prosím, utíkejme!

Karel Anno, dej mi ruku! Pane starosto! Pane starosto, pojd'te s námi, najdeme nejbližší kryt.

Starosta (mumlá) Hloupá Helena, není svatá! Je to obyčejná děvka!

Anna (křičí) Nikdy nic neprovedla, tohle není její vina! Pane starosto! Poběžte s námi!

(letadla se blíží a burácejí jejich motory, lidé na ulici křičí)

Alexandr se s trhnutím probere. Lehátko, na kterém spočíval, je nasáklé studeným potem.

Oči upře na svatý obrázek nad jeho hlavou, pak si promne oči a s námahou se zvedne.

S nepřekonatelnou chutí na brandy se odporoučí k dřevěnému stolku s těžkou starožitnou karafou a mohutně si přihne přímo z ní. Pak, snad ani neví proč, ho napadne myšlenka zavolat své přítelkyni z dětství, a to taky udělá.

28. října 2019

21:03

Barbora Fukalová
Rozhlasová a televizní
dramaturgie
a scenáristika

Smutné pohledy zklamanych holek, co to tenhle mesic nedostaly, se protnou leda tak s chodnikem, na který vytekly vsechny ty veci, co mohly byt, kdyby to bylo jinak. A na nej si po zapadu slunce lehne bezdomovec, kteremu se celou svatou noc zdaji podivne sny o detech, ale hlavne o domovech, které nakonec vzniknou tak i tak. Nebo to si alespon myslí on. Ze on by takovy smutny zensky pohled mohl oplatit, vdyt on to koneckonců tenhle mesic taky nedostal.

V tom kolem nej jedna projde. Pomalu klade jednu nohu pred druhou a jde. Vdyt je cerna cerna noc, to by nemela. „To byste nemela!“ Zavola na ni a odlepi oblicej od chodniku. „Nemám,“ odpoví slečna. „Nemela byste!“ „Nemám ani korunu.“ Bezdomovec kroutí svou strapatou hlavou, takhle to preci nemyslel, ted' je za žebráka. Slečna tam ale pořád stojí, ramena svšená jak gruzínskej ortodoxní kříž, co jim do vlasti přinesla sv. Nina. „Nechci peníze, chci, abyste šla domů, protože je to tu nebezpečný.“ „Vážně?“ podiví se slečna, ale hlas má jako olej. Bezdomovec má špatný pocit, docela ho děsí, ta slečna. „Je tu spousta podivnejch lidí, mladá pani.“ „Jo, to asi jo.“ Proč tam u nej pořád stojí, začíná se jí bát. Její klid a kamenný obličej je tak znepokojující, že si bezdomovec mimoděk zatne nehty do steha a pak snad začne odříkávat otčenáš. Už aby byla pryč.

A vtom: „Neobtěžuje vás, madam?“ Obličej, jak kulatý mesic plný kráterů, se objeví vedle slečny. Mračí se na bezdomovce a on by si nejradši vyrval vlasy z hlavy, protože ted' bude strašně bit. „Ano,“ odpoví slečna klidně. Doznívající tóny jejího hlasu ale znepokojí i měsíčního muže a on upře oči na její obličej. Lekne se. Pak se ale obrátí zpátky k bezdomovci a proneše: „Nech ji bejt, ty špinavej grázle.“ Bezdomovec se bojí, ale v hlase měsíčního muže je slyšet strachu zrovna tolik. „Slečno?“ odváží se bezdomovec. Ta sebou lehce trhne a k údivu i úlevě obou mužů se dá do pohybu. Odchází beze slova, shrbená se sune po tramvajových kolejkách pryč. Když zmizí za zatáčkou, měsíční muž promluví na bezdomovce: „Co to kurva

bylo?“ a vytáhne dvě cigarety z krabičky. Obě si dá do úst a zapálí je, jednu pak podá bezdomovci. Ten jen zakroučí hlavou. Měsíční muž se neurazí, sedne si vedle napůl ležícího bezdomovce, zdvihnutém na jednom lokti a s pěstmi svírajícími látku špinavých kalhot. Kouří obě cigarety zaráz, každou má v jednom koutku úst. Bezdomovec na něj civí. „To byla ale podivná mladá pani, že? Já jsem si myslel, že jste ji nějak, víte co, obtěžoval, tak jsem zakročil... ale vono to bylo asi spíš naopak, co?“ Bezdomovec jen pokrčí rameny a musí pořád myslet na tu slečnu. „Hele, jako hrabě Drákula.“ Měsíčnímu muži visí cigarety směrem dolů z koutků úst, jako špičky krvelačného upíra. Bezdomovec se nervózně zasměje, protože už má zase nahnáno. Měsíční muž vytáhne z kabátu plechovku piva a nabídne bezdomovci. Ten vlastně spíše ze strachu přikývne, a i když už – s přestávkami – dva roky nepije, plechovku otevře a přihne si. Měsíční muž si od něj plechovku vezme nazpět, ale jedna z cigaret mu při pokusu se napít vypadne a skončí na kabátě. „Kurva!“ zařve muž a bezdomovec se poleká, nechce tady být, chce pryč. Měsíční muž cigaretu zvedne, uhladí propálený kabát a rozchechtá se: „Jsem si propálil peřinu, hehe, neměl bych kouřit v posteli.“ Načež odloží plechovku s pivem na zem a típne obě dvě cigarety, kabát shodí z ramen a pokynutím naznačí bezdomovci, aby se posunul. Pak se schoulí na chodník vedle něj, kabát kryje celé jeho mohutné tělo. Bezdomovec chvíli zírá do tmy, počítá vteřiny, studený pot mu umývá špinavý obličej i tělo. Čeká, až uslyší pravidelné oddechování spícího měsíčního muže. Pak se co nejtíšeji zvedne a plíží se pryč. Vyrazí stejnou cestou, jakou předtím odešla ta přízračná slečna. Jenže on už na to nemůže ani myslet. Přeje si, aby to skončilo. Otočí se a strašně opatrně projde zpět kolem spícího měsíčního muže a vydá se ulicí pryč. Cítí jenom strach a beznaděj. Asi jako ty holky, který teď taky nemůžou spát a bojí se jít už kamkoliv. Přeje si jenom, aby to všechno skončilo. Třeba ho zítřejší ráno vytrhne, zachrání, spasí a prodá mu falešný pocit bezpečí, jen aby o něj večer zase přišel a vyplakal se na chodník. Udělá to už teď, proč čekat na zítřek. Po tvářích mu začnou stékat velké horké slzy a celá ulice se rozostří a všechny rohy zaoblí.

The cost of low cost

Barbora Fukalová
Rozhlasová a televizní
dramaturgie
a scenáristika

V low costu jsme všichni spodina,
po kupéčkách koluje petice za vzkříšení Lenina.
Za dvacet čtyři korun pojízdný peklo propláchnem desítkou,
paní v norkovém kožichu zabila manžela dvaadvacítkou. *(a klidně nám to všem
řekne!)*

Dobře mu tak! Nenosil domů výplatu.
Teď na zaházení těla sháníme lopatu.
Má ji kluk, co přistoupil v Pardubkách,
vymění za přivření oka, když finguje v postupkách. *(sázky jsou vysoké!)*
V kostkách jsem vyhrála poslední čtvereček toaletáku,
závidí mi ho i zapomenutá půlka z Břeclavi – z národáku.
Jedou na zápas, ale poslali je na druhou stranu.
Špatnej směr, nechtění chlapi s pivníma pupkama, *(tohle je ale vážně smutný
příběh!)*

probere je čerstvá vdova s rudě naláknutejma tlapkama.
Jednoho si vybrala, skvělý, toalety teď nebudou chvíli k dispozici. *(omlouváme se
jménem národního dopravce)*

Na průvodčího si myslivec brousí pilku,
ten kluk v uniformě si spočítá uhry, nervy v pytlíku,
slíbil mámě, že na její druhý svatbě bude mít obličej v rychtyku.
Dneska ne, kluku! Myslivec cení žlutý zuby,
„Dostaneš po hlavě zabitou vysokou, srnou!“
„Královi rádci ze sídliště ti popel shrnou.“
Nebo mámě pošlou.
(Nepodceňuj sílu lidu)
Koukni na ně, jsou všechno, jen ne v klidu.

*(Jako skaut, když zjistí že nikdo z nich neumí založit oheň.
Taky o tom všichni pomlčí.)*

A na konci?

Budeme se všichni tvářit, že se nic nestalo,
smažeme si projetou kreditovou jízdenku.

Aby hřích nezůstal v systému.

Ti sympatičtější z nás si mohou vyzvednout svůj mobilní telefon při výstupu ze soupravy, u Dušana, co je tak pracně po cestě nakradl a loučí se s vámi jménem národního dopravce.

Vize

Matyáš Hauser
Divadlo a výchova

Rozlišovat mezi upřímným a upřímnějším
by byl trest pro mě samého.
Trápit se sám je tak snadné.

Kdo jednou trefí, protne zcela,
zasáhne srdce druhého.
Proč nestřílíš a přitom protínáš?
Proč snadno jde ti ublížit?

Řekni mi jak a budu nešťasten
Řeknu ti jak a budeš nešťastna
Řekni mi jak a poznáme se.
Řeknu ti jak a jsi tu ještě?

Rozřešit minulé, těžké zdá se být
vidět co blízko je, mohl bych kreslit,
obrysy nebe, den v noci snít.
A že bych litoval? Ani pomyslit...

OBRAZ 1

Zvuk otevírajících se dveří. Do tmavé místnosti přichází Louisa s tácem, svícemi a hadrem.

LOUISA: Pane, měl byste se vzpamatovat. Blouzníte takhle už celý den. Otevřu vám alespoň okno, vždyť se tady ani nedá dýchat.

PÁN: Ne, jen nechte to okno přece...

LOUISA: Pane, já vám povídám, že otevřu... Otevře okno, pronikne světlo do místnosti.

LOUISA: No, prosím, to bych se na to podívala... takovýho prachu a harampádí.
Pane, já vám do toho nechci kecat.

PÁN: Louiso?!

LOUISA: Pardon, pane, pardon. Nechci vám do toho poudat, ale kdybyste ráčil alespoň na chvíli jít ven. Vždyť mě to už taky nebaví chodit sem, do tmy, připadám si jako zloděj, nebo ještě hůř jako na pohřbu. Jen svíčky, zabeďněná okna, kašmír a lebkyně, zatažené zrcadlo... Vždyť ho máte zase celé zaprášené! Díváte se na něj vůbec, nebo spíš na sebe?

PÁN: Dívám, dívám a pořád, možná až moc. Jen neberu ten hadr do ruky. Co kdybych přestal psát? Co kdyby mi tak prsty odumřely a pomalu začaly padat?! Na to nepomyslí, vid'?

LOUISA: Nepomyslela, nepomyslela, to víte, že nepomyslela. A aj kdybych měla, mladý pane, vždyť v těch vašich rukavičkách by se jim nic nestalo. Od té doby, co už Claire není, tak...

PÁN: Prosím VÁS, aspoň v tomhle pomlčte!

LOUISA: Nu dobrá, jak říkám, nepomyslela, nu. Vždyť já v té kuchyni tak pořád sedím a topím, děcka si běhají okolo, jinak za to jsem Vám, pane, opět zapoměla poděkovat, že jste je tady nechal, já nebýt sama, tak bych se o ty svoje caparty snad i sama postarala, ale takhle...

PÁN: Jste tu vždycky vítána, Louiso, a vždycky jste byla. Budete tu pokaždé jako doma, to mi věřte.

LOUISA: Děkuji, pane, já vím, že ti caparti Vám někdy nedají spát a buší na vás, koukají přes klíčovou díрку. To víte, jste tajemný. Kdy jste je vůbec viděl naposled?

PÁN: Někdy se podívám skrz okno na dvůr, někdy mi stačí jenom jejich hlasy a kroky přede dveřmi.

LOUISA: Měl byste, pane, také už vylézt ven. Lidé se po vás ptají, jestli jste ještě v pořádku, protože Vás dlouho neviděli. Stará madam od vedle se taky ptala, estli v tomhle domě už sídlí duch nebo jen tělo ducha.

PÁN: Jen ji nechte být. Víte, že tady je jednomu líp, až zase přijde čas, tak otevřu ty dveře sám. Tím si můžete být jista, protože tak jsem si tím jist i já. Zatímco venku se otáčí všechno pořád dokola, jen mně tu jde všechno kupředu, tady má vše jasný cíl...

LOUISA: Už jsem Vám jednou říkala, že nesnáším, když mluvíte v hádankách, pane. Jste tak mnohem tajemnější než obvykle. Nechtěl byste radši povídkovou buchtu? Ta vám přeci uměla vždycky zvednout náladu, přeci tuhle, jak jsem dělala plný pekáč, tak se na něj děcka slétly a nenechaly Vám ani jednu a to jste byl pak tak tuze smutný.

PÁN: Nebyl jsem tenkrát sám a ani jedna by mi nestačila, teď už by ji ani moje prsty nemohly vzít pořádně do rukou... přece nebyl jsem tenkrát sám. Pokud si jistě pamatujete, tak já nebyl na povídkové, ale na tvarohové. Byli jsme na tvarohové.

LOUISA: Já vím, já vím. Povídkové jenom potají, aby Vám neskončily mezi zuby zbytky povídel, které jste si lízal špičkou jazyka.

Během této věty začne se cpát povídkovou buchtou, aby měla velké tváře a lízala si jazykem zuby zevnitř.

PÁN: I bez povídel jsem se naučil žít. Člověk si přeci jen zvykne.

Louisa mluví s plnou pusou.

LOUISA: Tomu nevěříte, pane, ani sám, však to já moc dobře vím, jak byste si dal. Tak se neštengrujte a vemte si. Děcka o těchle nemají ani potuchy.

Vize 1

Rozřešit minulé, těžké zdá se být,
vidět, co blízko je, mohl bych kreslit,
obrysy nebe, den v noci snít.
A že bych litoval? Ani pomyslit...

OBRAZ 2

LOUISA: Že vy ste zasej psal? Ach, proč zrovna já, nešťastná ženská, mám mít doma básníka. Kdyby byl, alespoň na práci... to není. Jen kalamář, papír a pár svíček, místo toho, aby uměl pořádně naštípat dříví a komín vyspravit. Takovejho mužského, že bych pohledala.

PÁN: Nechci tu poslouchat vaše závěry, Louiso.

LOUISA: Ale vždyť neděláte nic jiného, od té doby, co mladá paní Claire, tak nešťastně...

PÁN: Louiso, říkal jsem, ať o ní nemluvíte.

LOUISA: Pane, nezlobte se, ale musí přijít chvíle, kdy i vy tohle musíte pustit z hlavy. Já Vám neříkám, abyste ze dne na den vylezl z vašeho... doupěte, nebo se dál utápěl v papírech, inkoustu, a hádankách. Dycky jste byl takovej pěkný chlap a teď...

PÁN: Vážím si, Louiso, všeho, co pro mě děláte, ale prosil jsem vás, abyste tady o ní nemluvila.

Brumlá si a pořád uklízí.

LOUISA: Takovej pěkný chlap to byl, vždycky, jak se snažil, pozornej, někdy trouba, ale hezkej mladej chlap, sakra!

PÁN: Abyste tady o ní nemluvila. Vždyť je to sotva pár týdnů, kdy spustili tu odpornou dřevěnou celu, kam ji zavřeli, aby hnila někde v rodinné hrobce. Nikde nic nevidí a je jí zima. A to ji chtěli spálit a někde rozprášit po poli, aby se jen tak ztratila jako prach!

LOUISA: Pane, měl byste něco vědět, ostatně proto jsem tady.

PÁN: Tak mluv, Louiso, co může být horší než to, co se stalo.

LOUISA: Přišel starý Josef. Zastavení. Někdo se před pár dny do hrobky vloupal, zámek nevypáčil, nic se neztratilo. Jen rakev slečny Claire byla otevřená. Myslela jsem si, že byste to měl vědět, pane. *Stranou, pán nereaguje.*

LOUISA: By mě zasejc zajímalo, jakej floutek tohle mohl udělat, ještě když přece všichni dobře ví, jak slečna zemřela.

Pán zůstává stát zahleděný do zrcadla, které už je od Louisy odhalené a umyté. V momentě zmínky o tom, jak slečna zemřela, přejíždí si přes prsty a mne si ruce přes rukavice, co má. Když už se na něj Louisa otočí, s pohledem, jestli vůbec bude reagovat na to, co mu řekla, odtrhne se od zrcadla směrem k ní.

PÁN: A dopadli ho?

LOUISA: Ne, zatím ne, nemají na něj skoro nic, byl jako duch, ale starej Josef říkal, že mu nedává moc času, takže jestli ho nedostane zákon, tak ho dostane božská spravedlnost, víte, pane. Starej Josef taky říkal, že to musel bejt šílenec, všichni byli pro, aby se tělo... však víte.

PÁN: Rozřešit minulé, těžké zdá se být
vidět co blízko je, mohl bych kreslit,
obrysy nebe, den v noci snít.
A že bych litoval? Ani pomyslit...

Vize 2

Mrtvé srdce přece může bít
Stačí jej jenom probudit

Prolomit dřevo, probudit zem
Otevřít nebe i když šlo spát
Setřít svůj prach co na tebe spad
Polibkem zachvátit společný žár
Z žaláře z kamene postavit hrad
Opevnit schránky na zámky dva
Tvou duši miluju, ne tvoje tělo
Schránka je pro červy ne pro mé rety
Opakuj nyní a pros.

OBRAZ 3

LOUISA: Jste až příliš zavázán svou prací, pane. Odložte to psaní, odložte ty papíry a jděte na světlo.

PÁN: Zapomínáš, Louiso, do čeho jsem upadl? Copak můžu jen takhle zapomenout na jediné mé štěstí, co bylo tu pro mě. Jen jedno srdénko zahrálo fér.

LOUISA: A to srdce čisté Claire... pane, o tomhle si poudali všichni, nikdo Vám ani nebere to, že jste ji tůze miloval, však aj vám to každý záviděl. Ale když přišla ta nákaza, tak co jste měl dělat.

PÁN: Měl jsem jí pomoci! A nenechat ji samotnou, stejně tak jako její rodinu. Bůh nikdy nebyl milostivý, a jestli tehdy byl, ať si pak vezme i mě.

LOUISA: Však vy sejc dočkáte, stejně tak jako já. On si řekne, kdy nás dva povolá, ale dnes to nebude...

LOUISA: Takže teď ještě můžu Vám tady vzít to harampádí a trochu to tu uklidit.

PÁN: Jen to nechte být, už jste toho udělala dost.

LOUISA: Přece to nemůžu nechat jen tak zaprášené, vždyť z toho něco pochytnete.
Louisa natrefí na obraz, který je celý zaprášený, kromě obličeje, který jako jediný z celého obrazu má čisté barvy, takové, jako kdyby byl právě domalován.

PÁN: Nechte jej být, Louiso, prosím Vás, vždyť je to Claire!

LOUISA: Pane, co šílíte? Jen ten prach na rámu, a to všechno bude.

PÁN: Nechejte přece jej...!

Louisa při přetahování o obraz pánovi strhne rukavici z rukou, ruce pána.

LOUISA: Pane... já jsem... vy jste... To vy jste?

PÁN: Výstřel, co protne celé tělo a nechá průstřel nezacelený. Srdce, co ránu velkou zdolá, aby co s krokem slzu roní? Bůh, ten bůh, co mou Claire mi vzal, je svědkem a poslem mým, že nemohl jsem jinak. Co živa stála vždy tu při mně a líce její ruměné mě hřejí ještě dnes a hřály i v tu chvíli, kdy víko proradné ji tísnilo v rouše pohřebním. Přec byla to ona, jen trochu umdlá více, jako když na tomto loži vedle mě lehávala a její tělo mé a já byl vším. A tak jsem se jí odevzdal, v těch mrtvých stěnách zikuratu se plamen mohl rozhořet, plamen, co zničil by ty stěny a znovu zažehl v ní život. Polibek na důvěrná ústa, co naposled řekly, že shledáme se, nikdy už pravdu nepromluví. Zas byla má a poslouchala všemu, jen ozvěnou se hrnulo zvěstí a polopravd, že prý už nepůjde, že se mnou je a nikdy jinak nebylo. Tak poslední vtiskl jsem jí závazek, kterých jsem dlužil nespočet. Ach bože, cos to dopustil. Vítej můj čase na věčnost!

LOUISA: Ale starej Josef povídal, že... pane, vy zasejc blouzníte, už jste tu sic dlouho zůstal sám a zavřenej. Pojd'te jen ven, ty moji caparti Vás zase rádi uvidí...

PÁN: Její ústa byly jako led, a přece tak červené, jak jsem je znal, spíš jen vrah, který je ochudit chtěl. Byla moje, teď ona bude mým životem i mým utrpením, nikdo mi ji nevezme, ani smrt. Pokud ji chce, tak oba si nás musí vzít, já nedělím se. V tomto jsem hazardní hráč, jen výhru a na ni přihodit, neprohrát. Já jsem ten vrah i hráč a jediný teď prohrávám, proto ty spisy, proto ty kalamáře, abych se utopil ve vlastních myšlenkách. Lepší než ve smrti v jistotě putovat, v té, co vzpomínky mi dovolí na papír napsat.

Vize 3

Jen chvíli bilo a bilo i mě
Za prachem zase usedavě pláče
Světlo jež zářilo v srdcích ve tmě
Vzlyká teskno chtivě jako ptáče
Mrtvé srdce přece může bít
Stačí jej jenom probudit

OBRAZ 4

LOUISA: Chtěla jsem uklidit, zjistit, jak žijete, chyběl jste tam venku, páne, víte-li vy. Dětem jste chyběl, městu klepy dopřál...

PÁN: Jen dej bůh, ať se město o tom nedoví. Zbytečný shon by kolem toho byl, už tak se budou ptát po tom, jak mladý pán zemřel z povzdechu své lásky.

LOUISA: Čisto už je, pane, ale tu tíhu, která se tu drží, sama neunesu. Vždyť mladá paní, tolikrát byla tu i v zahradě, jak jsem vám čaj nosila pod starou houpačku. Tady je, pořád a pořád jsem si to myslela. Pojd'te už za dětmi, otevřte ty dveře, co jinak bude s vámi?

PÁN: Jen nechejte mě, Louiso, zde, zde víc než jinde mne najdete příště. Neptat se, nezoufat, jen zde mne najdete. Jen jediná víte, co udělal jsem. S posledním polibkem mohu odejít, odejít a nemít jejich úst barvu a cit nemohl bych spát. Nebojte se, vy ani děti, vždyť proto tolik papírů a kalamářů. Jste tu vždycky vítána, Louiso, a vždycky jste byla. Budete tu pokaždé jako doma, to mi věřte.

Louisa se má pomalu k odchodu se všemi věcmi.

PÁN: Ty povídkové se opravdu lepěj na zuby.

Louisa nechává v místnosti celý uzlíček plný buchet, chce promluvit, ale nakonec z ní nevypadne ani hláska. Poslední, co se na její tváře, kde je spíš údiv a strach, objeví, je letmý úsměv pochopení. Podává pánovi rukavice, které pán drží jen v rukou, už si je nenandává. Louisa odchází z místnosti. Zvuk zamykajícího se zámku.

Kde mám mobil?

Jakub Hekl
Divadelní dramaturgie

(ŽENA NEBO MUŽ VSTOUPÍ A MLUVÍ K HLEDIŠTI)

Kde mám mobil? Ztratil jsem... ztratil jsem mobil! Neviděl ho někdo? Vy jste ho viděl? Co? No, mobil! Telefon! Můj mobil! Ach... A co vy? Ne? Díval jsem se všude. Neviděli jste ho?

(K NĚKOMU Z PUBLIKA)

Hej, kámo, nepůjčil bys mi svůj? Jenom si zavolat.

(PUJČÍ SI TELEFON. VYTÁČÍ.)

Zvoní to.

(POSLOUCHÁ)

Ššššš. Ticho! Poslouchejte. Můžete poslouchat?! Tady je v sázce život!

(TICHO)

Ne, ne. Tak nic. Vůbec nic.

(VRÁTÍ TELEFON ZPÁTKY)

Je to pryč. Všechno. Můj celý život je v prdeli. V podstatě jsem mrtvý. Můj život mi právě někdo vzal.

Pomozte. No tak, můžete mi pomoci. Někdo! Kdokoliv!

Zamysleli jste se vůbec nad tím, o co tady jde? Co v něm mám. Aspoň trochu. Já nemůžu.

Je to můj mozek, všechno, co jsem potřeboval vědět, mám od něj. Znáte ten film Přelet nad kukaččím hnízdem? Viděli jste ho? Jak tam Nicholsonovi udělají to s tím mozkiem... tu lobotomii... no a právě, tak se zrovna cítím. Můj mozek leží někde v parku pod lavičkou, nebo na zastávce nebo v koši... Sakra. Celý můj život!

Jak se mi teď někdo ozve? Jsem hodinu offline. Si budou myslet, že někde ležím mrtvej. Všechno je pryč. Všechny čísla, všechno. Jasně, říkáte si, tak si koupíš nový. Jenže v něm bylo všechno. Životní kapitoly. Mohl sis scrollovat roky a roky

života. A když pak umřeš, tak aspoň něco po tobě zůstane... Jenže to se mě už netýká.

Všechny ty zprávy, co jsem dostal a poslal. Byly fakt dost dobré, jako umělecky dobré... některé.

No, a však víte, takové ty... „něžné“ ty... ty jsou tam taky.

Bože, co ukážu dětem?! Až teda nějaké budu mít. Nikoho teď ani nepoznám, že? Bez telefonu, jak s někým navážete něco víc? Jak ho pozvete na rande? No, řekněte. Mluvte někdo. Nic.

Nemusel jsem na nic myslet. Všechno bylo v něm. Jak mám teď začít? Mám pořád pocit, jako by byl pořád se mnou. Jako když si kovboj zvykne na pistoli, nebo jako Harry Potter a jeho hůlka. Jo, možná to teď zní, že jsem na něm závislý, ale kdo v dnešní době není, že jo? Aspoň trochu.

Ty vole, ty fotky. Oslavy, dovolená, Vánoce, nebo ta, jak stojím na molu a vypadá to, jak kdybych měl spadnout. Nikdo to už neuvidí. Moji malou ségru, našeho starého psa, koncert na Colours, já s (doplnit si vlastní celebrity), jak se držíme a on/ona má zdvihnutý palec, anebo ta, jak jsem se vyfotil před zrcadlem...

Všechna ta... tajemství... soukromí. Může se to dostat ven. Znáám jednoho takového, kterému se tohle stalo. Musel začít úplně na novo. Změnit identitu, kvůli těm všem zprávám a videím, co se zveřejnily... jsem v prdeli.

Tak můžu ještě jediné napsat na facebook, jestli ho někdo nemá... přes počítač.

Byla tam ta fotka... a ta zpráva... Ta...

(PAUZA, NAJEDNOU NĚCO USLYŠÍ)

Počkejte.

Co to bylo?

Co?

Ten zvuk!

Slyšeli jste to?

To je...

(ZVUK JE ČÍM DÁL HLASITĚJŠÍ. NAJDE SVŮJ TELEFON)

Pojď sem. Není ti něco? Nějaké škrábance, nic? Dobře. Děkuju. Děkuju ti moc. Tolik ti dlužím. Byla to jenom chvíle, a hned mám 101 zpráv. Jsem zpátky. Jsem zpátky! Já jsem zpátky! Zpátky. Jsem...

(SCÉNA JDE DO TMY)

Bílá zvířata musí být slepá

Eliška Houserová
Divadelní režie

Triptych bílé.

/1/

*/o oběti / o bílé oběti / o slepé bílé oběti / o slepotě a zaslepenosti / o beráncích,
kteří zrovna nejsou v krabici / o... /BÍLÉ/*

*/všechno velkými písmeny můžou být scénické poznámky, ale taky repliky / čtěte,
jak uznáte za vhodné/*

1: Tady jsi

2: TICHŮ

1: Říkal jsem ti, že nikam nemáš chodit

2: POHLED

1: A říkal jsem ti, že bílá zvířata musí být slepá!

2: TICHŮ

1: Tak odpověz, říkal nebo ne?

2: Ah... Pust'

1: Říkal nebo ne?

2: NE

1: TICHŮ

2: POHLED

1: Bílá zvířata jsou slepá, musí být

2: Hm

1: POHLED
2: Proč?
1: POHLED
2: Tak proč?
1: Kolem jsou zvířata, co vidí
2: Ty ale nejsou bílá, že?
1: Ne
2: TICHŮ
1: POHLED
2: Jsi tak blízko
1: To proto, že kolem je spousta zvířat, co vidí
2: TICHŮ
1: Je jich hodně a jsou tu, tady všude
2: Nenech je, aby přišli!
1: NE
2: DOTYK
1: TICHŮ
2: Je jich tolik a všechny vidí...
1: Ano
2: Všechno bílé musí být slepé
1: Ano, všechno bílé musí být slepé
2: DOTYK
1: DOTYK
2: POHLED
1: TICHŮ
2: Všechno bílé je tak nevinné
1: Protože kolem jsou zvířata, co vidí
2: Nenech je! Nenech!
1: A pro jejich slepotu je hřích je zabít
2: Zabít něco bílého
1: TICHŮ
2: Proto musí být hřích zabít beránka!
1: TICHŮ
2: Beránek je také bílý!
1: TICHŮ
2: Nemůžeš je nechat, aby beránka zabili! Nemůžeš!
1: TICHŮ
2: NE
1: Kolem je však příliš mnoho zvířat, co vidí, co vidí i beránky
POHLED

/2/

/slovní meditace o obrazu předchozím /o bílé/ o beráncích / hlavně o bílé / co vlastně je bílé / a co bílá/

/zvýrazněná slova říkají všichni najednou / nebo je jen najednou čtou/

A: Bílá je **prázdná**

B: a smutná

C: je **bílá**

B: oběť je prázdná

A: Oběť **je mrtvá**

C: **Bílá oběť je** mrtvá prázdná **smutná**

B: nikdy

A: Je hřích zabít beránka

B: zabít zabít zabít

C: **slepota**

A: **je bílá**

B: bílá

C: **je** vykoupení

B: není není není

A: smutná

C: **bílá**

B: mrtvá

A: Bílá je prázdná?

C: prázdná **mrtvá** prázdná

B: **Bílá je**

A: plná vykoupení **čistá**

B: **Bílá je** bílá

/3/

/odsouzení, ke kterému člověk dojde sám / odsouzení, které je fatální / které očisťuje / které z nás všech dělá beránky / bílé beránky /

/je to vnitřní monolog za účasti někoho dalšího / dalších lidí / svědomí / sebe samého/

1: Zabil jsem –
NE

1: viděl jsem –
TICHO

1: Bílá zvířata musí být slepá, musí...
TICHO

1: Nesnesli by pohled na svět kolem nich
NE

1: Musel jsem –
POHLED

1: Musel jsem!
TICHO

1: Udělal by to někdo jiný!
POHLED

1: Udělal! Víím, že ano!
POHLED

1: Já...
ANO

1: Musel jsem!
NE

1: Do hajzlu! Nechtěl jsem! Nechtěl...
POHLED

1: NE
TICHO

1: Tolik bílé, všude bílá a všechno je to slepé... čisté... já
POHLED

1: Chtěl jsem, prostě jsem jen chtěl...
TICHO

1: Také jsem chtěl... být tak bílý...a nikdy jsem nemohl! Nemohl!
ANO

1: A tak jsem to udělal!
POHLED

1: Já víím! Já víím...
TICHO

1: Já...
NE
POHLED

I přes porozumění je hřích zabít něco bílého... Je hřích zabít beránka.
A beránci vznikají slepotou...

Kunda. Vegan.

Eliška Houserová
Divadelní režie

Zuzana Tašká
Divadelní dramaturgie

Žánr: dojmologie za sklem

/radikálnost pečení štrúdlu/souboj kundy/vegana/

PROLOG:

Tma.

Světlo.

Čtyři archetypy pečou štrúdl. Gazdinka. Muž. Laboratorně moderní žena. Bio ezo raw žena, je taky trochu buddhistka. Celý proces je stylizovaný a soustředěný jen na jablko, mouku, vejce (krájení/posypávání/rozbíjení).

Tma.

SOUBOJ:

Přichází dvě ženy, každá z jedné strany. Ve slunečních brýlích. Obě se očividně snaží být starší a serióznější, než jsou. Cílový bod: stůl uprostřed scény.

Nastejno si sednou. Jedna nastaví kuchyňské hodiny.

Dělí je kousek štrúdlu na stojánku pod skleněným poklopem. Dva stejné hrnky s čajem a lžičkami.

K: Tak?

V: Prosím?

Obě si najednou vezmou do ruky hrnek a nastejno se z nich napijí.

V: Tak.

K: Ten štrúdl.

V: Ano, ten.

K: Proto jsme tady.

V: Ano.

K: Není dobrý.

V: Není?

K: *(pohrdavý zvuk)*

V: *(zvedne obočí)*

Veganka začne lžičkou nahlas míchat čaj. Vzniká a roste napětí.

V: Proč myslíte?

K: Jablka jsou špatná, to poznám.

V: Ano?

K: Ano.

V: Ne. Ten štrúdl je špatný, protože není veganský.

K: Ne?

V: Ano, to poznám.

K: *(zvedne obočí)*

V: Cítím závan vaječna.

K: *(pohrdavý zvuk)*

V: Máte problém s vejci?

K: S vejci problém nemám. Slepice.

V: Je živý tvor.

K: Jak jinak.

Obě nastejno vezmou hrnek, začnou čaj míchat lžičkou, nastejno se napijí.

V: Vejce jsou globální problém. Zvlášť, když je dáváte do štrúdlu.

K: Nemyslím si.

V: Prosím?

K: Když nemáte jablka, není štrúdl.

V: *(pohrdavý zvuk)* A to říká kdo?

K: Já.

V: Ale prosím vás! Co jsou jablka pro štrúdl? Vejce! To je ten problém. A přirozeně také máslo. To bych zakázala úplně. Máslo –

K: Je pro štrúdl zásadní ingredience.

V: Ne. Ten štrúdl –

K: Není dobrý.

V: Ano!

K: Je to jablky.

V: Ne, s tím absolutně nemůžu souhlasit. Kdo může mít takhle zvrhlé názory? Štrúdl? A jablka? Ne, to rozhodně ne!

K: Ne? To mě překvapujete!

V: *(pohrdavý zvuk)*

K: A co mají vaše vajíčka (kvo kvo) společného s tím, že ten štrúdl není dobrý? Vy se zaměřujete na úplně scestné věci. Nejsme tu, abychom zachraňovaly slepice.

Veganka začne míchat svůj čaj lžičkou.

Plýtváte mým časem (tik tak), který rychle ubývá. Ten štrúdl –

Veganka se velmi hlasitě napije.

V: Není dobrý. Jistě.

Ale je to kvůli něčemu úplně jinému, než jsou jablka. Po těch nikomu nic není. S takovou elementární věcí by už měl být obeznámen každý. Je to vajíčky! Mléčnými výrobky, které někdo propašoval do štrúdlu!

Kunda se nahlas napije.

K: Nejsem tady, abych se bavila o hloupostech. Slepice.

V: Je živý tvor.

K: Není sama. Bohužel.

V: Co kdybyste mi konečně řekla nějaký relevantní důvod, proč tenhle štrúdl není dobrý místo toho, abyste ventilovala vaše –

K: Ale jistě. Útok jako strategie! A kdo mluvil o slepicích, když se má mluvit o štrúdlu?

V: Vy.

K: Já?

V: Kdo jiný?

K: *(pohrdavý zvuk)*

V: Ale zpět ke štrúdlu –

K: Konečně! Asi zemřu!

V: Ale prosím. Nenechte se rušit (tik tak).

K: *(zvedne obočí)*

V: Poslužte si.

Kunda se hlasitě napije. Veganka míchá čaj lžičkou.

K: Je to tak –

V: Ne určitě –

K: Není –

V: To je –

Dohromady: Tak nízké! Nemá cenu řešit vaše osobní problémy! Nejsem tady, abych ztrácela čas! Ten štrúdl není dobrý! To já poznám! A vaše argumenty jsou naprosto irelevantní! Kdo něco takového může tvrdit? (kunda, vegan)

V: Soudit?

K: Ale prosím vás!

V: Něco takového.

K: Je vyloučeno.

Dohromady: Je vůbec možné, že takoví lidé mezi námi žijí? Na něco takového opravdu nemám čas (tik tak). Slepice (kvo kvo) je živý tvor! A není sama! Ano, není! Divíte se tomu? Ale to mě opravdu nepřekvapuje! Zrovna u vás!

K: Známe.

V: Přesně.

Dohromady: Jen soudit! Ano, já to znám! Jak slepice (kvo kvo)! Ještě že takovým, jako vy, za chvíli dojde čas (tik tak)! Už aby to bylo! A ten štrúdl není dobrý! Ani trochu! Není!

Obě popadají dech. Hystericky míchají čaj lžičkou a pijí. Jedna předhání druhou. Nejsou synchronizované.

K: Štrúdl –

V: Není –

Dohromady: Dobrý!

Nespouští ze sebe oči.

K: Jablka.

V: Vajíčka.

K: Jablka!

V: Ne, vajíčka!

K: JA-BL-KA!

V: VA-JÍ-ČKA!

K: UUUUU

V: AAAAA

Obě se začnou přetlačovat v páce. Nikam to nevede. Naráz přestanou, jako by se vůbec nic nestalo (protože se vůbec nic nestalo).

V: Myslím, že jste kunda!

K: A?

V: A?

K: Vy vegan!

V: *(zalapá po dechu)*

K: Každý je něco.

V: *(zvedne obočí)*

K: A ten štrúdl není dobrý.

V: Ne, to není!

K: Ano.

V: Kundo.

K: Vegane.

V: A ochutnala jste ho?

K: Ne! A vy?

V: Viděla jste mě na to sahat?

Kuchyňské hodiny zazvoní.

EPILOG:

Kuchyňské hodiny začnou zvonit. Kunda s veganem ztuhnou. Naráz se zjeví čtyři archetypy, každý má talířek s totožným kouskem štrúdlu. Je to ten samý kousek, jako je ve skleněném poklopu na stole.

Tma.

Žádnému jablku ani slepici nebylo ublíženo při zkoušení.

Konec.

Rybářka

Eliška Kánská
Rozhlasová a televizní
dramaturgie
a scenáristika

„Odcházíš?“ zašeptal.

„Ne,“ zalhala a rychle si dopnula poslední knoflík.

„Dáš si čaj?“ zeptala se.

„Rád.“

Skrz nepříliš kvalitní dřevěné žaluzie se dovnitř prodraly první paprsky vycházejícího slunce, které vzápětí pohasly pod tíhou mraků. Plamínek plynového vařiče tiše tančil pod plechovou konvicí. Hodiny na zdi nehlučně posunovaly rafičku z jednoho čísla na druhé.

„Půjdeme k jezeru?“ navrhl nejistě.

„Můžeme,“ pokrčila rameny s předstíraným zájmem. Konvice začala pískat. Bezmyšlenkovitě ji sundala z hořáku.

„Jak dlouho se ještě zdržíš?“ vydechl otázku, která ho tížila posledních sedm dní. Pokoušel se připravit na nekonečnou plejádu možných odpovědí. Ale věděl, že na pravdu se nikdy nelze připravit dopředu.

„Dokud budu muset,“ usmála se nepřítomně. Hleděla z okna. Pršelo. Kapky se stávaly součástí obrovské vodní plochy a jejich jediným odkazem bylo několik málo soustředných kružnic, které se vzápětí poddaly jiným. Koloběh života v jedné sekundě, pomyslela si.

„Došel cukr,“ oznámila věcně a podala mu hrnek plný jakési černé břečky. V tom měla pravdu, běželo mu hlavou, neumí vařit, ani čaj.

„Zítřka koupím nový. Sladíš?“ zeptal se překvapeně.

„Ne, ale ty jo.“ Místností se rozhostilo ticho, rušené pouze občasným srkáním hořkého čaje. Trapné ticho dvou lidí, kteří by si měli povídat, protože by si měli být blízcí, protože spolu sdílí jednu místnost, jednu postel,...

„Jak pokračuje tvoje studie?“ zabrousil na bezpečné téma.

„Už mám spoustu materiálu. Dnes je výborné počasí, potřebuji jen jednoho ulovit. Tak třeba budu mít štěstí,“ zasnila se. Na chvíli přestala vypadat tak nepřítomně.

„A to budeš plavat v tomhle?“ zhrozil se a nevěřícně vytřeštil oči. Pohledem zběžně zkontroloval stav jejího pláště. Byl vybledlý a měl zapínání na krku. Nikdy si ho nesundávala, ani rukavice.

„Ne,“ odpověděla a nadšení z jejího hlasu vyprchalo. Tvářila se sklesle, skoro jako když se zde objevila před týdnem poprvé. Taký pršelo. Stála před dveřmi a vypadala, že má větší strach o svou zelenou sítku než zeptat se naprosto cizího člověka, jestli u něj může začít bydlet. Vyvedla ho z míry. Líbila se mu.

„Co vlastně budeš dělat, až to svoje zkoumání dokončíš?“ pokusil se navázat na zaniklý rozhovor.

„Pojedu do města a pošlu tamtu obálku. Důkaz jim dovezu živý v akváriu,“ vysvětlovala. Měl pocit, že když mluví o své práci, tak neví, jestli být šťastná nebo ne.

„A vrátíš se domů?“ Při tom slově sebou trhla.

„Já nemám domov,“ odpověděla stejným tónem, jako když mu oznamovala, že došel cukr. Tehdy byla možná ještě trochu smutnější. Už se chtěl začít omlouvat.

„Pojedu dál. Nejspíš. Budu hledat něco dalšího, o čem všichni tvrdí, že neexistuje,“ usmála se. Nejistě pohlédl do rohu místnosti, kde o zed' stála opřená zelená sítko na motýly.

„Jsi si jistá, že ji chceš chytit do téhle sítky?“ zeptal se nevěřícně. Zasmála se. Překvapilo ho to. Byl to milý smích, upřímný. Snad poprvé. Většinou jeho vtipů se smála spíš ze zdvořilosti. Někdy se smála ironicky, třeba když si přečetla titulek, kde ji považovali za blázna od jezera Loch Ness.

„Pokud se mi to má podařit, tak ano,“ ujistila ho a s určitým zadostiučiněním si vychutnávala jeho překvapený výraz.

Nechápal ji už od začátku. Ztrácel se v tom, co byla pravda, fantazie nebo lež. Říkala všechno s takovou samozřejmostí. Člověk by přísahal, že před dvěma dny tvrdila něco jiného. Ale ona žila přítomností. Na té jediné jí záleželo.

„Půjdeš se mnou k jezeru?“ zašeptala. Překvapilo ho to.

„Jistě,“ odpověděl. Nejistě si uhladila plášť. Začala uklízet. Srovnala si všechny svoje věci. Hleděl na ni s neskrývaným zájmem. Nechápal, co se děje. Vždycky byla tak roztěkaná. Když trávil čas s ní, nepřipadal si sám. Fyzicky tu byla, ale vnitřně se mu zdála být někde jinde. U své práce, aspoň v to doufal. Tohle mu stačilo, nepotřeboval víc.

„Tak jdeme?“ pobídla ho. Vyšli do deště. Jezero bylo obrovské a krásné, jako ona, pomyslel si. Následoval ji se zpožděním jednoho kroku. Rozpuštěné světlé vlasy jí padaly na ramena. Zastavili se na písečné pláži. Jemné vlnky hnané větrem si tu pohrávaly s několika obaly od müsli tyčinek. Vstoupila do vody. Byla studená. Ona nebo voda? Asi obě.

„Lhala jsem,“ promluvila, aniž by se na něj otočila.

„Cože?“ řekl ještě méně překvapeně, než by čekal.

„Nemůžu s tebou zůstat. Odcházím,“ pokrčila rameny a dál se nořila do vody.

„Proč?“ teď tomu skutečně přestával rozumět. „Ale myslel jsem,...“ zarazil se.

„Co?“ zasmála se ironicky. „Že jsem šťastná?“ Ohlédla se přes rameno. On přikývl.

„Měla bych být, já vím. Pokaždé, když s tebou snídám, vím, že bych se měla cítit šťastná, protože objektivně vzato neexistuje jediný důvod, proč být nešťastná,“ vysvětlovala s pohledem upřeným do hladiny.

„Dělám něco špatně?“ nechápal.

„Ne, jen to prostě není ono. Nemůžu zůstat s člověkem, který nevěří v existenci toho, co je můj celý život,“ pokrčila rameny. On jen zmateně vrtěl hlavou. Měl na jazyku tisíc výmluv, že to není pravda, ale mlčel. Nevěřil tomu.

„Prosím, pošli zítra ve městě tu obálku,“ otočila se, když jí z vody koukala už jen hlava.

„Vrátíš se?“

„Nejspíš ne, to by se musel podle tvých slov stát zázrak,“ usmála se. „Sbohem,“ zašeptala, takže slovo pouze vyrozuměl z pohybu jejích rtů.

L'intermittente

(franc. občasná/přehánka)

Štěpán Klinkovský
Scénografie

Naše srážky jsou asi tak časté jako ty jejichž tóny zvoní o mé střešní okno
čtyřicet krát šedesát centimetrů
vždycky za pět dvanáct kdy už nejsem ve střehu
frnk ticho ticho pořád nic frnk
na rozdíl od nich na tebe se stěží kdy doptám
barometru

Prošlas kolem výkladů co kdysi odrážely zmatek všemožných převratů
skleněné zraky si tě vděčně předávaly jako paprsek
byla tě plná ulice
měly moc tě poslat do všech známých směrů
netuším čím jsem tě zaclonil
že jsme stihli pomluvit veškerou pevninu pět moří a roztát ledovec za dobu
po kterou paprsky před další poutí odpočívají v šeru

Mokrý prsty na okenní tabulce opakují tytéž tóny
v nichž teď slyším spíše lehké dívčí kroky než zvony
tvoří nekonečné variace
a pootevřeným oknem povídá cosi o lidech kteří to nestihli domů
flétna větru
tma mě pokaždé opije tak že vědomí najdu až ráno
neuslyším do konce skladbu malých proroctví
zda opět potkám v brzkém čase
tvář dětských radostí a očí téměř mateřsky starostlivých
takových které objímají všechno
madonu ve volném vlněném svetr

Mezitím se vpíjím do peřin a daleko být zdám se
polštáře mi zpod hlavy předčítají o úplně jiné noci
cizí noci ztrácel jsem hlavu v betonu čtvrti nad azurovou zátokou
a pokukoval po obloze jestli nespustí
alespoň ohranou ouverturu skladby pro čtyřicet krát šedesát centimetrů
a možná i přidá něco z desek co je třeba zrovínka posloucháš
noc civěla tisíci studených zornic vyprahle zívla pocuchala mi vlasy
ach jo ty Francouzky
takhle bych se nelíbil ani akvarelu jemuž jsem se svěřil s očima
jež vše objímajíce
pojednou zamrkaly
někde na rozmazaném předělu dmoucí se černí a hladkého indiga
propchaného stříbrnými jehličkami
z blahosklonných pobřežních bójí
kterým se v poslední chvíli vyhnulo už tolik lodí
že spatřily zblízka tváře námořníků znají proč a čeho se bojí
a jak jsou sami

Zebe mě skoro jako v tu chudou noc co neměla tepla nazbyt
zebe mě že verše se dají vyplivnout tak bohapustě
zebe mě – nemám čím je dál šatit
taky nemá cenu zůstat zticha a směšné by bylo začít něco o počasí
a já udělám přesně to a obojí naráz
znám pokoj
jeho lesklé oko vyhlíží čáry po tryskáčích na modrém spektru
je nevelké čtveraté takových čtyřicet na šedesát centimetrů

Sotva ohlásí svůj příchod hbité prsty známou oktávou
začneme
odevšad udává tempo tlukotem o střechy dunivý bas
a velebí neměnné základní ctnosti
až dorazí rozverná flétna budou se hašteřit
chlubí se že jí připadl první hlas
a věčně zpívá o svých záletech a povětrnosti

Nesvazován taktovkou ansámbl šlape v plném proudu
smyčce z vodních provazců řezou do oblak až se sypou jiskry
odlamují co pára vsákla z And povodí Eufratu a Madeiry
a teď tím kropí Evropu

a tebe možná napadlo odkud mám historku o sazečích brambor v ponču
a vysokých
kloboucích
na okně záplava hasí jiskry
a tebe možná napadlo odkud vím o odřezcích Slunce na řece již známe jen
z doslechu
činely střešních plechů šumí něco portugalsky
a jen mě napadlo že to byla slova určená snědé Madeiřance
Je pozdě za chvíli nás pozdraví ranní svit
ty to všechno objímáš očima schoulená do vlněného svetru
a možná tě už napadlo že vše co neumím vyslovit
se vleze do zmoklého jazzového akordu deště
ve skladbě pro čtyřicet krát šedesát centimetrů

Tak zajamujme si ještě

jsme jenom (?) lidi

Sára Matůšová
Divadelní dramaturgie

/počítač/ nahrazeno
nahrazeno
nahrazeno

POSTAVA X CHODÍ ROBOTICKY
PROSTOREM A OZNAČUJE VŠECHNO
A VŠECHNY KOLEM SEBE

jsme jenom lidi
říkáme
a omlouváme tím kdeco

/počítač/ nahrazeno
nahrazeno
nahrazeno

jsme jenom lidi
a život necháváme plout
MEZI PRSTY

/počítač/ nahrazeno
nahrazeno
nahrazeno

jsme kurva jenom lidi
není v našich silách změnit svět
natož sebe

/počítač/ nahrazeno
nahrazeno
nahrazeno

jsme jenom lidi
ale možná právě TÍMHLE
jsme to projeli

/počítač/ ŠANCE 000X156Q spustit

Dva. Snad přátelé. „čuráku“
„kreténe“
„vyjebaný dementě“
„zasraný debile“

/počítač/ nahrazeno
nahrazeno
nahrazeno

Dva. Kolemjdoucí. „čau micinko“
“
”“““
„říkáš si o to, ty to chceš, vid’?“
“
”“““
„v týhle sukni si vo to jasně říkáš. Počkej, ty krávo blbá! Zastav!“

/počítač/ nahrazeno
nahrazeno
nahrazeno

Dva. Kdysi milí. „kdo je linda?“
“
”“““
„kdo je do prdele linda?“
“
”“““
„jak dlouho s ní spíš, ty hajzle?!“

/počítač/ nahrazeno
nahrazeno
nahrazeno

Dva. Spolucestující. „si k tobě přisednu, co?“

“

”””

„ty vypadáš jako pacifista, ty tu chceš ty imigranty, co?“

“

”””

„no jasně, že chceš, vole. Už jich tu je plná prdel, aj tam jeden sedí, čmoud jeden. Však ty na to dojdeš, až ti znásilní aj tu tvoju. Jenom hlavy by chtěli řezat.“

“

”””

„tam jeden sedí. Hej, ty, černá hubo! Táhni, odkud si přišel!“

/počítač/ nahrazeno

nahrazeno

nahrazeno

Dva. Míjející se na ulici. „co chceš? Začni makat a vydělej si sám!“

“

”””

„já kvůli takovým nemakačenkám daně platit nebudu, vypadni!“

/počítač/ nahrazeno

nahrazeno

nahrazeno

Dva. Rodič, dítě. „klimatická krize?“

“

”””

„a kde? Ty ji tu snad někde vidíš?“

/počítač/ nahrazeno

nahrazeno

nahrazeno

**Dva. Dvojice vždy proměnná, vícero kolemjdoucích. Chodcův pád na ulici /
mdlo, infarkt, záchvat, opilost, cokoli/**

“

”””

“

”””

“

”””

“

”””

“

”””

“

”””

“

”””

“

”””

“

”””

“

”””

“

”””

“

”””

“

”””

“

”””

“

”””

/počítač/ nahrazeno
nahrazeno
nahrazeno

Dva. Přátelé. „co? Deprese? Jsi prostě moc negativní, mysli pozitivně.“

“

”””

„koupila jsem si nový boty, všiml sis?“

“

”””

„no a ve čtvrtek jsem byla s tím klukem, víš, s tím, co mi psal, jak už mě dlouho chce.“

“

”””

„a vzal mě k sobě domů.“

“

”””

/počítač/ nahrazeno
nahrazeno
nahrazeno

Dva. Politik, student. „tohle že by se dalo změnit? Snad si nemyslíš, že je to tak jednoduché, chlapečku.“

“

”””

„to se musí probrat na úřadech a v senátu a v parlamentu a u prezidenta a u mé sekretářky a mého tajemníka a u dalších lidí a to je moc práce a na světě jsou důležitější věci, za týden budeš řešit zase něco jiného.“

“

”””

„nic o tom nevíš, musíš se ještě moc učit a zjistit, co je opravdu život.“

/počítač/ nahrazeno
nahrazeno
nahrazeno

Dva. Nakupující. „že v těch továrnách pracují děcka? To by se snad o tom vědělo víc, ne?“

“

”””

„přeci si nebudu kupovat tričko za dva litry, když ve slevě v háemku to mám za pade, ne?“

/počítač/ nahrazeno
nahrazeno
nahrazeno

Dva. Manželé. „nikam nepůjdeš, ty píš. Doma budeš.“
“
”““
„snad si nemyslíš, že budu dělat večeri těm smradům já, ne?“
“
”““
RÁNA
“
”““
„a hlavně zas neřvi“

/počítač/ nahrazeno
nahrazeno
nahrazeno

Dva. Staří známí. „jasně, že jsem vegan, přece nebudu jíst zvířata, ne? Takové chudinky bezbranné... Každý má právo na život.“
“
”““
„potrat je snad něco jiného, ne? Vždyť se to ještě nenarodilo, nikoho jsem nezabila!“
“
”““
„to rozhodnutí bylo moje právo!“

/počítač/ nahrazeno
nahrazeno
nahrazeno

Dva. Ruský podnikatel, novinář. „takže ty to neodvoláš, ty lůzo žurnalistckaja?“
“
”““
„ty slušáješ miňá, ty krýso?“
“
”““
„ty něnapíšeš éto znóvu a správně?“
“
”““
„Tak o svojěj pravdě budeš pisát dněs užé jinde.“
RÁNA

/počítač/ nahrazeno
nahrazeno
nahrazeno

Dva. Intelektuálové. „kdo ho mohl volit? Ti lidi jsou úplně vymletí, ne? Úplně bez mozku, ti by neměli mít právo na nic.“
“
„“““
„No co. Měli by nechat volit jenom ty, co mají IQ nad 115.“

/počítač/ nahrazeno
nahrazeno
nahrazeno

Dva. Režisér, divák. „vy jste totiž úplně ztracení, potřebujete přijmout naši pravdu.“
“
„“““
„ale naštěstí jsme tu ještě my umělci, my jediní víme, jak to doopravdy bylo, je a má být.“

/počítač/ nahrazeno
nahrazeno
nahrazeno

/počítač/ ŠANCE 000X156Q ukončit

EMPATIE: nahrazeno
POROZUMĚNÍ: nahrazeno
POKORA: nahrazeno
NASLOUCHÁNÍ: nahrazeno
SOLIDARITA: nahrazeno
OHLEDUPLNOST: nahrazeno
KOMPROMIS: nahrazeno
ÚCTA VŮČI DRUHÝM: nahrazeno
UZNÁNÍ SVOBODY DRUHÝCH: nahrazeno
MEZILIDSKÉ VZTAHY: nahrazeno
SNAHA ZMĚNIT SÁM SEBE: nahrazeno
SNAHA ZMĚNIT SVĚT: nahrazeno
POTŘEBA LIDÍ NA ZEMI: nahrazeno

ale vždyť

jsme jenom lidi
a svět nás potřebuje

nebo
by si
bez nás
ODDECHL?

jsme lidi
a tolik toho v rukou máme

ale proč raději
do noci opíjet se
a navzájem zabíjet se

proč

ničit svět
a nebrat na ostatní žádný ohled
žít sám pro sebe
a jen sobě věnovat svůj pohled

proč

jsme lidi
a možností nesččetně na světě máme
většinu a často je ale promrháme
a místo nich si akorát stěžujeme
systém, druhé a COKOLI kolem obviňujeme

protože to nestojí síly

ty raději do nenávisti, lhostejnosti a sobeckosti dáme
a přitom tu jen pár hodin
na žití
radost
milování
a tak dál
máme

Denní doba: zítra (fragments)

Marie Mlatečková
Divadelní dramaturgie

I.

Občas se nám vyjevují konce.
Mluvil jsi potichu. Tvářil ses jakoby nic.
Jenže ono všechno.

II.

Přesně tak, jak tam všichni leželi. Jeden muž vedle druhého, sípali bolestí a hor-
kem. Všechno nasvědčovalo koncům. Strop byl pro většinu zajímavější než tele-
vize (jen ten muž vpravo, kterému chyběly obě dolní končetiny, vypadal zaujatě)
a slunce bylo nízko. Až příliš nízko, nic nemohlo víc nasvědčovat tomu, že se něco
stane. Anebo snad – že se právě nestane vůbec nic.

III.

a tak jsem se ptala kdy už to konečně skončí. tak mi to prosím vás řekněte pro-
tože já to vidím na těch strhaných tvářích šedivých vlasech jak si všichni jenom
přejou smrt jak jsou ty konce někdy nekonečný jak všichni chcete aby už do nich
narvali tu poslední dávku prášků jak se chcete tvářit že je proč se starat jak to
rozhodně nebyli oni co proseděli celý život v tom jednom křesle jak to rozhodně
nebyli oni co se povyšovali nad nevzdělanými ženami rozhodně ne oni co nejlíp
věděli jak se vychovávají děti jak se jim správně předčítá bible co je učili hrát na
piano každý den co nejlíp ví co se má jíst aby tlusté ženy nepřibíraly ne rozhod-
ně to nebyli oni co dělali život každý den o něco víc nesnesitelný oni co se nikdy
nedoví jak je pak jednou budou ty zbytečné ženy matky přebalovat třikrát v noci

vyměňovat prostěradla se zlomenýma nohama tahat nepohyblivá těla uklízet exkrementy z rohu obývacího pokoje

a konce nemají konců které se vyjevily příliš brzy co teprve potom ty konce které se vyjeví už při narození jedno nekonečně nepohyblivé dítě ve stavu novorozeněte stává se dospělým novorozenětem nekonečné konce nekonečných matek zavřených v jednom nekonečně malým bytě tak se pojd'me celý život věnovat smrti snad jako by bylo na výběr nikdo tu nechce zůstat ve stavu vyjeveného konce nikdo se na to nechce dívat a mladí se kurva chtějí dotknout té smrti tak se pojd'me tvářit že zbytečný utrpení je nejvyšší lidskost že sebeobětování je nejvyšší nutnost tak rychle pojd'me krutost už přece dávno neexistuje

Denní doba: dnes (fragментy)

Marie Mlatečková
Divadelní dramaturgie

I.

A když se nevyslovené vysloví, neúprosně se začne blížit datum expirace.
Tak už to, prosím, neříkej. Ať je to ještě pořád pravda.
Ať tu ještě pořád můžeme být.

II.

Zařad' dvojku, rychle řadící páka, říkám ti rychleji, plyn, rychle, tak jedem, říkám ti takhle jim neujedeme, takhle náš doženou, můžeš laskavě přidat, přejed' tu srnku, rychle, rádio ať hraje hlasitěji, ještě pořád tam nejsme, tak rychle, odpověz mi, nechci se tě na nic ptát, čekám jenom odpovědi, nevím, kde jsme, tak rychle ať nejsme jako oni, je to zbytečné, vyhod' to okýnkem, i tamto, nedopalky od cigaret, ať klidně hoří les, musíš jet rychleji, jinak budeme pořád stejní, musíme se naučit navykát přivykat, ty nechceš, tak jed' rychleji, řekni mi, jak se vyměňuje žárovka, pověz, kam po létě odlétají ptáci a proč kvetou stromy, já se ptát nechtěla, ale jsme děti, pověz mi konečně všechno, říkám ti, jsme děti, jsme nalepení na sebe a přitom se neznáme, jsme přece dospělí, všechno už má dávno smysl, tak odpověz, než se začnu ptát, jakmile odpovíš, ztratí to váhu, neodpovídej tedy, ale co pak budeme říkat, mluv a nezapomeň jet rychleji, rychleji, prosím tě, chci tě znát, než zapomeneš všechna jména, než vypiješ každý večer půl litru rumu, než budeš apatický vůči všemu, ale ne vůči mně, vůči mně nesmíš být apatický nikdy, ale stejně se to stane, jsme děti a stát se to nesmí, dospělost neexistuje, říkám ti to znovu, tak odpověz, než se začnu ptát, rychleji, než si začneš myslet, že lidé jsou zbyteční že nemáš nikoho, že cizí jazyk je tvá rodná řeč, dřív než budeš muset žít

v jednom bytě do konce života, dospělost přece neexistuje, dřív než se začneš
přirovnávat k politickým představitelům, musíš jet rychleji, musíme se odlišovat,
musíme se postavit na vlastní nohy, musíme žít, ale musíme být klidní, jsme děti
a nemusíme nic, musíme milovat zvířata, ale taky je jíst, musíme zdravit a mu-
síme se usmívat, musíme klepat a vykat, musíme myslet na ostatní, žít za sebe,
přečíst všechny romány, porodit děti, ale my jsme děti do nekonečna, jed' rychle-
ji, jinak nás to dožene, já se tě začnu ptát a už nepřestanu a ty nikdy nepřestaneš
mlčet, jsme doma, jsme děti, jsme dospělí, vlastníme kde co, vlastníme nic, jsme
děti, jsme dospělí, jsme lidi a možná už ani to ne
ale jed' prosím tě rychleji

III.

Pozorovala jsem tě

Ne

Možná jsi tam ani nebyla

Ne

Snad jsem tam nebyla ani já

Jistě

Nebyla jsem tam já

Slyšela jsem to

Vím to z doslechu

Chtěla jsem počkat

Jenže to bych se nikdy nedočkala

Samozřejmě

Někteří lidé nevystřízlivějí nikdy

Někteří lidé

Budou volat svým vyčerpaným matkám starajícím se o nemocné otce

Budou žádat své jednoduché matky o odpovědi na složité otázky

Budou se chvástat tituly nad nevzdělanými matkami

Budou si stěžovat na situaci práci rodinu okolnosti

Budou se litovat

Budou litovat především sebe samých

Budou litovat pouze sebe samých

Budou si schovávat flašky na druhou poličku od spodu

Budou chodit za cizími muži do hotelů

Budou si chtít dokazovat svoji krásu

Budou se oblíkat jako by jim bylo dvacet

Budou se tvářit že jim není skoro padesát

Budou podvádět své partnery

Budou zapomínat na své děti

Budou se tvářit že žádné děti nemají
Budou se tvářit jako že na své děti nikdy nezapomněli
Budou se hádat
Budou se hádat, protože mají vždycky pravdu
Budou si myslet, že je všichni milují
Budou si myslet, že je všichni nenávidí, protože jsou příliš inteligentní
Budou natolik inteligentní, že nikdy nemůžou udělat chybu
Budou příliš kvalifikovaní na jakoukoliv práci
Budou natolik kvalifikovaní, že je ze všech prací vyhodí
Budou samy
Budou
(A to jen do té doby, dokud konečně nezapomeneme)

čistá frustrace, co cítím
To průzračné, křišťálové pochopení věcí
Ten román v očích, v hlavě
Ten průzračný katalyzátor v hlavě – alkohol
Ta jednoduchost
Jak já jsem iliterální, nedoučený
Jak já snad nikdy nepřeveru sebe v papír, v slova
Jsem na začátku té cesty, jdu proti větru své hlouposti
Chci tam dojít
Protože jestli tam někdy dojdou,
Spasím svět.

...

jednu krátkou, vtipnou
Na zapomení, na zapomnění
Pendlování od lašku k lašku
Na připomnění si své krásy
Pokrytou sněhem bedárů
Stačí jen rozpustit
a špínu co zbyde zmrazit
Jako vzpomínku na život

...

Na dně brněnskýho moře
Potkal mě zas pták
Ale tentokrát znám jeho příjmení
A políbil jsem jeho hranu, zobák
A tak čekání, čekání

Všechnu nudu zahání
Jenomže tentokrát nečekám na kata
Ale na neznámou pondělní kocovinu
a slepý hraju golf
Mrtvý hraju mrtvý šachy
Odrážím se podle předem vypočítané
pinballové trajektorie – rána sem, rána tam
A usmíváme se a kdo ví, jak kdo usíná
kdo rád ptáky a kdo psy
kdo je ptákem a kdo psem

...

co je na muzikantech (kytaristech, basácích, bubenících, Z P Ě V Á C Í CH) tak
strašně
moc sexy??

...

moje filozofie je
odlepování etiket od lahváčů

ne, ne ne nejsem neudulovatapnej

...

ležím
na svatém místě
minimálně tři deky
a konverzace pluje na mírném obláčí
nechci usnout
tenhle svět se nesnaží
a všechno, všechno odpálkuje
zpátky do rána

...

já tě:
znásilním
vošahám
z mých dvojsmyslů se ti
za motá hlava
budeš se mě bát
mluvit na tebe jazykem,
který neexistuje,
udělám se
udělám se mnohem zajímavějším,
než ve skutečnosti jsem
nalžu ti svůj ideál
a hlavně budu zahořklej
a povýšenej
tvůj hlas v každé poblité ulici slyšet
a bát se
ty se bojíš
autor se bojí
a ty se budeš zmateně prosit
hru neumíš hrát podle pravidel
ti, co nejsou tebou se mýlí
a hru hrají/eš špatně
a čtyřem lidem chceš napsat
nabaluje se
startuje se
taxikáři jsou nejhorší lidé
a o tlustých lidech se bojím psát
a bojím se lupičů
a znásilníků
a a a a a a
většina věcí mohla dopadnout lépe
jaká menšina chce být za padouchy
ty jsi hezká
a ty jsi hezká
a tobě se omlouvám
a tebe jsem pozmrdil
a tebe jsem vymrda
ale zamrda bych si znovu
a to my nikdo nemůže vyčítat
dejte mi čas

počet omluv, které musím
uskutečnit
mě samozřejmě neomlouvají
blbí lidé si neuvědomují,
že jsou blbí.
tak tedy...
jsem špatný?
haha
překážky jsou přirozené povinnosti.
pořád miluju už teď neznámý počet dívek!

...

copak proč mě zajímá kazišukství
však Kámo jdi do toho
možná ty duše – ryvný vzdechy
v té změti zkurveně–nahlas
vypíčený punk–hudby
slyším
a data jsou zapnuta hodinu
a všechno nasvědčuje
a gay, co se líbal s mým bff
co říkal, že zdědil kazišukství
doporučil nechození
na dámské toalety,
co jsou pět vteřin ode mě
a On, velikej Kám, poté co řekl,
poté, co to ze mě snad hodinu doloval
OPILOSTI,
díky tobě zažiji snad blbou noc
nashledanou, věci schované
pod peřinou
mé křičení nechť zní do celé temnoty
ale kurva proč?!
Tolik Andělů znám, ...
snad věc ega
a určitě zamilovaného obětí
CO PO MĚ VŠICHNI CHCETE POŘÁD
ta hmatatelná relativní bezmocnost,
chvilé, co rozhoduje o způsobu

trávení času:

 ať už právem či neprávem,
 pijavice lásky a tmy a všeho ostatního.

já jsem kurva já!

a komu se to nelíbí: má na to plné právo, přece
posílám do neznáma, dotyky.

a kdo nepochopí: s tím budu programově bojovat.

hlavně nikdo nekoná zle!!!!!!;!!;!!;

hlavně nikdo SNAD Nechce konat zle..

barvu cítím, teď jenom

teď si du užít delirium dotyků!!!! "~~~~~"

Lítost

Jan Rec

Rozhlasová a televizní
dramaturgie
a scenáristika

Lahev Vincentky už byla skoro prázdná. V krku Šimona sice stále ještě škrábalo, ale už mohl bez větších obtíží mluvit, což mu činilo nemalou radost. Seděl za jídelním stolem a zíral před sebe na uboze vypadající dracaenu.

„Je mi tě líto,“ řekl jí. „Měl bych tě častěji zalívat. Usycháš.“ Při těch slovech se zvedl, naplnil sklenici, z níž právě dopil blahodárnou minerálku, vodou a všecku ji energicky vлил do květináče. „Zasloužíš si lepší péči,“ usmál se. „Vlastně bych měl mít daleko více květín. Říká se, že přinášejí do domu život. Jaký život by mi ale asi tak mohly přinést, když bych se o ně nestaral?“

Zadíval se na sešlou pokojovku. „Co říkáš?“ Dracaena jen nehnutě stála, až na povadlé listy, vzpřímeně, nejevíc sebemenší známky zájmu.

„Není ti zima? Mám zavřít okno?“ Šimon se znovu neobratně zvedl ze židle a vykročil k otevřenému oknu. To záhy zavřel a došel zpátky na své místo. Sotva se ale usadil, už už se zase zvedal.

„Já jsem ale blbec! K fotosyntéze přece potřebuješ hodně kyslíku! Já to okno radši zase otevřu!“ A jak řekl, tak učinil. „A ještě světlo prý potřebuješ,“ zamyslel se pak. Nato rozsvítil velký lustr a k tomu ještě lampu a dvě nástěnná svítidla.

„Ted' je to perfektní, co Ty na to?“ pronesl s libým úsměvem, když opět seděl zasunut u stolu. „CO TY NA TO?!“ Už působil poněkud nervózně. Dracaena ale stále jen nehnutě trčela z květináče.

„Tak se sakra zveť! Slyšíš? Ted' mi nemůžeš uvadnout! Nemůžeš!“ Šimon nalil do květináče další sklenici vody. „Já tě fakt potřebuju. Zrovna ted' fakt jo. Dyť sakra já nevím, jak to ti lidi mohli udělat znova!? Zase všechno od začátku. Jenže to není právě to, co by se tě přímo dotýkalo, že? Konečně tě to dost možná vůbec nezajímá. Ale abys věděla, ty je taky vůbec nezajímáš. To jenom, aby bylo jasno.“

Šimon se zvedl a šel zavřít okno. „Kašlu na tvoji fotosyntézu. Je tu kosa.“ Pak se otočil ke kuchyňské lince a popadl konvici. Dal vařit vodu.

„Napadlo mě Ti koupit větší květináč,“ prohodil přes rameno, zatímco po lžičkách přesypával kýžené množství kávy do french-pressu. „Třeba by ti to pomohlo najít nový elán do života – no vidíš to! Tak málo ti stačí k tomu zase najít důvod k žití! Umíš si vůbec představit, jak dlouho ještě já tady budu pobíhat po tom světě? To přece nikdy nemůžu vydržet! Ne, pokud si chci zachovat alespoň ždibec duševního zdraví!“

Voda dosáhla varu. Šimon ji zkušeně přelil do připraveného french-pressu, načež se otočil zpátky čelem k dracaeně. „Já fakt nevím, kdo dneska ještě může těmhle věcem věřit. Můj táta vždycky říkal, že existuje jenom jeden druh socialismu, a to ten špatný. A měl pravdu. Já...“ Šimona přerušilo hlasité zabušení na dveře. Když dveře otevřel, uviděl zástup dětí a mladistvých vyparáděných v supernových (byť ne docela slušivých) uniformách nové jednotné mládežnické organizace. Drželi v rukou malou bedýnku.

„Hledali jsme vás u vás doma, ale neotevíral jste a ze začátku jsme mysleli, že naschvál. Když jsme ale zjistili, že je byt prázdný, tak jsme pokračovali v hledání jinde. Konečně se nám to, jak vidíte, povedlo. Prosím vás, pane, řekněte, co nám to tropíte? Vy jste vůbec nebyl u voleb! A to už dokonce můžete volit i po internetu!“

Šimon se obrátil k dracaeně.

„Opravdu? V tomhle já teď musím žít?“

„Je mi tě líto,“ odpověděla dracaena.

Já si nad tím myji ruce

Daniela Samsonová
Divadelní dramaturgie

Pan Suchý – 65, má rád Menšíka, pije turka

Pan Jedlý – 65,5, má rád Vladimíra Dvořáka, pije turka

Paní Jiřina – Pracuje v cukrárně od nepaměti, pije přeslazeného turka

Varování: Všechno ve hře je černobílé.

Cukrárna Diana, na stěnách růžová ošuntělá tapeta, kolem křišťálového lustru létají mouchy, sedačky jsou prošoupané. Hraje rádio. Kolem všech věcí je páska exekuce.

Obraz I. Turek ale s malým „t“

Jiřina utírá stoly, upravuje včerejší oschlé zákusky a chlebičky, aby vypadaly čerstvě. Stříká je voňavkou, nasvětluje je z nejlepšího úhlu... Z radia hraje Ektor a jeho track Peníze. Jakmile vejde pan Jedlý, přepíná se rádio na reklamu na retro týden v Lidlu.

Pan Jedlý: Vchází svým obvyklým teatrálním způsobem do cukrárny. Hned u dveří řekne svůj oblíbený vtip o turkovi a zasměje se mu, až z toho začne škytat.

Paní Jiřina Stále utírá stůl a připravuje si svůj úsměv pro pana Jedlého.

Pan Jedlý: Přijde blíž k Jiřině a ten stejný vtip o turkovi zopakuje velmi zřetelně.

Paní Jiřina: Dostane záchvat smíchu, chrochtá a válí se po podlaze.

V rádiu dostanou také záchvat smíchu

Paní Jiřina: Zvedne se a jde dělat turka, jako obvykle.

Pan Jedlý: Vypráví detailně svou cestu do cukrárny od vrátnice ve vězení, kde pracuje. Stěžuje si na vězně, kteří ani nepozdraví, protože to dnes ti mladí neumí, na špačkův pořad o etiketě, jako by měl snad být nějaký hrabě. Zvoní mu telefon. Postěžuje si na stoupající kriminalitu, protože v tom vězení pořád někdo courá víc než jindy, na špatnou barvu odpadkových košů, na betonové květináče, protože magistrát si zas udělal nějaký tunel. Ty tunely, to je hrozný,

v těch si člověk dneska nemůže být jistý ničím. Zvoní mu telefon. Taky musí informovat o počasí. Po cestě sprchlo. Chodníky schnou pomalu, dřív když byly z lepšího materiálu, tak schly dobře. To si pamatuje, protože když jsem bydlel v Dobřichovicích s Maruš, tak tam měl za souseda zedníka, a ten mu to povídal, že se dneska všechno šidí... Na internetu psali, že dneska jsou ty deště napuštěný neschnoucí směsí, která sem jde z Polska.

Paní Jiřina: Přerušuje ho, že ona se o politice bavit nechce, že ji to rozčiluje akorát. Navrhne, že by mu přeříkala pár skečů z Možná přijde i kouzelník, nebo raději ten s Felixem Holzmannelm a Ivou Janžurovou: Včera, dnes a zítra. Takže přijde Holzmannel a chce jít do kina a moc neumí komunikovat.

Pan Jedlý: Odpovídá, že si to pamatoval vtipnější.

Paní Jiřina: Pustí skeč na obrazovce. Přinese turky. *Oba se začnou smát, až se za břicho popadají. Pan Jedlý dokonce udělá přemet ze samé radosti.*

Pan Jedlý: Paní Jiřina se praští hlavou o stůl, jak moc jí to přijde vtipné. *Objevující se záběry na smějící se publikum.*

Obraz II. Rozlitý turek

Pan Jedlý: Při té vši legraci jsme rozlili všechno, co je na stole, a teď s vyděšeným výrazem kouká na Jiřinu. Její obličej vypadá hrůzostrašně. Podá jí hadr a kýbl a sedne si. Zvoní mu telefon.

Paní Jiřina: Podává mu zákusek a vybízí ho k jídlu.

Pan Jedlý: Chce po něm oběť. Sní ten zákusek.

V radiu běží reklama na retro týden v Lidlu a následuje reklama na únikovou hru Národní třída 1989. Cesta za zážitkem na vlastní nebezpečí.

Pan Jedlý: Začne tak jako mimochodem nostalgicky kroužit kolem své minulost. Že taky mohl být možná na té Národní... Ale tehdy měl jako člen Veřejné bezpečnosti alespoň respekt. Že to byla funkce a věděl, kde je jeho místo. Že když šel kolem mladých lidí, tak si přestali i šuškat. Ale že dneska být policajt to nic neznamená...

Vejde pan Suchý, svým příchodem přeruší monolog pana Jedlého.

Paní Jiřina: Je nervózní, usmívá se. Začne vařit turka.

Pan Suchý si sedne, z tašky si vytáhne hrníček a termosku s kávou.

Pan Jedlý: Zvoní mu telefon.

Paní Jiřina: Přestane vařit turka a začne chystat chlebíček.

Pan Suchý si z tašky vytáhne svůj chlebíček.

Paní Jiřina: Začne se smát. Donese nové turky na stůl k pánům.

Z radia hraje Reklama na Ticho od 0:10 do 0:51.

Paní Jiřina: Ztlumí rádio, během hudby se nevhodně dotkla lokte pana Suchého. Musí to nějak zamaskovat. Zeptá se tedy na tu Národní pana Jedlého na odlehčení.

Pan Jedlý: Mezitím si pro připomenutí zkoušel vázat oprátku z šňůry od závěsu. Protože ty Stébáci, teda Veřejná bezpečnost, to vůbec neměli jednoduché. Dneska je každé děcko srovnává s gestapákama. Ale oni to prostě měli jako rozkaz ne?! Byly nepokoje v ulicích, tak to prostě bylo. Kdyby on nevzal do ruky obušek, tak to udělá někdo jiný a vůbec tomu nikdo nerozumí. Pořád mu zvoní mobil. Vidíte, tenhle telefon mi dal syn. Ted' mi volají samá neznámá čísla. Redaktoři čehosi. Zkurvený výročí. Zvoní u mě doma. Chtějí, abych se s nimi potkal. Já k tomu nemám co říct. Co bylo, bylo. Co bilo, bilo.

Z rádia zní opět reklama na únikovou hru Národní třída 1989. Cesta za zážitkem na vlastní nebezpečí.

Paní Jiřina: Snaží se všemožně ztlumit rádio, když jí to nejde, vykašle se na to a rádio se ztlumí samo. Jde pro fernet.

Pan Suchý z tašky vytáhne obušek, jde k panu Jedlému, najednou z obušku vyskakuje vystřelovací had.

Paní Jiřina: Lekne se hada a rozlije fernet. Začne nadávat a jde pro další fernet.

Obraz III. Fernet

Pan Suchý vytáhne z tašky hadr a prostředek na uklízení a utírá stoly.

Pan Jedlý: Pobízí Jiřinu, aby nalila štamprle.

Paní Jiřina: Křičí, že už nese frťanky.

Pan Jedlý: Vypráví historku, jak byli se ženou na Mácháči. Jako ostatně každý rok. Že tam s nimi jezdil pan Suchý. Že se tam poznali na rekreaci.

Paní Jiřina: Klopí jednoho panáka za druhým.

Pan Jedlý: Vypráví, jak pan Suchý tehdy učil na gymnáziu. Potutelně po něm pomrkává, jako by měli tu historku už nacvičenou. Zvoní mu telefon.

Pan Suchý drhne skvrnu na zemi.

Pan Jedlý: Popisuje, jak se jednou strašně opili a on se začal sápat po jeho dceři, kterou učil literaturu, a tak ho zmlátil deskou od Člověče, nezlob se. Ale nakonec to dohráli a on vyhrál.

Paní Jiřina: Dopije posledního panáka.

Pan Jedlý: Nakonec zmíní, že to byl on, co podal anonymní udání, ale co jsme si, to jsme si. Začne mu v podstatě gratulovat, že vyfasoval jen jeden rok v kriminále. Že prý slyšel, že to utužuje ducha a člověk tam má spoustu času na čtení a psaní. Třeba Havel to dotáhl až na prezidenta.

Paní Jiřina: Políbí pana Suchého,

Pan Suchý: Jí dá facku,

Pan Jedlý: Přeríká sérii vtipů, proč je výchovná facka lepší než dlouhý povídání.

Rošťácky na Jiřinu plivne. Oznamí, že mu začíná být špatně od žaludku.

Pan Suchý dá na stůl oznámení o exekuci,

Obraz IV. Tak už jdeme do finále

Paní Jiřina: Pronese, že se to musí zajíst. Donese na stůl kopu rakviček se šlehačkou. Zkroušeně si sedne a začne vzlykat.

Oba Pánové začnou po pohledu na ni jíst, asi reflex z dětství.

Paní Jiřina: Pookřeje a navrhne, že by si mohli zahrát hru. Když se tak horečnatě mluvilo o Člověče, nezlob se. Říká, že jednu dobrou hru zná. Hráli jí tady konzervatoristi. Jmenuje se Normalizace. Má jednoduchá pravidla. Každý z hráčů prohlásí něco pravdivého, ale musí to být nevhodné, a ostatní mají za úkol mlčet nebo to přehlížet.

Pan Jedlý: Zvoní mu mobil.

Paní Jiřina: Vyhodí ho z okna.

Z radia se ozve ženský hlas, který prohlásí, že KSČM stále stoupají preference. Následně se opět zpustí reklama na retro týden v Lidlu a na vyprodaný koncert Michala Davida.

Pan Jedlý: Pochválí hru. Ale podotkne, že má pocit, že toho na sebe prozradil dost. Přece jen nechce, aby se něco z toho, co dnes plácl, dostalo ven. Doufá, že v místnosti není žádný práskač, a upřeně u toho pozoruje pana Suchého. Bůhví, co se v tom lochu naučil.

Paní Jiřina: Chce hrát nějakou hru a začíná být nerudná. Začne točit prázdnou láškou.

Pan Suchý ukazuje Exekuční lejstra, v tom se mu udělá špatně, běží k záchodu, ten je zamčený.

Pan Jedlý: Osočuje Jiřinu, že mu dnes neschovala čerstvé zákusky. Začíná mu být také špatně. Běží k druhému záchodu ten je také zamčený. Oba se snaží do záchodu dobít

Paní Jiřina: Hraje si s klíči od záchodu a prozpěvuje si „Tak už jdeme do finále“.

Pánové prosí Jiřinu, aby jim odemkla. Slibují jí cokoliv. Pan Suchý trhá exekuční příkazy.

Pan Jedlý: Slibuje, že dluhy zaplatí, že má vysoký kontokorent.

Paní Jiřina: Odemkne jim záchody.

Pánové běží a zabouchnou za sebou dveře.

Paní Jiřina: Začne strhávat exekuční pásky. Vypráví, že záměrně prodává zkažené jídlo a zamyká záchod, protože jí kvůli kádrovému profilu nevzali na konzervatoř a jen na cukrářku. Pracovala v cukrárně vedle divadla. Chodili sem profesoři, co jí nevzali. A tak se mstila průjmem. Jenže když si to po revoluci koupila, tak jí sem přestali chodit lidi i hygiena. A jí její travičský koníček prostě přirostl k srdci. Projímadlo taky něco stojí. A tak se dostala až sem... Za hodinu až dvě vylezete a budete úplně jiní lidé pánové. Myje si ruce.

Z radia hraje žít jako kaskadér.

Když tají ledy

Jan Singer

Rozhlasová a televizní
dramaturgie
a scenáristika

Zdál se mi sen, že jsem zamilovaný a nahý kráčím zasněženou krajinou bílou jako neopálená kůže. Uklouznu na zmrzlém rybníku, led zasychá, až se vzedme oblak páry.

A zatímco se plíce plní zmrzlou smrtí a nachově ztuhlé tělo klesá ke dnu, já nahý kráčím dál. Proderu se ojíněným rákosem a zapískám tvé jméno.

Úsměv na pár framů

Jan Singer

Rozhlasová a televizní
dramaturgie
a scenáristika

Film byl čistě nezajímavý. Kluk A se zamiluje do Dívky A, jenže žije s Dívkou B. Kluk B by chtěl ženu, jakou je Dívka B, ale žije s Dívkou A, která tajně touží po Klukovi A, a proto není schopna silnějšího citu ke Klukovi B. Prostě klasický milostný čtyřúhelník městské smetánky zahuštěné přetvářkou, kde Kluci a Dívky žijí se špatnými partnery.

Režisér ukázal na Dívku A. „Tohle je femme fatale, kolem které se to celé točí. Dívka B je na rozdíl od ní rodinný typ a dává Klukovi A pocítit teplo domova. Po teple však touží Kluk B, zatímco Kluk A chce žít nespoutaný bohémský život s Dívkou A. Kluk B tlačí na Dívku A, aby si ho vzala a měli spolu děti, jako má Kluk A s Dívkou B. Má totiž představu, že Dívka B a Kluk A žijí spokojený život. To však netuší, že Kluk A zahýbá své Dívce B, s jeho přítelkyní Dívkou A. Film končí tragicky, protože nakonec všichni zestárnou, mají děti a vnoučata a nikdo nežije život s člověkem, s kterým by chtěl.“

Film jsme stříhali půl roku. Škrtali jsme vedlejší zápletky, dotáčeli atmosférické záběry, protahovali tempo, aby byl příběh tísnivější. Strávil jsem pohledy do tváří Kluků a Dívek půl roku. Půl roku jsem s nimi žil.

„Jdu za ženou,“ řekl mi režisér. „Projed' to ještě jednou a pak mi to pošli.“ Zvedl se, nasadil si klobouk, zapálil si fajfku, navlékl zasmušilý výraz a zmizel ze střížny. Režisér zkrátka podřídil své filmy, chování a (hlavně) vizáž jednomu velkému klišé, aby snad jednou, za hodně dlouhou dobu, ostatní uvěřili, že je druhej Hitchcock.

Pustil jsem si tu klišovitou patlaninu a sledoval, jak Dívka A svou destruktivní láskou k životu komplikuje životy ostatním. Celý film je trpká a nepřístupná. Jako

psí víno. Když řekne Kluk B nějaký vtip, hurónsky se zasměje, ale z tváře jí sálá chlad. Když je v okolí Kluk A, má smutné oči a jemnými prsty si krouživě přejíždí po krku. Dívá se kamsi za Kluka A, protože by jeho zamilovaný pohled neunesla. Když v restauraci potká Dívku B, chová se distingovaně a nenuceně. Má nohu přes nohu, ostrý pohled a při rozhovoru hází vlasy ze strany na stranu.

Příběh končí pohledem na manželství Kluka A s Dívkou B. Jsou staří, samá vráska. Kluk A se dívá z okna na zasněženou krajinu a vzpomíná na to, jak se s Dívkou A poprvé potkali. Tehdy kupoval kytky Dívce B v květinářství Dívky A. Film končí záběrem, kdy mu dívka podává kytici oranžových gerber. Herečka scénu hraje dokonale. Pomalu sundává ledovou masku a když si řeknou „na shledanou“, dlouho se na sebe dívají. Jsou fascinováni jeden druhým. Nemůžou ze sebe odtrhnout oči. Záběr na její obličej trvá věky. Dlouho, dlouho, dlouho pozorujeme, jak to v ní všechno bouří. Jak ztrácí pevnou půdu pod nohama a na první pohled se do Kluka A zamiluje. Snaží se emoce krotit, ale jde jí to ztěžka. Je obklopená květenou, vypadá jako bohyně. Bílé lehké šaty. Je samé tajemství. Zastřená bytost, jež nemá obrysy. A pak? Pak záběr končí a naskakují titulky. Film končí z ničeho nic.

Pustil jsem si scénu znovu a pořád mi tam cosi chybělo. Chtělo to tečku, která by odkryla hlubokou podstatu jejich nenaplněné lásky.

Pustil jsem si scénu znovu.

Pustil jsem si scénu znovu.

Pustil jsem si scénu znovu.

Něco tomu chybělo.

Dlouhý záběr na dívčinu tvář se natáčel pětkrát. V prvních čtyřech hrála stejně. Emoce se bouří. Květena, bílé šaty. Je tajemná, zastřená. Krotí emoce, krotí je, krotí. ÁÁÁ stop! Kamera se vypne, tma.

V pátém záběru stejně tak. Květena, bílé šaty, tajemná, zastřená, krotí emoce ÁÁÁ stop! Jenže kamera běží dál a dívka se do ní nepatrně usměje. Malý nepatrný, ale upřímný úsměv patří herečce, nikoliv Dívce A. V okamžiku shazuje roli femme fatale a je sama sebou. Přirozený, jasný úsměv. Magie okamžiku, která obnaží její nitro. Ryzostí úsměvu se dává všanc. Nikdy předtím ani potom se takhle nenechá vidět. Ten úsměv je dar, který mohla věnovat jenom jedinkrát v životě. Jenom jednou se takhle mohla na někoho usmát. Kluk A to ví, divák to ví, já to vím.

Příběh už mi nepřišel tak klišovitý. Kluk A miluje Dívku A právě kvůli tomuto jedinému okamžiku a Kluk B si zoufá, že se mu nikdy nepodaří takový úsměv spatřit. Proto se upíná k Dívce B, která takové úsměvy rozdává na počkání. Všechno do sebe zapadá vzácností jediného čistého úsměvu.

Na začátek filmu jsem vložil tu samou scénu, jen bez finálního úsměvu. Ten zůstane jako tajemství, které se má divák dozvědět až na konci. Dovysvětlí pevné pouto mezi Klukem A a Dívkou A.

Pustil jsem si novou verzi filmu a sledoval jsem stereotypní chování Kluka A a Kluka B. Pak poslední scéna z květinářství, úsměv, tma a titulky, ve kterých doznívá krása nepatrného pohnutí koutků. Z kliše se stala poezie zranitelnosti.

Film už nepatřil pozérskému režisérovi, debílkovi bez fantazie. Byl můj. Jenom můj. A stejně tak i úsměv herečky.

„Nastaly komplikace,“ volal jsem ráno režisérovi. „Komplikace technického charakteru,“ zalhal jsem.

„Nemá cenu se komplikacemi trápit. Buď jsou řešitelné, nebo ne. V obou případech je trápení zbytečné,“ promluvil skrze režiséra Dalajlama a dohodli jsme se, že si dáme do týdne vědět.

Znovu a znovu jsem se díval na poslední scénu. Nemohl jsem se vynadívat. Bylo v ní všechno. S odstupem času by se dalo říct, že jsem se do femme fatale zamiloval. Herečka nedopatřením zahrála esenci křehké něhy, kterou jsem sám v životě postrádal. A postrádám. A po které jsem dychtivě toužil.

Potřeboval jsem spatřit ten úsměv naživo.

„Zítra mám představení,“ řekla mi herečka do telefonu. „Můžu vám sehnat lístek a pak zajdem na dvě decky. Nebo tak něco. Uotevr.“

„Uotevr?“

„Jakože si můžete dát pívko, rum, kafe. Uotevr.“

„Tak dobře, uotevr.“

Divadelní představení bylo o nějakým Klukovi A, co má za manželku Dívku A, ale miluje dívku B, se kterou však spí Kluk B. Nakonec se všichni postrříleli nebo otrávil. Herečka zase hrála femme fatale. Probodla se mečem, opona se stáhla a následoval potlesk ve stoje. Na jeviště přišli herci i herečky, uklonili se a rozdávali úsměvy do všech stran. I moje herečka se usmívala. Byl to však docela jiný úsměv, než který jsem viděl v pátém záběru. Byl to úsměv, ve kterém se mísila radost a úleva. Ani náznak komplikovanějšího citu.

„Jak se vám to líbilo?“ zeptala se herečka v divadelní kantýně.

„Takové originální,“ zalhal jsem.

Herečka měla jinou barvu vlasů, od natáčení přibrala na rukách a oranžovým mejkapem svítila v prokouřené místnosti jako světluška. Vysvětlil jsem jí, že jsem při střihání filmu narazil na záběr, kde se usměje do kamery. „Díky němu mi celý film dává smysl, víte?“

Herečka se omluvila, zvedla se od stolu a poobjímala herce, co přišli z šatny. Jeden jí zmáčkl zadek, ona ho koketně plácla po rameni. No, oba to hrozně rozesmáli.

„To je tvůj děda?“ zeptal se herec a ukázal na mě bradou. Schoval jsem se za sklenici perlivé vody.

„Ne, to je strážník od Trnávkyho. Asi se do mě zamiloval *uotěvř*,“ zašeptala mu herečka. Ani s přimhouřenýma očima jsem neslyšel, o čem si dalších deset minut povídali. Herečka se smála, ukazovala hloučku herců modřiny na holeních a spálený kolena. Herci se smáli a donesli jí panáka, kterého do sebe obratně kopl.

„Promiňte. To víte, herci,“ řekla, když si ke mně sedla.

„Chápu,“ přitakal jsem, i když jsem netušil, co je na hercích tak speciálního, že bych to měl vědět. Dopil jsem perlivku a objednal si další.

„Víte, ten úsměv dává vaší postavě nový rozměr. Jste celý film tajemná a ten úsměv najednou promlouvá o nebezpečné křehkosti, co se ve vás skrývá,“ snažil jsem se navázat. „Jak hrajete tu tajemnou femme fatale, jste taková nelidská. Taková nedosažitelná nadpřirozená. A pak přijde úsměv a ten mluví za vše. Že jste osamělá bytost, která pod vší tou krásou má strach se zamilovat. Protože vás milují spousty chlapů, je pro vás láska lehce dosažitelná. Máte ji na počkání. Sama se však bojíte lásku někomu dát. Je to pro vás šíleně cenné. Niterné. Opodstatňuje, proč jste femme fatale a proč šetříte citem.“

Herečka si potáhla z cigarety, napila se vína, změřila si mě pohledem a kysele se usmála. „Můžu vám něco říct?“

„Jsem jedno ucho,“ přitakal jsem.

„Femme fatale je sice role, která mě živí, ale vám něco prozradím, páč mi trochu připomínáte mého dědu.“

Zhluboka se nadechla.

Obrátil jsem do sebe celou perlivku.

„Femme fatale,“ začala, „je uchylnej konstrukt, aby si ubožáci mysleli, že existuje dokonalá žena. Víla křehounká jako náčká posraná kraslice. A víte, co? Už mě to unavuje. Chlapi si do mě projektují tyhle uchylný představy. Vidíte snad před sebou vílu? Femme fatale? Ještě, jak to zní – tak magicky: Femme fatale! Nikdo nevnímá, že jsem jenom obyčejnej živočich z masa a kostí. Jako by pěkná ženská hned musela mít náký super milující schopnosti. Pořád se vtipkuje, že chlapeckou pohádkou je porno, ale ve skutečnosti jsou to tyhle femfatalovský pičoviny. Máte z toho úplně porouchaný vnímání. Žijete si někde na obláčku, že nedokáže poznat dobrou ženskou, ani kdyby vás tahala za rukáv nebo *uotěvř*. Se na sebe podívejte. Vy už máte dost vysoké věk na to, abyste nevěřil pohádkám. Ale to ne. Vy jste zblblej jako nákej puberťák a už tu tři stránky žvatláte něco o mém úsměvu. Měl byste se vzpamatovat a konečně točit normální filmy o normálních životech.“

Jen jsem zíral. Už přede mnou nebyla Dívka A. Femme fatale. Ale pěkná holka, kterou unavovaly stereotypní role a stereotypní příběhy.

Úsměv z pátého záběru byla jenom bláhová iluze něčeho, co neexistuje a nikde nikdy neexistovalo.

Rozloučil jsem se, zaplatil perlivky a šel domů.

Režisérovi jsem poslal film a lehl si za ženou. Už spala.

Když jsem jí dal pusu na vráscité čelo, ani neotevřela oči a jen se zeptala: „Kde ses zase coural?“

„Nikde,“ řekl jsem a snad to byla pravda.

Usmála se.

Třeba se to ukáže

Kryštof Šimek
Divadelní režie

Pro uskutečnění je nejvhodnější prostor v prvním patře. Je potřeba počítat s místností 106 a s hlavním schodištěm směrem nahoru i dolů. Jinak nejsou kladeny vůbec žádné nároky na rekvizity, kulisy. Pokud se podaří najít vhodnější prostor, tak je to taky samozřejmě možné.

Repliky je možné měnit podle svého, ale je nutné zachovat význam těch replik.

Obsazení: Student nebo studentka (zastupuje jakýkoliv ateliér, jakoukoli profesi, která se na škole vyučuje. Já to беру z režijního hlediska, ale je možné to modifikovat na jakýkoliv jiný obor. Nejsou to ale jen postřehy z oboru režie, ale to, co vidím okolo sebe.)

PRŮBĚH:

Ze dveří místnosti 106 vybíhá herec/herečka (dále budu pro jednoduchost používat jen herec, ale myslel jsem samozřejmě na genderovou rovnováhu, nebojte se) plný nadšení, klidně s papírem v ruce, který zastupuje nějaký dokument schválení. Běží po schodech dolů, během toho může i radostně křičet. Může seběhnout o patro níž a pak zase běží po schodech nahoru, proběhne přes první patro, ale nejde vůbec do chodby, odkud se dá vejít do 106, ale běží rovnou po schodech do druhého patra. Takhle to zopakuje několikrát.

Pak se zastaví v prvním patře mezi diváky (ideální, aby vytvořili uličku od místnosti 106 ke schodišti a tu uličku drželi po celou dobu) a podává jim ruku a představuje se. Zachovává svoji povahu, jak by na ty lidi reagoval i mimo tuto performance. Když podává ruku jednomu z pedagogů, tak se zarazí a s nadšením mu děkuje za příležitost a hrozně rád se jí chopí.

Herec: Jo, jo, to by určitě šlo nějak vytvořit. Do toho půjdu.

Když ruku povolí, tak vidíme z úsměvu přechod do značného zklamání, pocit, že on není vůbec potřebný pro nabídku, kterou dostal. Pak jde zase běhat po schodech, to několikrát zopakuje. Během běhání by neměl polevit z tempa. To vyběhnutí by nikdy nemělo být méně jak 3x.

Pak zase přibíhá mezi diváky do prvního patra a podává ruku dalším lidem (nebo se představuje jiným způsobem) a tentokrát naváže replikou na někoho ze studentů, ale z jiného oboru, než je sám herec.

Herec: Jasný, není problém. Jen mi řekni, kdy to máš mít.

Začne dělat kliky na zemi mezi diváky, mělo by jich být zase aspoň 30 vkuse. Musí být na herci vidět dřina, když mu ty kliky nepůjdou, tak se s nimi nesmí přestat trápit a dál na nich makat, i když to půjde hodně ztěžka a bude to na hranici možností. Jak ty kliky dodělá, tak jde zase běhat po schodech. Může klidně změnit i styl. Nemusí jen běhat, ale může po nich i skákat. (pozor na úrazy!)

Potom vběhne do 106, zabouchne za sebou dveře – to musí zvládnout už za běhu skrz ty dveře. Hned, co se ty dveře zavřou, tak je musí zase otevřít. Nesmí tam být pauza mezi zavřením a otevřením dveří. Zastaví se zase na chodbě před 106 a vyhlédne si tam spolužáka, kamaráda ze školy nebo třeba i profi herce (pokud bude na Salonu nějaký) a zeptá se ho, jestli by neměl zájem o monodrama.

Herec: Ted' jsem četl spoustu monodramat a já bych chtěl jedno z nich udělat nad rámec školy. Ta role je psaná přesně na tebe. Nechceš do toho jít? Jo? Geniální! Díky!

Herec hned vyběhne ven a jde zase běhat po schodech. Musí stále zůstat v tom stejném tempu, jaké měl předtím a zase minimálně 3x.

Herec: Hele, já to nestíhám. Mám ted' hodně věcí na čtení a do toho musím chystat věci na další projekty. Sorry.

Herec jde zase běhat po schodech. Tempo by mělo být o něco vyšší, než bylo v předchozích běháních. Pak doběhne zase do uličky před 106 a začne dělat aspoň 30 kliků a do toho probíhá replika:

Herec: Já ted' nemůžu. Můžeme se o tom pobavit za týden? Musím napsat ještě koncepci na koncepci jednoho konceptu. Chtějí po mně vytvořit koncept, aby to měli konceptuálně podložené. To nemůžeš udělat jen tak pro radost. Dík, čau.

Tato replika musí vystačit herci na těch 30 kliků. Pokud budou kliky z akustického hlediska nevýhodné, tak je možné zapojit sklapovačky nebo jiný podobně náročný cvik. Pak zase běhat po schodech a během toho je možnost lehce polevit,

ale herec se nesmí ani na chvíli zastavit, musí stále aspoň pomalu po těch schodech běžat, ale může se držet třeba za bok, pokud ho v něm píchá, ale nesmí se zastavit!!!

Doběhne zase do prostoru před 106. Je hrozně zběsilý. Jeho psychické rozložení je asi takové: chaos, velká nervozita, roztěkanost. Během tohoto zmatku ale musí zvládat říkat i tyto repliky. Může pohledem i požádat diváky o pomoc, ale jako je česká nátura, tak nikdo nepomůže. On nesmí zastavit ve svém náboji, ve svém napětí, ve své rozpolcenosti. Pokud už to bude na herce moc dlouhé v jednom prostoru, tak může začít zase běžat po schodech, to kombinovat s kliky, sklápovačkami, angličáky, cokoli fyzicky náročným, ale nesmí do toho přestat mluvit a musí to stále zvládat v náročném tempu.

Herec: Projekt, KONCEPT!, knížky – termín, KONCEPT!, knížky, divadlo – termín, KONCEPT!, knížky, KONCEPT!, divadlo, knížky, KONCEPT!, knížky, knížky, projekt, projekt, KONCEPT!, knížky, knížky, projekt, KONCEPT!, Salon, knížky, KONCEPT! – termín, knížky, knížky – termín– termín, KONCEPT!, knížky, knížky, divadlo, KONCEPT!, knížky, projekt, KONCEPT!, projekt, Encounter, KONCEPT!, KONCEPT!, KONCEPT!, projekt, KONCEPT!, divadlo, knížky, KONCEPT!, KONCEPT!, knížky, knížky, knížky, knížky, knížky, knížky, knížky, knížky, KONCEPT!, knížky, projekt, projekt, KONCEPT!, projekt, KONCEPT!, divadlo, projekt, kokot – termín, KONCEPT!, KONCEPT!, projekt, projekt, KONCEPT!, projekt, KONCEPT!, KONCEPT!, projekt, KONCEPT!, KONCEPT!, KONCEPT!, kunda, divadlo, projekt, KONCEPT!, divadlo – termín, projekt – termín, Encounter – termín, Salon – termín, projekt, chtěl bych, ale nemám, KONCEPT!, čas, projekt, projekty, KONCEPT!, knížky, kníž, KONCEPT!, ky, knížky, bakalářka, KONCEPT!, KONCEPT!, KONCEPT!, KONCEPT!, KONCEPT!, knížky, knížky, knížky, KONCEPT!, projekt, diplomka, KONCEPT! – termín, knížky, KONCEPT!, knížky, KONCEPT!, knížky, KONCEPT!, Encounter, knížky, knížky, knížky, Salon, Doktorát, prostor je, ale všichni proti, divadlo, knížky, knížky, knížky, výstava, filmy, studie, KONCEPT!, a kdy chcete začít?!, Svoboda volby! – termín

Herec skončí tuto dadaistickou repliku tím, že padne do uličky mezi dvě řady diváků, chvíli oddychuje a pak replika:

Herec: Svoboda umění. Na to není čas. Proto si jdu zaběhat. A to přece dělám rád... Vítejte, tohle je JAMU!

Pokud to splní svůj účel, tak by si měl herec uvědomit, o čem hrál. Mělo by to vyjít napovrch pomocí jeho emocí. Na každého herce to může působit jinak. Za mě ideální představa, že leží na zemi a do toho se mu řinou slzy z očí. KONEC

Usnu

Zuzana Tašková
Divadelní dramaturgie

POSLEDNÍ

oběť podzimu

ZAHRADA

ledové květy

NA ZEMI

vítr

kříž z jablek

jeden stín

– neviděli jste moje křídla? –

OZVĚNA

záblesk

A potom (?)

tma

– ohnivá křídla –

BOUŘE

koupel

(u)snu

NA HLADINĚ

trní.nůž.racek

– v tyrkysovém peří –

MODRÁ

KREV.

H

Zuzana Tašková
Divadelní dramaturgie

pane H (!)

ANO (?)

odejděte dřív

než

paní H

ano (?)

The Link

Zuzana Tašková
Divadelní dramaturgie

prolog

ONA

černá horká káva

ON

chladný bílý sníh

KUCHYŇSKÉ OKNO

s výhledem na –

+

VIDLIČKA

v knížce

„Narodil ses mezi psem a vlkem.

Tvé počínání probíhalo

mezi snem a snem.

Tvůj obličej v dětství,

to bylo něco mezi

ježkem a andělem smrti.“

„NEVĚDĚL JSEM JAKA JSI

NEVĚDĚL JSEM CO CHCEŠ

UDĚLAT

ALE VĚDĚL JSEM VĚDĚL A VĚDĚL

KDO JSI“

I.

šlehání sněhu. úklid vložek

ON/ONA

V

La CUISINE

nevypadáte

JSEM

jak letecký mechanik

JSEM SPOJKA

meziprostor hladu

ČERVENÉ MASO.PÁNEV.PAPÍR.DAV

dráždivé pokrmy způsobují snění

HOLUBI.KACHNY.ZVĚŘINA A ZAJÍC

mrtvý mezi tužkami

CHŘEST.CELER.VANILKA + LANÝŽ

nabízím vločky. proti spánku

MÁ DRAHÁ KÁVO

černá + bílý

DNES

NEJSEM HODEN

svíst saní

PROPOJENÍ

POSNÍDÁM SÁM

čerstvý sníh (?)

(...)

svítá zanedlouho

STARÉ ZÁVĚJE

II.

ventilátor

ON/ONA

S

obřím

ALOE

**Vstupte,
i zde sídlí bohové!**

LÍBÁTE
ALOE (?)

- Musím Vás varovat.

Jídlo je připálené.

KOČKA NEBO PES?

Vlk!

PES

A PROČ?

A proč?

UKAŽ MI

Ukaž mi

JEDNOHO POLICISTU S KOČKOU!

jednoho vlka v cirkuse!

PUKAJI PISTACIE

rýže měkne

MLEKO KYSNE

hrušky se suší

OMAČKA HOUSTNE

ocet se mění ve víno

SLYŠÍTE?

LOUPU BRAMBORY

češou něčí dítě

LISKOVY OŘÍŠEK

zní jak výstřel

VLAŠSKY OŘECH

rána z milosti

OKURKA

svíst saní

NA ČERSTVĚ NAPADANÉM SNĚHU

na čerstvě napadaném sněhu

A MRKEV

poslední veverka prchá lesem

III.

turbulence

ON/ONA

spolu

v

Cafe COCKPIT

MADAM (?!)

V KÁVĚ

MI PLAVE

RŮŽENEC

nenatahujte ruce

NEHODLÁM HO VRÁTIT

CHCI

najít zatoulaný hrášek

spoznat strukturu

zkrotit

ČAS.MLHU.TURBULENCE

požádat tyrkys o nemožné!

DVA PÁRY KŘÍDEL

černé olivy

snídat šedý sníh

Já řekla

VLOČKY PROTI SPÁNKU

A Vy jste řekl

EXIT

kapitáne.

IV.

schodiště

ONA

V

NEW YORK CITY

Jsem v New Yorku.

Prosím, nehledej mě.

Nebylo by dobré, abys mě našel.

NA BOČNIM SCHODIŠTI

ZAŘILY KAPKY KRVE

KONCEM TYDNE

TAM

ZABIJELY ZAJICE

ZASTAVIL JSEM

ZAŘVAL Z HLOUBKY DUŠE

VOLAL JSEM

MILOVANEHO ČLOVĚKA

KTERY RANO ODJEL DO LESA

A

JEŠTĚ SE NEVRATIL

OPĚT SE V PAPRSCICH

SLUNCE

MIHALY MĚKKA PIRKA

VYPLAŠENYCH KUŘAT

V.

koberec jablek

ON/ONA

(blaho)prání po

TELEFONU

šťastné narozeniny!

SEDITE VE TMĚ

PŘED NAPŮL ZATAŽENYM ZAVĚSEM

V HOTELOVEM POKOJI

TVAŘ Z PROFILU

OPIRATE SE

REVOLVER V KLINĚ

A

KROUTITE PRSTENY

šťastné poslední narozeniny!

ONA

svým horkým dechem usuší čerstvý polaroidový snímek

ON

položí sluchátko telefonu

gramafon zpívá

„Sitting on the dock of the bay“

– Otis Reddinga

pak si dlouho píská.

VI.

návrat

ON/ONA

ÚPLNĚK

***Když jsme v kuchyni,
často si uvědomíme,
že něco hledáme,
a (ne)víme CO.***

**PROČ ŘIKATE MY
NAMISTO JA ?**

***My Američané říkáme my,
i když mluvíme
o našich soukromých věcech.
JÁ příběhy existují jen TAM
kde jeden nahrazuje ostatních.
MY nezacházíme s našim já
natolik slavnostně jako vy.***

**SNÍ SE VÁM ČASTO?
TO VAŠE VLOČKY. PROTI SPÁNKU.
SYMBOL SCHOPNOSTÍ
UŠLEHAT NARÁŽKY NA SVOU KRUTOST
VYŘEŠIT NEMOŽNÉ
JEDNODUCHÝM TRIKEM
VELKÝ KUS MÁSLA
MAJÍCÍ TVAR RYBY
A
KYPRÁ VLASTNOST OMELETY
AŽ JE VŠE DOKONALE SPOJENO**

*Už se nám téměř nesní.
Nabízím vejce. Symbol plodnosti.*

rozžhavený popel

*teplá tak dlouho
až je vše dokonale spojeno!*

VII.

zvony

ON/ONA

a

SVATEBNÍ RING

To všechno je pravda?

Nic na tom příběhu není vymyšlené?

NE

Ne

TO VŠE SE STALO

To vše se stalo

???!!!

V LÉTĚ A NA PODZIM

1971

1971

GONG! smích zvonů. DRUHÝ GONG!

Hostům vypadly z rukou vidličky.

„I've been loving you too long“

DOBŘE zníš,

Otis Redding.

VIII.

(.....)

HODINA SRŠNŮ

Dezert: spílání – skandál – konfrontace Hoří knihy – ty bez jazyka
nežerme INSTANT z druhé ruky! lámou se zpocené tužky
OPISNÍ impotenti pláčou!?

Nauč mě MILOVAT

– pojedeme přes vesnici –
vezmi mě domů...

Usneme na parketu

TAM

mezi luštěninou

ze včera a pozítří.

než umřu

sepíšeme závěť

MÁ DRAHÁ KÁVO

drahý sněžný princ

budu mít černé stoly

černé ubrusy

a napečeno

600 mrkvových taštiček

když potom přijdou

na pohřební hostinu

(!)

epilog

(!)

ve vlnách

jednoho těsta

kyne souznění

NIKDY

se nevařili ve společné vodě

tady. teď

(s)plynou

v

černobílé koláči

se sněžným posypem

I ♥ HANDKE

H LET

Zuzana Tašková
Divadelní dramaturgie

KDO tam ?

zrcadlo
plamen

Proč se mám zítra vzbudit?

(.....)

červ v lebce

BEZMOC

pomsty purpuru

v(y)dechnu

POPEL

Obléknu

ČERNÝ PLÁŠŤ

vstup do neznáma

MOŽNÁ

se utopím

v moři

—

zodpovím činem

co je za smrtí.

—

4634_Kj

Veronika Volejníková
Divadelní dramaturgie

Bílý jogurt 3,7 % tuku 150 gramů, 420 Kj

Bio celozrnné müsli se semínky 25 gramů, 376 Kj

Potravina byla úspěšně zapsána.

Vrátila jsem se domů po půl roce a měla sedm kilo nadváhu. Okolí to zaregistrovalo záhy a údiv si nenechalo pro sebe.

Mrkev čerstvá 80 gramů, 118 Kj

Polníček 40 gramů, 27 j

Potravina byla úspěšně zapsána.

Byla jsem běhat hned druhý den po návratu domů. Uběhla jsem v kuse čtyři kilometry. Svalová paměť z dob, kdy jsem dělala závodně kanoistiku, evidentně funguje. Sestrin přítel si však stále není schopný odpustit posměšné komentáře.

Plavání rekreační tempo (prsa) 35 minut, spáleno 1 502 Kj

O Vánocích se člověk jen těžko vyhne nadbytečnému cukru a vinným klobásám. U nás doma rozhodně.

Nejdřív jsem chtěla jen zvýšit fyzickou aktivitu. Když jsem po týdnu nezaznamenala žádný rozdíl, rezolutně jsem se rozhodla nasadit přísnou dietu.

V detektivce Mlčení jehňátek si vrah vybírá oplácené až tlusté ženy, které stahuje z kůže, aby si z nich mohl ušít kostým. Velikost oblečení jeho poslední oběti je 14. V evropských velikostech je to 42. Moje velikost. Jsem ideální oběť pro Buffalo Billa.

Jablko 150 gramů, 356 Kj

Paprika červená syrová, 51 gramů, 61 Kj

Potravina byla úspěšně zapsána.

Stáhla jsem si do mobilu aplikaci kalorické tabulky. Zapisujete si, co jste kterou část dne snědli, a aplikace vám hlídá přijaté kilojouly, bílkoviny, tuky, vlákninu a sacharidy. Na základě vaší váhy vám vypočítá doporučený denní příjem pro hubnutí nebo přibírání.

Nejdříve jsem se rozhodla vyřadit z jídelníčku všechny přidané cukry. Pokračovala jsem masem. Kuřecí maso má pro mě přijatelnou dávku tuku. Vepřové maso musí být adekvátně propečené. Jediná akceptovatelná příloha jsou zelené fazolky nebo špenát.

Fazolky zelené vařené, 63 gramů, 87 kj

Špenát dušený, 90 gramů, 121 Kj

Potravina byla úspěšně zapsána.

Poprvé jsem se léčila na psychiatrii v šestnácti letech. S poruchou, která je pro laika tak obtížně uchopitelná, že se nebudu obtěžovat jejím pojmenováním. Okolo mě ležely na postelích de facto jen anorektičky. Po měsíci s nimi jsem byla pevně rozhodnutá, že nikdy nebudu „blbnout s dietami“.

Voda čistá 300 ml, 0 kj

Káva s mlékem bez cukru, 250ml, 162 kj

Po dvou týdnech zapisování přesně navážených potravin do aplikace jsem zhubla čtyři kila. Večer si vždy kontroluji přijaté kilojouly, abych věděla, jestli si před spaním můžu dopřát ještě celozrnný chléb žitný s trochou cottage cheese.

Celozrnný chléb žitný 125 gramů, 931 Kj

Cottage cheese 4 % tuku, 37 gramů, 156 Kj

Potravina byla úspěšně zapsána.

Stále mám nadváhu, ale BMI se k mému potěšení snížil. Přemýšlela jsem o tom, co budu dělat, až přijedu k babičce. Pokaždé mi udělá mou kdysi oblíbenou polévku s játrovými knedlíčky a guláš... kdysi jsem vážně moc ráda jedla. Ale teď začínám pomalu cítit, že se toho bojím. Představa, že se zakousnu do gulášem nasáklého knedlíku, je mi nanejvýš odporná.

Vzpomněla jsem si na holky z psychiny. Aby se vyhnuly příjmu tuků, byly schopné potají namazat deset gramů másla na spodní stranu talíře. Kuřecí stehno si v nestřežený okamžik hodily do prázdné podprsenky, sestřičce ukázaly prázdný talíř a utíkaly na pokoj.

Kdy se staly anorektičkou? Když bylo zcela zřejmé, že trpí podváhou? Nebo v momentě, kdy si začaly přesně dávkovat jídlo a úzkostlivě hlídat přijaté kalorie?

Bojím se, že do toho padám taky. Bojím se toho stejně, jako se bojím cukru a vepřového. Má smysl o tom s někým mluvit? Pořád mám přece nadváhu.

Můj dnešní oběd byl pytlík čerstvého špenátu, klas kukuřice a konzerva tuňáka.
Tuňák ve slunečnicovém oleji 120 gramů, 783 KJ
Špenát praný 125 gramů, 177 kJ
Kukuřice klas 100 gramů, 440 kJ

Potravina byla úspěšně zapsána.

Abych si udržela stávající váhu, nesmím denně přijmout víc než 8 865 kilojoulů, což je 2 119 kilokalorií. Pro zdravé hubnutí bych měla ideálně přijmout 7 091 kilojoulů, což je 1 695 kilokalorií.

Extrémní hubnutí je podle dietologů při mojí váze a výšce 5 614 kilojoulů, což je 1 342 kilokalorií.

Tento týden jsem průměrně přijala 4 634 kilojoulů denně, což je 1 107 kilokalorií.

Když se večer podívám do kalorických tabulek a chybí mi bílkoviny nebo tuky, dám si 250 ml mléka.

Kdekoliv jsem, sleduji ženy okolo sebe. Jsem tlustší než ona? Jsem štíhlejší než tahle? Kdy budu ochotná svoje hubnutí zastavit? Je to skutečně problém, nebo si to jen namlouvám? Protože zatím vše nasvědčuje tomu, že moje nadváha tu s námi už dlouho nepobude.

Stoupnu si před zrcadlo a pozoruji svoje břicho. Spodní špek je stále velmi patrný. Konečně jsem se ale zbavila špeku pod ním, takzvaného nadpičníku.

Nikdy jsem si nepřála být modelkou. V dětství jsem preferovala autíčka před panenkou Barbie.

Jen jsem přijela po půl roce a měla kila navíc. Všichni to viděli. Nedalo se to zakrýt. Všichni to komentovali.

„Slušně ses tam vyžrala.“

„Ale mamí... tohle slýchávaly holky z Motola každý den a jak dopadly.“

„Ale prosím tě, nepřeháněj.“

Jsem pašík, jsem čuník, jsem špekonela, jsem macanda.

Napadlo mě, jestli je možné přijmout nějaké kalorie ze zubní pasty. Ne, není, ovšem že není... ale jak dlouho si tím budu takhle jistá? Za jak dlouho se můj strach z cukru a vepřového rozšíří i na strach z tuňáka a bílého jogurtu?

Když se s tím někomu svěřím, bude mě nutit jíst. A když se s tím někomu svěřím, nebude si myslet, že právě tohle svěření znamená, že problém nemám, protože anorektička by si to nikdy nepřiznala?

Může mít někdo nadváhu a zároveň být v první fázi anorexie?

Prostě jen doufám, že to nebude tak zlé.

Pohádka

Zuzana Žalmanová
Dramatická výchova

Jaká je tvoje neoblíbenější pohádka?

Shrek.

A co třeba Sněhurka a sedm trpaslíků? Ta se ti nelíbí?

Ne, já mám rád Shreka.

A co Červená Karkulka?

Ne, mně se líbí Shrek.

A Popelka?

Ne.

Ani O perníkové chaloupce?

Ani Perníková chaloupka. Shrek.

Proč se ti ty pohádky nelíbí, proč?

Protože nejsou o Shrekovi.

Co se ti na něm tak líbí, řekni.

Že je zelenej a zlej.

Proč je divný bejt nahej

Zuzana Žalmanová
Dramatická výchova

Koukej, já už dávno vím, že holky maj prsa. Je mi to jasný. Taky vím, že cibule se musí oloupat a pak když ji krájím, tak dráždí moje oči, a proto mi tečou slzy. Není to kvůli tomu, že bych z té cibule byl smutnej nebo něco – to fakt ne. – Ale nějaký věci se loupat nemusí, jako třeba jablko. To by šlo blbě, a navíc je pod šlupkou nejvíc vitamínů. – říká se, že ňáci lidi jsou jako cibule a maj víc vrstev. Já myslím že všichni lidi jsou jako cibule, protože kvůli nim pláčeš, tak jako když krájíš cibuli, chápeš? A jestli někdo nepláče, tak má asi nemocný ty slzný kanálky.

Jako mně nevadí se vyslíct, jo, třeba u doktora, ale někomu to je nepříjemný. Je to proto, že nahej se znáš většinou jen ty, že jo, a když pak najednou, když tě zná někdo jinej, tak je to divný, a když tě znaj všichni, tak – no to ani nejde, protože se všichni neznáme. Kdybysme byli všichni kámoši, tak nikomu nepříjde divný bejt nahej. – Dřív to tak bylo. Jak lidi v tom lese spolu žili, tak nenosili voblečení, jo, to prostě bylo normální bejt nahej, to by jim přišlo divný, že seš voblečenej.

Když seš nudista, tak seš kámoš se všema. A to mi přijde krásný.

Můj děda je kámoš se všema, ale to není pro každýho. Někdy bych chtěl být jako on. Je to dobrej pocit mít tolik kamarádů a vědět, že mezi nima můžeš bejt sám sebou, ale máma říká, že mi maj stačit ty, co mám, tak mi teda zatím stačej. Ale až vyrostu, budu nudista.

A budu mít lítací auto. A naučím se mluvit s delfínama. A budu mít pokoj jenom pro plyšáky.

A postavím sněhuláka v létě!

A založím si spořicí účet!

A budu bydlet v písečném hradu!

A budu se věnovat zahraničnímu obchodu!

A budu jíst na každý jídlo palačinky!

A najdu výhodnou hypotéku!

A poletím na měsíc!

A budu mít tři týdny placené dovolené!

A budu mít živýho trpaslíka!

A vrátí mi daně za neschopenku!

A budu mít v domě jezdící schody!

A budu mít povinné ručení se slevou! A když požádám o předčasný důchod, budu moct stále podnikat! A nepodcením pojištění domácnosti nebo nemovitosti! A můj rozpočet zvládne splátky! A když mě vyloučí z družstva, vrátí mi milion zaplacený za byt! A nezlomí mě prodělek! A bude mi to stačit! Bude mi to stačit!

Já se tak těším.

**Sborník literárních prací studentů Divadelní fakulty JAMU
27. ročník Salónu původní literární tvorby JAMU**

**Návrh obálky a grafická úprava Martin Modrý
Jazyková korektura Sára Matůšová, Veronika Onheiserová, Eliška Houserová
Editor Barbora Gajdošová**

**Vydala Janáčkova akademie múzických umění v Brně v roce 2020
Vydání první**

**K tisku připravilo Nakladatelství JAMU
Vytisklo Nakladatelství JAMU, Novobranská 3, 662 15 Brno
Projekt vznikl za finančního přispění Grantu DILIA**

ISBN 978-80-7460-173-6